

προλεταριακή

Προϋεταριοι ολων των χωρων,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 6 Μάη 2023 ■ χρόνος 41ος φ. 940 ■ 1.50€

Οι ιμπεριαλιστές ετοιμάζουν την επόμενη μαύρη μέρα
ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ τους υπηρετούν

**Αντίσταση-Οργάνωση
για ζωή και δουλειά με δικαιώματα!**

Στηρίζουμε – Ψηφίζουμε ΚΚΕ(μ-λ)

Όχι στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες

Αθήνα, Πρωτομαγιά 2023

Όταν η φτώχεια και η εξαθλίωση απλώνεται...

Όταν «κανονικότητα» είναι η δουλειά-κάτεργο, οι σκοτωμοί εργαζομένων, η «φυλάκιση» της νεολαίας σε ζωή χωρίς δικαιώματα, η κατάργηση της περίθαλψης, οι μαζικοί πλειστηριασμοί...

Όταν «ασφάλεια» είναι το φούντωμα του άδικου πολέμου στην Ουκρανία, η μετατροπή της χώρας σε πολεμική βάση των φονιάδων των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ...

Όταν «ανάπτυξη» είναι τα νέα «Προγράμματα Σταθερότητας» που ετοιμάζουν κιάλας οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ...

Όταν «δημοκρατία» είναι οι διώξεις

και η καταστολή σε κάθε αγώνα και αγωνιστή, οι απαγορεύσεις στην απεργία, τη διαδήλωση, τον ταξικό συνδικαλισμό, ενώ τα ακροδεξιά και φασιστικά μορφώματα αναδεικνύονται σε πολιτικούς παράγοντες του συστήματος...

Τότε δεν υπάρχει «μικρότερο κακό»! ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και τα συμπληρωμάτα τους ετοιμάζουν την επόμενη μαύρη μέρα σύμφωνα με τις επιταγές των ιμπεριαλιστικών αφεντικών τους και του ντόπιου κεφαλαίου.

Δεν είναι «απάντηση», αλλά υπόκλιση στη βαρβαρότητα οι κοινοβουλευτικές αυταπάτες που καλλιεργεί η ηγεσία

του ΚΚΕ.

Η απάντηση χτίζεται στην πάλη, στην Αντίσταση και την Οργάνωση λαού και νεολαίας! Αυτήν την κατεύθυνση πάλεψε με συνέπεια και αποφασιστικότητα το ΚΚΕ(μ-λ) όλα τα προηγούμενα χρόνια! Αυτήν την κατεύθυνση προβάλλει και παλεύει και στις εκλογές! Με αυτήν την κατεύθυνση και την «Πρόταση Συντονισμού και κοινής δράσης Αριστερών Οργανώσεων και Συλλογικοτήτων» που έχει καταθέσει από τον προηγούμενο Σεπτέμβρη θα συνεχίσει την πάλη του την επομένη των εκλογών! Αυτήν την κατεύθυνση στηρίζει η ψήφος στο ΚΚΕ(μ-λ)!

(συνέχεια στη σελ.2)

Προεκλογικές συγκεντρώσεις του ΚΚΕ(μ-λ)

Αθήνα

Παρασκευή 12 Μάη, 7:00 μ.μ.
Πλατεία Μοναστηρακίου

Θεσσαλονίκη

Τρίτη 16 Μάη, 7:00 μ.μ.
Δημαρχείο Θεσσαλονίκης
Αίθουσα «Μανόλης Αναγνωστάκης»

Φοιτητικές Εκλογές 10 Μάη 2023

**Ψήφο στις Αγωνιστικές Κινήσεις
Ενίσχυση των συλλόγων
και της γραμμής του αγώνα**

Έχοντας διανύσει μια χρονιά με αρκετές κινητοποιήσεις, αλλά και τη νεολαία να βρίσκεται σε δύσκολη φάση στα Πανεπιστήμια, οι Αγωνιστικές Κινήσεις κατεβαίνουν στις Εκλογές των Συλλόγων αναδεικνύοντας τη γραμμή της ενίσχυσης του αγώνα αλλά και των Φοιτητικών Συλλόγων και των οργάνων τους, πιστεύοντας ότι είναι όργανα πάλης και αγώνα και πρέπει να στηριχτούν από τις φοιτητικές μάζες.

σελ. 15

Το επόμενο φύλλο της Π.Σ. θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 27 Μάη

**Ουκρανία
Ηρεμία πριν από την καταιγίδα**

σελ. 19

Οι ιμπεριαλιστές ετοιμάζουν την επόμενη μαύρη μέρα - ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, 'Όχι στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες

Αντίσταση-Οργάνωση για ζωή και δουλειά με

Στηρίζουμε – Ψηφίζουμε ΚΚΕ(μ-λ)

συνέχεια από σελ. 1

«Ανάπτυξη» και «παραγωγικό μοντέλο»

ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ κάνουν ότι δεν βλέπουν και ότι δεν ξέρουν τι βρίσκεται μπροστά όσον αφορά την οικονομία της χώρας. Παριστάνουν τους ανύποπτους για τα νέα κύματα της κρίσης που ήδη εκδηλώνονται και το πώς αυτά θα πλήξουν τη χώρα και θα πνίξουν ακόμα περισσότερο τον εργαζόμενο λαό. Ακόμα περισσότερο, στο πλαίσιο των προεκλογικών αναγκών του καθενός αλλά και της -κοινης για όλα τα κόμματα του συστήματος- ανάγκης να παρουσιάζονται ότι «ελέγχουν τις εξελίξεις», τα κόμματα αυτά δεν διστάζουν να χρησιμοποιούν τις πιο μεγάλες ψευτιές. Τις πιο προκλητικές διαστροφές της πραγματικότητας. Η «ανάπτυξη» και η «αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου» που επικρατούν στην προεκλογική φιλολογία είναι οι βασικοί όροι αυτής της διαστροφής, που προφανώς έχει απολύτως ταξικό πρόσημο και στόχο.

Για να δούμε το μέγεθος αυτής της διαστροφής, ας ανατρέξουμε στο πρόσφατο παρελθόν. Το 2008 είχαμε την κορύφωση του ΑΕΠ (242 δισ. ευρώ) το οποίο από το 1995 (93 δισ. ευρώ) παρουσίασε αύξηση 160%. Ήταν τα χρόνια της «ανάπτυξης», με το ΑΕΠ να αυξάνεται κάθε χρόνο, τα χρόνια που τα κραταία (τότε) κόμματα του συστήματος εμφανίζονταν να έχουν βρει δρόμο και προοπτική για τη χώρα!

Όστόσο, υπάρχουν άλλα τρία δεδομένα που δείχνουν και την ταξικότητα και τη σαθρότητα αυτής της «ανάπτυξης». α) Η αύξηση αυτή του ΑΕΠ κατά 160% συνοδεύτηκε με μείωση των παραγωγικών κλάδων κατά 31,5%. Η αστική τάξη και η ντόπια κεφαλαιοκρατία αύξαναν τον «πλούτο της χώρας» ενώ ταυτόχρονα μειώναν κατά το 1/3 την παραγωγική της βάση! β) Μαζί με την κορύφωση του ΑΕΠ είχαμε το 2008 και την κορύφωση του ελλείμματος στα 30,5 δισ.! Αυτό το «παράδοξο» δεν μαρτυρά τίποτε άλλο από τον μεταπρατισμό (εισαγωγές-εξαγωγές) της αστικής τάξης στον οποίο στηρίχτηκε η μεγέθυνση του πλουτισμού της, φορτώνοντας ταυτόχρονα στο λαό το θηριώδες αυτό έλλειμμα. γ) Από το 2008 ως το 2017 το ΑΕΠ γκρεμίστηκε στα 178 δισ. ευρώ, δηλαδή μειώθηκε κατά 26,55%! Πρόκειται για την ιστορικά μεγαλύτερη πτώση (χωρίς πόλεμο), που βασική της αιτία είχε τη σαθρή παραγωγική βάση. Και, βέβαια, αυτή η κατακόρυφη μείωση συνοδεύτηκε με μείωση σε μισθούς και μεροκάματα και στις συντάξεις, τέτοια που επέστρεψαν σε επίπεδα ίδια ή και χαμηλότερα από το 1995! Κι ας ήταν το ΑΕΠ το 2017 κατά 88,5% μεγαλύτερο από αυτό του 1995!

Τα πολιτικά και ταξικά συμπεράσματα αυτής της σύντομης αναδρομής είναι, θεωρούμε, προφανή.

α) Ο πλούτος δεν «μοιράζεται» όταν «αυξάνει η πίττα», όπως προπαγανδίζουν τα αστικά κόμματα. Ο μύθος αυτός έχει

ήδη καταρριφθεί σε προηγούμενες, λιγότερο άγριες -ταξικά και πολιτικά- συνθήκες. Πολύ περισσότερο σήμερα που έχει επιβληθεί ένα βουνό αντεργατικών-αντιλαϊκών νόμων (τα μνημόνια «τελείωσαν», αλλά οι εκατοντάδες εφαρμοστικοί νόμοι τους και όλοι οι επόμενοι είναι σε ισχύ...) ισχύει η παλιά αλήθεια: Ο εργαζόμενος λαός θα πάρει μόνο ό,τι κατακτήσει με την πάλη του!

β) Η «αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου» -που προπαγανδίζει κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ- είναι μια χοντροκομμένη απάτη! Η αστική τάξη, η ντόπια κεφαλαιοκρατία δεν «επιλέγει» «παραγωγικό μοντέλο», γιατί απλούστατα δεν μπορεί! Το πλαίσιο των «επιλογών» της είναι καθορισμένο από την ιμπεριαλιστική εξάρτηση και δεν είναι άλλο από το «μοντέλο» της παραρτημοποίησης της οικονομίας της χώρας, της συρρίκνωσης της παραγωγικής της βάσης. Τα μεγαλοαστικά τζάκια αναζητούν την αύξηση της κερδοφορίας τους στο κομμάτι της λείας που τους αντιστοιχεί από το ιμπεριαλιστικό πλιάτσικο που το λένε «ξένες επενδύσεις», στον μεταπρατισμό και στις γεωπολιτικές και πολεμικές επιλογές των ιμπεριαλιστών στη χώρα και στην περιοχή. Για παράδειγμα, η εξελισσόμενη αναβάθμιση της Σούδας ή η μετατροπή της Αλεξανδρούπολης σε... Σούδα του Βορρά έδωσε και δίνει κέρδη σε βαριά μεγαλοαστικά ονόματα!

Αυτό, λοιπόν, είναι το «μοντέλο», δηλαδή οι πραγματικοί όροι του ζητήματος. Και αυτοί οι όροι όχι μόνο δεν αίρονται, αλλά γίνονται βαρύτεροι και πιο επώδυνοι -από όλες τις απόψεις- για τη ζωή και τα δικαιώματα του λαού στις σημερινές και αυριανές συνθήκες, σε μια χώρα που όλο και περισσότερο «ανήκει στη Δύση».

Νέες θύελλες ενόψει

Όλα τα παραπάνω, λοιπόν, πρέπει να τα δούμε στο πλαίσιο της σημερινής κατάστασης και σε όσα αυτή προδιαγράφει. Να τα δούμε σε ένα διεθνές τοπίο στο

οποίο έρχονται κατά κύματα τα νέα ξεσπάσματα της κρίσης, όπως η χρεοκοπία της τράπεζας FR στις ΗΠΑ. Σε ένα διεθνές τοπίο που επικαθορίζεται από τον πόλεμο στην Ουκρανία, που -ακριβώς επειδή το συνολικότερο διακύβευμά του είναι η νέα μοιρασιά του κόσμου από τους ιμπεριαλιστές- τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από την κρίση και παράγει πολλαπλούς τριγμούς και ταραχές σε όλα τα επίπεδα και ζητήματα στη μέχρι τώρα κυρίαρχη δύναμη των ΗΠΑ-Δύσης. Είναι χαρακτηριστική των προβλημάτων και των αδιεξόδων η εκ νέου υποψηφιότητα Μπάιντεν για τις εκλογές του 2024 στις ΗΠΑ!

Όλα αυτά βρίσκονται πίσω από την κουρτίνα του προεκλογικού αντιδραστικού καβγά των αστικών δυνάμεων, αλλά όλα αυτά είναι οι πραγματικότητες που με δριμύ τρόπο θα εκδηλωθούν στη χώρα την επομένη των εκλογών. Εξάλλου, ακόμα και μεσούσης της προεκλογικής περιόδου, κάποια πράγματα ομολογούνται με τον γνωστό κυνισμό των δυνάμεων της υποτέλειας:

- Η κυβέρνηση έστειλε στις Βρυξέλλες το «Πρόγραμμα Σταθερότητας» για το 2023-26. Ένα πρόγραμμα που, βέβαια, δεν περιλαμβάνει τις ψεύτικες υποσχέσεις που κυβέρνηση και αντιπολίτευση κυκλοφορούν προεκλογικά για «αυξήσεις» στους μισθούς, αλλά περιλαμβάνει «σενάρια νομισματικού σοκ» και ύφεσης της οικονομίας. Η λεγόμενη αντιπολίτευση των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ και σία δεν έβγαλε άχνα για το πρόγραμμα αυτό που συνιστά μια δέσμευση αποδοχής όποιων μέτρων αποφασίσουν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της ΕΕ.

- Ο Τσίπρας επισκέπτεται τον Σολτς ζητώντας «πράσινο φως» για την «πολιτική αλλαγή» που θέλει ο ΣΥΡΙΖΑ να φέρει. Ένα «πράσινο φως» που προϋποθέτει πως αυτή η διαβόητη «αλλαγή» θα ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του Βερολίνου στη νέα περίοδο που οι θηλιές της ΕΕ θα γίνουν πιο σφιχτές. Αλλά, επιπλέον, η «αλλαγή» αυτή πρέπει να βρει ισορροπίες

ανάμεσα στην υπηρετήση των αμερικάνικων γεωπολιτικών σχεδίων στην περιοχή με τα συμφέροντα του γερμανικού ιμπεριαλισμού!

- Ο αμερικανός πρέσβης προεξοφλεί δημόσια -πριν από την όποια νέα κυβέρνηση- ότι το ρώσικο αέριο που παίρνει η χώρα από την Gazprom θα αντικατασταθεί από αμερικάνικο LNG. Επιπλέον, σύμφωνα με το «Βήμα» της 30/4, είναι πυκνά τα πηγαίν-έλα αμερικανών ναυάρχων και στρατηγών που προετοιμάζουν «λύσεις» στα ελληνοτουρκικά, ενίσχυση του ΝΑΤΟ στην Ουκρανία, αλλά και «επενδύσεις» αμερικάνικων κεφαλαίων στη χώρα!

Συνεπώς, μαζί με την προεκλογική περίοδο «τρέχει» και το πρόγραμμα της επόμενης μέρας. Το «τρέχουν» τα κέντρα εξουσίας που κάνουν κουμάντο στη χώρα. Το πλαίσιο και οι άξονες του προγράμματος καθορίζεται από την ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας. Και είναι βέβαιο ότι από τους φονιάδες και τους ληστές λαών και χωρών ο λαός μας, στις σημερινές πολεμικές διεθνείς συνθήκες, μόνο νέες θύελλες έχει να περιμένει.

Πορεία δεξιά

Με βάση αυτά τα δεδομένα, τα κόμματα της εξάρτησης και της υποτέλειας δυσκολεύονται να συγκαλύψουν τα αδιέξοδά τους, τη χρεοκοπία τους. Παριστάνουν ότι έχουν «προγράμματα», παριστάνουν ότι έχουν «διλήμματα» να βάλουν στο λαό. Τα στελέχη τους μεταπηδούν από το ένα κόμμα στο άλλο και με τα εκλογικά τους σλόγκαν -που αποτελούν αντιγραφές παλιότερων δικών τους- επιχειρούν να αντλήσουν «γυαλάδα» από την παλιά «αίγλη» τους. Η επιστράτευση, όμως, της «αλλαγής» (από τον ΣΥΡΙΖΑ και από το ΠΑΣΟΚ) δεν μπορεί να κρύψει το βάλτωμα και τη χρεοκοπία τους ή (όπως το είπε ο πολύς Βενιζέλος) «την κοινή βάση» που έχουν ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ.

Τελικά, σε αυτήν την προεκλογική περίοδο αναδεικνύεται με τον πιο έντονο

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgml@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

ΠΑΣΟΚ τους υπηρετούν

δικαιώματα!

τρόπο η «πορεία δεξιά» που ακολουθεί το πολιτικό σύστημα εδώ και χρόνια. Όλες οι αστικές δυνάμεις έχουν «συνωστιστεί» στις πιο δεξιές και αντιδραστικές θέσεις, ανοικτά εχθρικές απέναντι σε κάθε δικαίωμα του λαού και της νεολαίας. Σε αυτή τη βάση έχουν αναδειχτεί στην προεκλογική περίοδο ως παράγοντες του πολιτικού συστήματος οι ακροδεξιές και φασιστικά-ναζιστικά μορφώματα. Γιατί, από τη μια, υπάρχει βέβαια ο προεκλογικός ανταγωνισμός χάριν του οποίου χρειάστηκαν οι τροπολογίες για το ζήτημα του φασιστικού μορφώματος Κασιδιάρη. Από την άλλη, ωστόσο, η αναζήτηση μιας «κανονικής Χρυσής Αυγής» είναι πιο επιτακτική στις σημερινές συνθήκες της πολιτικής αστάθειας και με την οργή λαού και νεολαίας πολύ μεγαλύτερη από την περίοδο των μνημονίων. Σε αυτήν την κατεύθυνση είναι η αναταραχή που εξελίσσεται στην ακροδεξιά, αναταραχή στην οποία τον καθοριστικό ρόλο δεν έχουν οι φιλοδοξίες των πρόθυμων ηγετίσκων της, αλλά οι σχεδιασμοί και οι παρεμβάσεις των «καθώς πρέπει» παραγόντων του συστήματος. Εξάλλου, το υποτιθέμενο «μπλόκο στον Κασιδιάρη» αποτέλεσε ήδη την αφορμή και την ευκαιρία για να ανοίξει δημόσια ο «προβληματισμός» αναλυτών και γελοιογράφων για την παρουσία στις εκλογές δυνάμεων με κομμουνιστικό προσδιορισμό στον τίτλο τους. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική στόχευση του συστήματος, όταν αναπτύσσει τη θεωρία των «δύο άκρων».

Αλλά ταυτόχρονα (και) στην προεκλογική περίοδο αναδεικνύεται και το ζήτημα της Αριστεράς, καθώς μέσα σε αυτήν την περίοδο συσσωρεύονται και συμπυκνώνονται όλα όσα δεν παλεύτηκαν και δεν αντιμετωπίστηκαν όλη την προηγούμενη περίοδο από μια επαναστατική, κομμουνιστική και με μεγάλη εμπέλεια, αξιόμαχη Αριστερά. Επιπλέον, αυτοί οι αρνητικοί όροι που έχουν διαμορφωθεί την προηγούμενη περίοδο επιτείνονται από την προεκλογική πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ. Μια πολιτική που στον προεκλογικό ανταγωνισμό επιχειρεί να οχυρωθεί πίσω από την κοινή βάση που έχουν ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, αλλά δεν μπορεί να κρύψει ότι απέναντι στην αντιδραστική πολιτική αυτών των κομμάτων και των παρατάξεών τους η ηγεσία του ΚΚΕ έδωσε τα προηγούμενα χρόνια ανοχή, σύμπλευση, ακόμα και ενεργητική στήριξη. Ακόμα χειρότερα, η πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ, ακολουθώντας τη δεξιά πορεία του πολιτικού συστήματος, προπαγανδίζει επίμονα τον δικό της κυβερνητισμό, τη δικιά της «διακυβέρνηση»,

καλλιεργώντας πλατιά τις πιο επικίνδυνες απάτες στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία.

Η αλλαγή που χρειάζεται ο λαός

Σχεδόν όλες τις δεκαετίες της μεταπολίτευσης, η «αλλαγή» (και ενίοτε... «κάθαρση») που τάχα θα ερχόταν για το λαό από τις αστικές πολιτικές δυνάμεις και τις δυνάμεις του ρεφορμισμού-συμβιβασμού, που «εγγυώνταν» αυτήν την «αλλαγή» (από την «πραγματική αλλαγή» του 1981 ως τη «μεταβατική κυβέρνηση» του 2015), υπήρξε ένα σημαντικό πολιτικό εργαλείο που υπηρέτησε έναν και μόνο στόχο. Το ροκάνισμα, την υποχώρηση, την αποσυγκρότηση του κινήματος, της εργατικής και λαϊκής πάλης.

Στις σημερινές συνθήκες είναι πιο φανερό από τον ήλιο ότι ακριβώς την αντίστροφη πορεία χρειάζεται ο λαός και η νεολαία. Δηλαδή, την πορεία ανάπτυξης της μαζικής ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ και ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗΣ, την πορεία συγκρότησης και ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ των λαϊκών εργατικών δυνάμεων. Αυτήν την αλλαγή αναζητά αντικειμενικά η πλατιά οργή, αυτή είναι η αλλαγή που χρειάζεται ο λαός για να διεκδικήσει ζωή και δουλειά με δικαιώματα, για να ανοίξει το δικό του δρόμο, την επαναστατική του προοπτική για ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ και ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ.

Για αυτήν την αλλαγή παλεύει το ΚΚΕ(μ-λ), αυτή είναι η πρόταση που καταθέτει σε λαό και νεολαία, και στην εκλογική μάχη. Απέναντι στις μεγάλες δυσκολίες αυτής της μάχης έχουμε δύο βασικά στηρίγματα. **Πρώτο**, τους θετικούς όρους που οι πρωτοβουλίες και η πάλη μας συγκρότησαν μέσα στο λαό και τη νεολαία τα τέσσερα τελευταία χρόνια. Πρωτοβουλίες και πάλη που βασίστηκαν στις θέσεις μας και ανέδειξαν ρόλο και δυνατότητες στο κίνημα και στη μαζική πάλη, απέναντι σε πρωτοφανέστες μέχρι τώρα δυσκολίες και σκληρόνσεις. **Δεύτερο**, τη μαζική οργή λαού και νεολαίας που βγήκε σαν πλημύρα στην επιφάνεια με το έγκλημα των Τεμπών. Οργή που είναι παρούσα και θα είναι ενεργή και την επόμενη μέρα. Δηλαδή, το δίκιο των μαζών που αναζητά διέξοδο στη μαζική πάλη, όπως ακριβώς συμβαίνει σε όλο τον πλανήτη.

Με βάση τις θέσεις μας και την πάλη μας, οφείλουμε να δώσουμε και δικαιούμαστε να πάρουμε στήριξη από το λαό και τη νεολαία. Γι' αυτό θα δώσουμε πλατιά και αποφασιστικά την εκλογική μάχη ως την τελευταία στιγμή. Γι' αυτό ζητάμε εκλογική, πολιτική και οικονομική στήριξη από κάθε αγωνιστή/τρια, από κάθε εργαζόμενο/η, κάθε νέο και νέα!

Αποψη

Οι εκλογές -κι όχι μόνο οι τωρινές- είναι διαμορφωμένες από τις κυρίαρχες δυνάμεις έτσι ώστε να μην επιτρέπουν την ανάδειξη όχι μόνο ιδεολογικού στίγματος, αλλά ούτε κι αυτών των πολιτικών προγραμμάτων, όσων από αυτούς «διαθέτουν» τέτοια, για τη... σωτηρία της χώρας. Οι συζητήσεις στα πάνελ και στα πρωτοσέλιδα αναζητούν σκάνδαλα και ηχηρά φάουλ του αντίπαλου ώστε να αποσπάσουν την ανησυχία των λαϊκών στρωμάτων από τα κυρίαρχα προβλήματα του αφού δεν έχουν και πολλές πολλές διαφοροποιήσεις μεταξύ τους, όπως δείχνουν όχι μόνο οι μεταγραφές αλλήλων αλλά και η βεβαιότητά τους ότι μπορεί να φτιαχτεί κυβερνητική σύγκλιση μετά τα αποτελέσματα, αν και με όποιον χρειαστεί, προκειμένου να διεκδικηθεί η διακυβέρνηση.

Η ψήφος στο ΚΚΕ(μ-λ) είναι ενίσχυση της εμπιστοσύνης στις δυνατότητες του κινήματος

Η αναβάθμιση του ΕΣΥ πάει και έρχεται ως προτεραιότητα από όλους, οι μισθοί εκτινάσσονται πριν από την ψήφο, το δημόσιο θα ενισχυθεί, αφού αποδεκατίστηκε, με αξιολογημένους «αρίστους», η νεολαία περιτριγυρίζεται από θέσεις καλοπληρωμένης εργασίας με βάση τα μοντέλα επενδύσεων που... οραματίζονται τα επικοινωνιακά κέντρα που περιστοιχίζουν τα κομματικά επιτελεία και η παιδεία θα απογειωθεί με «ελεύθερη» επιλογή σχολείων και σχολών με πτυχία χωρίς επαγγελματικό αντίκρουσμα.

Από κοντά και οι «κόκκινες» αντεπιθέσεις που διαλαλεί η αριστερά του καπιταλιστικού ορθολογισμού, με εργατικούς ελέγχους και μεταβατικά αντικαπιταλιστικά προγράμματα και βεβαίως με... απειλές για κυβερνητικά σχέδια έτοιμα να εφαρμοστούν εφόσον κληθούν από το λαό.

Τι σημασία έχει και ποιος θα θυμάται αν οι ίδιοι ανέβαλαν απεργίες ή βροντοφώναζαν για να τους φοβηθεί το σύστημα ότι θα «λογαριαστούν μαζί του μετά» και έκαναν συγκεντρώσεις με κράτηση θέσεων με ταμπέλακι στο Σύνταγμα λες και πηγαίνουν στο Ηρώδειο...

Δεν είναι περιεργό λοιπόν που το εκλογικό κλίμα είναι, παραειναι, αθόρυβο, ενώ με όποιον και να συζητήσεις θα σου περιγράψει την οργή του για την καθημερινότητά του και συγχρόνως θα σου εκφράσει την αναποφασιστικότητά του για τον ποιον να ψηφίσει κι αν θα ψηφίσει.

Παράλληλα, σε αυτές τις εκλογές, προβλήθηκε ως θέμα αντιπαράθεσης -κι όχι ως προς την ουσία του- το εκλογικό κατέβασμα της Χρυσής Αυγής. Όχι ως φασιστική ιδεολογία που πρέπει να απομωνωθεί αλλά ως εγκληματική οργάνωση. Κι έτσι, με κυβερνητικές μεθοδεύσεις αποκλείστηκε ο Κασιδιάρης, αλλά ο φασίστας αρεοπαγίτης εγκρίθηκε ως εκφραστής του φανερού φασισμού, αφού είναι βαθεία δημοκρατικός κατά τον πρώην υπουργό Δικαιοσύνης της ΝΔ Αθανασίου, ενώ άλλοι όμοιοι τους είτε ενσωματώθηκαν προ πολλού σε κυρίαρχα κόμματα είτε ήδη εκφράζονταν και στην προηγούμενη Βουλή.

Αν έσπαγε ο καθρέφτης αυτής της εκλογικής εικονικής πραγματικότητας, τότε θα πρόβαλλαν απειλητικά τα τέρατα του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού γυμνά στο λαό και στους εργαζόμενους και κυ-

ρίως στη νέα γενιά που καλείται να ψηφίσει πρώτη φορά με πολλαπλά... παραβάν μπροστά της.

Το ΚΚΕ(μ-λ) στήριξε με τις δυνάμεις που διαθέτει, με αγωνιστικότητα αλλά και αδυναμίες, τα κινηματικά γεγονότα αυτής της 4ετίας. Πήρε πρωτοβουλίες εργατικές, νεολαϊστικές, κοινωνικές, ώστε να προβάλλει υπαρκτές λαϊκές αντιστάσεις, να δημιουργήσει τέτοιες σε δύσκολες συνθήκες, όπως στην πανδημία να αναδείξει την κομμουνιστική κατεύθυνση που θα πρέπει να γίνει οδηγός για την απάντηση σε πολύ κρίσιμα ζητήματα όπως ο πόλεμος, η κατάργηση αντεργατικών και αντιδημοκρατικών νόμων, η διεκδίκηση μισθών και συλλογικών συμβάσεων με βάση το όπλο της απεργίας κι όχι την αντοχή της οικονομίας που προσδιορίζουν μόνοι τους κυβέρνηση κεφαλαιοκράτες.

Πάλεψε δηλαδή να ενισχύσει στους εκμεταλλευμένους και φτωχοποιημένους αυτής της κοινωνίας το ιστορικά δικαιωμένο συμπέρασμα ότι αυτοί πρέπει να έχουν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους και ότι μόνο με την πάλη τους μπορούν να αναστρέψουν αυτήν τη δεξιά αντιλαϊκή πολιτική εξέλιξη που με τόσο ζήλο οικοδόμησαν όλοι αυτοί που αύριο του ζητούν

να τους ξαναψηφίσει για να ολοκληρώσουν ό,τι δεν πρόφτασαν στην 4ετία ή να τους... ταραξουν τα σχέδια με νέες τροπολογίες της «Αριστεράς των θετικών προτάσεων».

Με τη συμμετοχή του στις εκλογές το ΚΚΕ(μ-λ) θέλει να ενισχύσει την καταγραφή αυτής της κινηματικής διεξόδου που πιστεύει ότι μπορεί να δώσει ανάσα αλλά και όραμα στον κόσμο της εργασίας, στη νεολαία, στο λαό. Επιδιώκουμε να φτάσει η φωνή μας παντού σε συνάρτηση με τις δυνατότητές μας και απαντάμε ευθέως και αταλάντευτα ότι δεν πρέπει να κυριαρχήσει η λογική του μικρότερου κακού, η πίεση ότι πρέπει να βγει κυβέρνηση, η θεωρία της χαμένης ή χαλαρής ψήφου στα... μικρά κόμματα. Τα εργατικά ξεσπάσματα σε Γαλλία, Γερμανία κλπ δείχνουν ακριβώς αυτό. Πάνω σε ποια αιτήματα και μέσα απο ποιους δρόμους θα απαντήσουν εργαζόμενοι και λαοί όταν μάλιστα οι πρόσφατες εκλογές στη Γαλλία έδειξαν πού οδηγούν οι εκλογικοί εκβιασμοί και απάτες τον κόσμο της εργασίας.

Δεν συμμεριζόμαστε τα απλουστευτικά επιχειρήματα περί ενότητας της Αριστεράς γενικώς ενόψει εκλογών ή ακόμη περισσότερο μπροστά στον κίνδυνο να ξαναβγεί η σύγχρονη ΕΡΕ του Μητσοτάκη. Οι διαχωρισμοί στο πλαίσιο της Αριστεράς δεν είναι από καπρίτσιο ούτε για να διατηρούνται ομάδες και κόμματα, αλλά γιατί, όπως δείχνει η πράξη, στην προ των εκλογών περίοδο αλλά και ιστορικά υπάρχουν διαφορές πέρα από την ιδεολογική καταγραφή αυτού που αποκαλείται κομμουνιστική κατεύθυνση -κάτι που ίσως σε πλατύτερα κομμάτια δεν είναι άμεσα διακριτό, ιδιαίτερα όταν η πολιτικοποίηση έχει υποχωρήσει-, αλλά κυρίως στην πολιτική πρακτική κάθε κομματιού της Αριστεράς και των ευθυνών που αυτά έχουν ως προς τη σημερινή αδυναμία απάντησης που καταγράφηκε στην επίθεση που το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός έχουν εξαπολύσει. Η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος εμπειριέχει αυτές τις διαφοροποιήσεις αλλά και τις αναδεικνύει στον τρόπο που θα πρέπει να αντιμετωπιστεί η εκ νέου οικοδόμηση κομμουνιστικού επαναστατικού εργατικού κινήματος.

Και αυτές οι διαφορετικότητες σήμερα δεν μπορούν να συγκαλυφτούν πάνω από μια κάλπη.

Προσφορές

Για την ενίσχυση του εκλογικού αγώνα προσφέρουν:

Ο σύντροφος Γιώργος Κουκουβίνος 300 ευρώ.
Ο σ. Γ.Μ.Π. από τη Θεσσαλονίκη 200 ευρώ.

δημοκρατικά δικαιώματα

Μεθόδευσαν

την παραπομπή όλων των 62 συλληφθέντων της 6ης Δεκεμβρίου του '20 στο Εφετείο, χωρίς να έχει γίνει η πρωτόδικη διαδικασία!

Την Τετάρτη 26 Απριλίου είχε οριστεί στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο της Αθήνας το 3ο, εξ' αναβολής, ξεκίνημα της δίκης των 62 συλληφθέντων της 6ης Δεκεμβρίου του 2020, που διώκονται με την προσημαστική και υποκριτική κατηγορία της παραβίασης του άρθρου 285 του Ποινικού Κώδικα για «διασπορά μολυσματικής νόσου». Στην πραγματικότητα διώκονται γιατί τόλμησαν να βγουν στο δρόμο, κόντρα στην κυβερνητική απαγόρευση, την ημέρα εκείνη, για να διαδηλώσουν ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική, που κατεδαφίζει στοιχειώδη δικαιώματα, που δολοφονεί με τους πολέμους, την κρατική τρομοκρατία και την άθλια και ανύπαρκτη περίθαλψη, που καταδικάζει το λαό στη φτώχεια και στην απόγνωση. Ανάμεσα στους διωκόμενους είναι και 11 (από 12) σύντροφοί μας, μέλη και στελέχη του ΚΚΕ(μ-λ), μετά τον θάνατο του συντρόφου Ανδρέα Βογιατζόγλου, τον Οκτώβριο του '22, που είχε επίσης συλληφθεί. Λόγω του γεγονότος πως μια, μέχρι πρότινος, φοιτητρία απ' τους διωκόμενους πήρε πτυχίο Νομικής και πως οι δικηγόροι δεν δικάζονται από το Πλημμελειοδικείο, αλλά απ' το Εφετείο, παραπέμφθηκαν όλοι οι κατηγορούμενοι να δικαστούν στο Εφετείο! Το δικαστήριο δεν αποδέχτηκε το αίτημα να διαχωριστούν οι υπόλοιποι κατηγορούμενοι απ' τη δικηγόρο κι έτσι η όλη διαδικασία θα ξεκινήσει απ' την αρχή, με νέα κλήτευση για όλους απ' το Εφετείο, νέα πληρωμή παραβόλων, νέα δήλωση μαρτύρων, αλλά κυρίως χωρίς να έχει πραγματοποιηθεί η πρωτόδικη δίκη. Αξιοποιώντας το λεγόμενο «νομικό κώλυμα», παρατείνουν την ομηρία των συλληφθέντων αγωνιστών και αναβαθμίζουν τη δίωξη, παραπέμποντας τη δίκη σε ανώτερο δικαστήριο, στο Τριμελές Εφετείο. Πλήθος αγωνιστών είχαν συγκεντρωθεί στο χώρο των δικαστηρίων της Ευελπίδων, απαιτώντας το σταμάτημα της πολιτικής αυτής δίωξης και την πλήρη αθώωση όλων των συλληφθέντων, ενώ η απόφαση του δικαστηρίου προκάλεσε έντονες αντιδράσεις τη στιγμή της ανακοίνωσής της. Η φασιστικοποίηση της πολιτικής του συστήματος, που αθώνει κρατικούς και παρακρατικούς δολοφόνους και παιδοβιαστές και ποινικοποιεί τη δράση αγωνιστών, δεν θα περάσει! Καταγγελίες για την απόφαση εξέδωσαν το ΚΚΕ(μ-λ) και οι Αγωνιστικές Κινήσεις.

Φράχτης στον Έβρο

Το «μεγάλο τείχος» (του αποκλεισμού) και η «μεγάλη πόρτα» (της εκμετάλλευσης)

«**Α**υτό που χρειαζόμαστε είναι ένα μεγάλο τείχος και μία μεγάλη πόρτα. Το τείχος για την προστασία των συνόρων μας και η πόρτα για τη νόμιμη πολιτική για την υποδοχή προσφύγων ή οικονομικών μεταναστών στην ευρωπαϊκή οικογένεια» Κυριάκος Μητσοτάκης, συνέντευξη στη γερμανική "Bild" 12/4/23. Η φαινομενική αυτή αντίφαση αναδεικνύει τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν τους πρόσφυγες και τους μετανάστες οι ντόπιοι καπιταλιστές και το σύστημά τους, αλλά και τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της Ε.Ε. Από τη μια μεριά η παρεμπόδιση τους να εισέλθουν στη χώρα μας (επικαλούμενοι και τα λεγόμενα... «ευρωπαϊκά σύνορα»), οι απελάσεις, οι «επαναπροωθήσεις», η καταστολή, ο αποκλεισμός, που στη φάση αυτή είναι και η κυρίαρχη πλευρά. Από την άλλη, η «αποδοχή» της εισόδου τους για φτηνά εργατικά χέρια, για αιματηρή εκμετάλλευση και για το ξεζούμισμά τους για την αποκόμιση υπερκερδών. Δεν λείπει βέβαια και η εργαλειοποίησή τους από τις αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας, στο πλαίσιο του αντιδραστικού τους ανταγωνισμού.

Και οι δύο αυτοί «χειρισμοί» απ' τη μεριά του κεφαλαίου, των κυβερνήσεων και του ιμπεριαλισμού είναι εξόφθαλμα αντιδραστικοί, αντιλαϊκοί και αντεργατικοί. Στην πρώτη περίπτωση, λαοί ξεριζωμένοι, ξεσπιτωμένοι, θύματα των πολέμων, της σκληρής εκμετάλλευσης, της φτώχειας, της εξαθλίωσης ή της φασιστικής καταπίεσης «απωθούνται» και διώχνονται απ' τους ίδιους, ακριβώς, τους υπαίτιους της κατάστασής τους. Τους πολεμοκάπηλους ιμπεριαλιστές ή τους συνένοχους - υποτελείς τους, σαν την ντόπια άρχουσα τάξη. Στη δεύτερη περίπτωση, το κεφάλαιο (εξαρτημένο ή ιμπεριαλιστικό) αξιοποιεί τον ξεριζωμό τους προς αποκόμιση νέων υπερκερδών. Η κυβέρνηση και η ντόπια άρχουσα τάξη, ενώ έχουν καταδικάσει τους πρόσφυγες και τους μετανάστες που ζουν στη χώρα μας είτε σε περιθωριοποίηση και εξαθλίωση είτε στην αιματηρή καπιταλιστική εκμετάλλευση (η Μανωλάδα, για παράδειγμα, αποτελεί ένα μόνιμα κραυγαλέο παράδειγμα, αλλά και μια σειρά άλλοι εργασιακοί χώροι - κάτεργα, εργοστάσια ή εταιρείες διανομής), προκρίνουν την παρεμπόδιση ή την εκδίωξή τους. Στήνουν έτσι, και επεκτείνουν, το τερατούργημα του φράχτη στον Έβρο, ζητώντας και τη στήριξη των ιμπεριαλιστών της Ε.Ε. γι' αυτό. Προς μεγάλη τους ικανοποίηση μάλιστα, το ευρωκοινοβούλιο ψήφισε την

τροπολογία του «Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος» για χρηματοδότηση της επέκτασης του φράχτη, από ευρωπαϊκά κονδύλια. Μια επέκταση του υπαρκτού φράχτη, στις Καστανιές και στις Φέρες, 35 ακόμα χιλιομέτρων, απ' τους Ψαθάδες Διδυμοτείχου μέχρι το Σουφλί. Ο στόχος είναι η κατασκευή φράχτη στο σύνολο των 140 χιλιομέτρων των συνόρων Ελλάδας-Τουρκίας. Ο προϋπολογισμός της επέκτασης θα φτάσει τα 100 εκατομμύρια ευρώ, για ένα «έργο» με χαλύβδινα κιγκλιδώματα, ύψους 5 μέτρων και βάθους 6 μέτρων, μεταλλικά πλέγματα, φορητά εμπόδια, αντι-αναρριχητικές λαμαρίνες και παραπετητήρια. Το «χάπι» επιχειρείται να χρυσωθεί με τις διακηρύξεις για την «προστασία των συνόρων», τη στιγμή που έχουν παραχωρήσει όλη τη χώρα απ' άκρη σ' άκρη στους ιμπεριαλιστές - ληστές των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Δεν έχουν λείψει ωστόσο οι «συστημικές» φωνές που συντάσσονται με την πλευρά της «αξιοποίησης» του ανθρώπινου δυναμικού των προσφύγων και μεταναστών, που αναφέραμε, και θεωρούν λίγο - πολύ το «έργο» άχρηστο.

Δεν έλειψαν βέβαια ούτε οι υποτιθέμενες «ενστάσεις» του ΣΥΡΙΖΑ, που ως κυβέρνηση είχε πρωτοστατήσει στην εφαρμογή της αντι-προσφυγικής συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας και που σήμερα επικαλείται ξανά την «ανάγκη κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής»: «Δεν είναι ο ΣΥΡΙΖΑ ο οποίος είναι αντίθετος στους φράχτες, είναι η θέση της συντριπτικής πλειονότητας των πολιτικών δυνάμεων στην Ευρώπη», δηλώνει ο Κατρούγκαλος, επικαλούμενος μάλιστα και τον... Δένδια! Ενώ στις κατηγορίες της ΝΔ πως εάν εκλεγούν κυβέρνηση θα τον γκρέμιζαν, απαντούν, εμμέσως πλην σαφώς, πως «την προηγούμενη φορά που γίναμε κυβέρνηση, δεν γκρεμίσαμε τον προϋπάρχοντα φράχτη» (Μουζάλας).

Οι πρόσφυγες κι οι μετανάστες δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα με το λαό μας. Αντίθετα, τόσο ο λαός μας όσο κι αυτοί έχουν πολλά να χωρίσουν με τις κυβερνήσεις, με τους καπιταλιστές, με τους ιμπεριαλιστές. Οι διεκδικήσεις για δικαιώματα, άσυλο, δουλειά, ελεύθερη μετακίνηση, «νομιμοποιητικά» έγγραφα, πλήρη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ίσα δικαιώματα με τους έλληνες εργαζομένους, για μισθούς και μεροκάματα, για ανθρώπινες συνθήκες σίτισης και στέγασης, πρέπει να αποτελούν μόνιμο στόχο πάλης, παράλληλα με τις διεκδικήσεις για ζωή με δικαιώματα του λαού μας, των εργαζόμενων και της νεολαίας.

Γρεβενά:

Νέα αστυνομική πρόκληση απέναντι σε συντρόφους του ΚΚΕ(μ-λ)

Μετά την προκλητική προσαγωγή συντρόφων μας απ' την αστυνομία για ανάρτηση πανό στη Βιομηχανική Περιοχή της Σίνδου, στη Θεσσαλονίκη, στις 12/4 (δες και προηγούμενο φύλλο «Π.Σ.»), στις 2/5 στα Γρεβενά η αστυνομία προσπάθησε να τρομοκρατήσει μέλη και φίλους του ΚΚΕ(μ-λ) που επιχειρούσαν αφισοκόλληση για την εκλογική μάχη της Οργάνωσης. Τους απείλησαν με προσαγωγή λέγοντας πως η αφισοκόλληση είναι παράνομη, εκτός των «καθορισμένων πλαισίων» του δήμου, ενώ προχώρησαν και σε εξακριβωση στοιχείων. Είναι σαφές πως η αγωνιστική πολιτική αφίσα και τα μηνύματα που εκπέμπει, το πανό, η συνθηματογράφηση, ακόμα και το μοίρασμα προκήρυξης (ας θυμηθούμε και τις απαγορεύσεις των "lockdown") και - όχι λίγες φορές - διαδικτυακές αναρτήσεις βρίσκονται στο στόχαστρο των μηχανισμών του συστήματος. Η διακίνηση των ιδεών, η αποκάλυψη του εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού χαρακτήρα του συστήματος και της πολιτικής των κυβερνήσεών του, το κάλεσμα σε αγώνες αποτελούν «κόκκινο πανί» για τους κυρίαρχους και τους μηχανισμούς τους. Η τρομοκρατία τους, όμως, θα πέσει στο κενό, καθώς λαός και νεολαία θα συνειδητοποιούν, ολοένα και περισσότερο, πως ο δρόμος του αγώνα, της αντίστασης, της διεκδίκησης είναι ο μοναδικός γι' αυτούς.

Νεκρός ο παλαιστίνιος απεργός πείνας Χαντέρ Αντνάν στις ισραηλινές φυλακές

Ο Παλαιστίνιος Χαντέρ Αντνάν, μέλος της «Τζιχάντ», 45 χρονών, έφυγε απ' τη ζωή στις ισραηλινές φυλακές ύστερα από 87 μέρες απεργίας πείνας. Ένα ακόμα έγκλημα των ισραηλινών σιωνιστών δολοφόνων. Ο Αντνάν κρατούνταν χωρίς καμία κατηγορία, και -βέβαια- χωρίς δίκη, σε «διοικητική κράτηση» απ' τις αρχές Φλεβάρη, για «διερεύνηση» (sic) συμμετοχής σε «τρομοκρατικές δραστηριότητες». Πραγματοποιούσε την απεργία πείνας, διαμαρτυρούμενος για τη φυλάκισή του αυτή. Είχε συλληφθεί στο παρελθόν άλλες 11 φορές. Ο θάνατός του -για την ακρίβεια, η δολοφονία του- πυροδότησε μαζικές αντιδράσεις των Παλαιστίνιων στη Δυτική Όχθη και στη Γάζα. Σημειώστε πως οι Παλαιστίνιοι που βρίσκονται φυλακισμένοι στις ισραηλινές φυλακές σε καθεστώς «διοικητικής κράτησης» ξεπερνούν -επίσημα- τους 1.000.

Πρόγραμμα Διακυβέρνησης ΝΔ

Προεκλογική δημαγωγία και εξαγγελία νέας επίθεσης

Το κυβερνητικό πρόγραμμα της ΝΔ για την επόμενη τετραετία παρουσίασε ο Μητσοτάκης στα τέλη του προηγούμενου μήνα. Ήταν μια παρουσίαση ενταγμένη στον προεκλογικό διαγωνισμό των αστικών κομμάτων ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ για την κυβερνητική εξουσία, που κάθε μέρα που περνάει αναδεικνύει ολοένα και περισσότερο την πλήρη ταύτισή τους σε όλα τα βασικά ζητήματα, τις κοινές δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει για λογαριασμό των επιδιώξεων του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Και ακριβώς αυτά τα «θέλω» των ξένων αφεντικών και της ντόπιας άρχουσας τάξης είναι που θα ορίσουν την πολιτική και του επόμενου κυβερνητικού σχήματος, ανεξαρτήτως σύνθεσης, σε μια εποχή, μάλιστα, εντεινόμενης κρίσης του συστήματος και άγριων ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

Δεν είναι να απορεί κανείς, λοιπόν, για το γεγονός ότι την περίοδο που διανύουμε τα «οράματα» τελείωσαν! Κανένα πειστικό συνολικό αφήγημα δεν διαθέτουν τα κόμματα του συστήματος για να ενσωματώσουν τις μάζες. Η εξαγγελία Μητσοτάκη για μέσο μισθό στα 1.500 ευρώ και κατώτατο στα 950 το 2027 είναι απόλυτα χαρακτηριστική ως προς αυτό. Για άλλη μια φορά, ο κόσμος της δουλειάς καλείται να «κάνει υπομονή» για μερικά χρόνια ακόμα, για μια αμφίβολη αύξηση -αν κρίνουμε και από την κατάληξη των προηγούμενων υποσχέσεων- που ούτε στο ελάχιστο δεν αναπληρώνει τη λεηλασία που υφίσταται το λαϊκό εισόδημα και μετά βίας προσεγγίζει τα επίπεδα που ίσχυαν πριν τη μνημονιακή περίοδο, με τις συλλογικές συμβάσεις καταργημένες και με τις κυβερνήσεις να εξακολουθούν να έχουν τον τελευταίο λόγο για το ζήτημα του μισθού. Και αυτό είναι από τα «μάξιμουμ» που προβάλλονται ως παροχές πριν από τις εκλογές!

Αρκεί μόνο να σκεφτούμε πόσο γρήγορα θα τιναχτούν τα περισσότερα από αυτά στον αέρα μετεκλογικά, όταν και θα ζητηθούν νέα βήματα επίθεσης από τις δυνάμεις του συστήματος, στη βάση της κρίσης και των αδιεξόδων τους. Οι

αυξήσεις-κοροϊδία, οι σταγόνες φοροελαφρύνσεων σε έναν ωκεανό φορομνηξίας, τα ταξίματα για προσλήψεις στους τομείς της υγείας και της εκπαίδευσης, οι υποσχέσεις για ανέγερση εστιών την ώρα που σήμερα φοιτητές μένουν άστεγοι επειδή τους διώχνουν από τα δωμάτια τους και άλλα πολλά που δήλωσε ο Μητσοτάκης ότι θα υλοποιήσει την επόμενη τετραετία, πέρα από το ότι βρίσκονται μακριά από τις πραγματικές ανάγκες, είναι σαφές ότι τελούν υπό την αίρεση των αντιλαϊκών απαιτήσεων του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, που θα ξεδιπλωθούν σε όλη τους την έκταση μετά τις εκλογές.

Οι συνεχείς επικλήσεις Μητσοτάκη και Τσίπρα στις «κοστολογημένες» προτάσεις και στην ανάγκη «δημοσιονομικής σταθερότητας» αποδεικνύουν το παραπάνω. Γιατί είναι προ των πυλών οι νέες θυσίες που θα ζητηθούν από τον λαό και τη νεολαία για τα νούμερα των πλεονασμάτων του Συμφώνου Σταθερότητας της ΕΕ, για την επίτευξη του «εθνικού στόχου» της επενδυτικής βαθμίδας, για τα προαπαιτούμενα των ροών κεφαλαίου που ζητιανεύει η ντόπια εξαρτημένη

άρχουσα τάξη από τους ιμπεριαλιστές πατρωνές της μέσω του διαβόητου Ταμείου Ανάκαμψης.

Στο πλαίσιο αυτό, αξίζει να θυμηθούμε τα όσα ήδη -και καθόλου τυχαία- έχουν κάνει την εμφάνισή τους προεκλογικά αναφορικά με την περίοδο χάριτος αποπληρωμής δανείων που λήγει στο τέλος της δεκαετίας και τα όσα αυτό θα σημαίνει. Οι αναφορές του Μητσοτάκη στην ανάγκη απομείωσης του δημόσιου χρέους στο 120% του ΑΕΠ έως το 2030 θέτουν, άλλωστε, ήδη τις βάσεις για το ιδεολογικό περιτύλιγμα των νέων εφόδων στους όρους διαβίωσης των λαϊκών μαζών. Δεν υποτιμάμε, φυσικά, το ότι άπτονται και των αγωνιών της εγχώριας αστικής τάξης για το τι μέλλει γενέσθαι, με τη ΝΔ να πασχίζει να αποδείξει ότι είναι η καταλληλότερη για να διαχειριστεί τις υποθέσεις της.

Σε σχέση με αυτό, το πρόγραμμα της ΝΔ είναι γεμάτο από εξαγγελίες διευκολύνσεων στο κεφάλαιο, φοροαπαλλαγές, μείωση των εργοδοτικών εισφορών και του «μη μισθολογικού κόστους», με γνωστό το σε ποιανών την πλάτη θα φορτωθούν, κλείσιμο του ματιού για νέ-

ες εργολαβίες σε έργα υποδομών. Η «Ψηφιακή Ελλάδα», προφανώς, δεν αφορά τον συνταξιούχο που μπορεί να κάνει υπεύθυνη δήλωση χωρίς να στηθεί στην ουρά του ΚΕΠ, αλλά τη διευκόλυνση σε μια σειρά από απαραίτητες στο κεφάλαιο λειτουργίες.

Τα ζόρια και οι μωροφιλοδοξίες της ντόπιας αστικής τάξης, φυσικά, κάθε άλλο παρά απουσιάζουν από το πρόγραμμα της ΝΔ. Αυτά προσπαθεί να διαχειριστεί ο Μητσοτάκης, από το επίπεδο των «επενδύσεων» που αναζητούνται, την «πράσινη μετάβαση» μέχρι και τον στόχο του «ενεργειακού κόμβου». Είναι, βέβαια, άλλο ζήτημα το αν το ευρύτερο οικονομικό και γεωπολιτικό περιβάλλον μπορεί να επιτρέψει σήμερα στους ιθύνοντες να τρέφουν ιδιαίτερες ελπίδες για όλα αυτά.

Ταυτόχρονα, τα σχέδια επίθεσης προς τον λαό και τη νεολαία ομολογούνται ανοιχτά: αξιολόγηση, διεύρυνση ωραρίου εκπαιδευτικών, «εξωστρέφεια» των πανεπιστημίων και ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, αναθεώρηση του άρθρου 16, ψηφιακή κάρτα στη δουλειά, τηλεϊατρική αντί για ανοιχτά νοσοκομεία και προσλήψεις προσωπικού, ανακαινίσεις υποδομών στην περίθαλψη με ΣΔΙΤ, επέκταση της τουριστικής σεζόν (και όλων των αντεργατικών προβλέψεων που περιλαμβάνει) σε όλο το έτος, χιλιάδες νέοι αστυνομικοί στο έργο της καταστολής, φράκτες και επαναπροωθήσεις προσφύγων, νέα εξοπλιστικά προγράμματα που ματώνουν τον λαό και βαθύτερη εμπλοκή στις πολεμικές επιδιώξεις των αμερικανοΝΑΤΟϊκών.

Η ΝΔ, λοιπόν, ακόμα και σε προεκλογική περίοδο, φροντίζει να ανοίξει τα χαρτιά της για αυτά που περιμένουν τον κόσμο της δουλειάς την επόμενη μέρα. Ένας παραπάνω λόγος για να απορρίψουν ο λαός και η νεολαία τα ψευδοδιλήμματα και τις αυταπάτες, για να σταθούν απέναντι σε αυτή την εκλογική διαδικασία από τη σκοπιά του δρόμου που πρέπει να διανύσουν για τη ζωή και την προοπτική τους.

Η ΝΔ ανοίγει την κάνουλα της ακροδεξιάς-φασιστικής δεξαμενής

Σε πολύ σοβαρή αναστάτωση είναι το εκλογικό επιτελείο της ΝΔ. Τα μηνύματα από τις δημοσκοπήσεις (φανερές και κρυφές) φαίνεται να δείχνουν πως μια μεγάλη μερίδα ψηφοφόρων που είχε ψηφίσει στις προηγούμενες εκλογές τη ΝΔ μπορεί με την εκλογική τους συμπεριφορά να τινάζουν στον αέρα τούς εκλογικούς σχεδιασμούς της.

Τα απρόβλεπτα της κάλπης της 21ης Μαΐου αφορούν φυσικά και τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ- ΚΙΝΑΛΛ, αλλά σε αυτό το σημείωμα αναφερόμαστε μόνο στο κυβερνών κόμμα. Χωρίς να μπαίνουμε στην ουσία, τα στοιχεία δείχνουν πως από αρκετούς ψηφοφόρους η πρώτη Κυριακή αντιμετωπίζεται με τρόπο που καθόλου δεν επιθυμεί η ΝΔ.

Η διαφαινόμενη αδυναμία να σχηματιστεί κυβέρνηση από την πρώτη Κυριακή ενισχύει την τάση της αποχής αλλά και της ψήφου σε μικρότερα κόμματα για να τιμωρηθεί η κυβέρνηση. Οι μηχανισμοί προπαγάνδας συστηματικά πρόβαλλαν σαν «αντισυστημική διέξοδος» αυτήν προς τα ακροδεξιά και φασιστικά μορφώματα, έτσι ώστε να αποτελέσουν φραγμό στη λαϊκή οργή και την

αγανάκτηση και για να εμποδίσουν τη συνάντηση της οργής και της αγανάκτησης με τις αριστερές απόψεις.

Δημοσκοπήσεις που είδαν το φως της δημοσιότητας έδειξαν άνοδο της «Ελληνικής Λύσης» του Βελόπουλου και στους «Ελληνες-Εθνικό κόμμα» του ναζιστή Κασιδιάρη με ποσοστά που προεξοφλούσαν την είσοδό τους στη Βουλή. Στον Άρειο Πάγο (Α.Π.) κατατέθηκαν πάνω από 15 αιτήσεις συμμετοχής ακροδεξιών-φασιστικών μορφωμάτων.

Η εμφανής ρευστότητα και το απρόβλεπτο της επερχόμενης κάλπης έχει «αγχώσει» τη ΝΔ. Το κυβερνών κόμμα γνωρίζει πως μόνο η πρωτιά στις εκλογές της 21ης Μαΐου και με το μεγαλύτερο δυνατό ποσοστό και ο περιορισμός του αριθμού των κομμάτων που θα μπουν στη Βουλή θα την καταστήσει την επομένη μέρα κυρίαρχη στις αστικές πολιτικές διεργασίες για σχηματισμό κυβέρνησης.

Έτσι, εξελίχθηκαν μια σειρά κινήσεις του κυβερνώντος κόμματος με σαφή στόχο το μπλοκάρισμα συμμετοχής ακροδεξιών-φασιστικών σχηματισμών και τη μετακίνηση ψήφων στη ΝΔ για

μείωση των διαρροών της στις επερχόμενες εκλογές. Την επιχείρηση αυτή συνδράμει και το πολιτικό «ήθος» που επικρατεί στα βουρκόνα της ακροδεξιάς όπου ο ένας γκεμπελίσκος κάνει προσφυγή στον Α.Π. για να αποκλειστεί ο άλλος γκεμπελίσκος.

Η ΝΔ μετά τις μουσικές επαφές με τον Τζανεττίκο (αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου) και τις καταγγελίες του δεύτερου για απόπειρα εξαγοράς του από την κυβέρνηση για να συνδράμει στην ακύρωση της συμμετοχής του Κασιδιάρη, προχώρησε σε 3η νομοθετική παρέμβαση για να εξασφαλίσει τον αποκλεισμό του ναζιστή από τις εκλογές.

«Κόπηκε» από το Α1 Τμήμα του Αρείου Πάγου το κόμμα «Πατριωτική Ένωση» των Μπογδάνου - Εμφιετζόγλου λόγω συμβόλου και ονόματος! Με απόφαση του ίδιου τμήματος τέθηκε εκτός εκλογικής αναμέτρησης το κόμμα της Αφροδίτης Λατινοπούλου, «Πατρίδα». Η Λατινοπούλου αποδίδει την απόφαση του Α.Π. σε κυβερνητικές μεθοδεύσεις και καταγγέλλει τον Μητσοτάκη για αποκλεισμό δεξιών κομμάτων. «Κόπηκε» και το μόρφωμα του Κασιδιάρη, ενώ «προήχθη» το «ΕΑΝ»

του συνταξιούχου αρεοπαγίτη Κανελόπουλου ο οποίος... δυσκολεύτηκε να διαλέξει ακροδεξιό σχηματισμό του οποίου να τεθεί επικεφαλής.

Δεν κατάφερε να καταθέσει υποψηφιότητα το κόμμα του ακροδεξιού Νίκου Νικολόπουλου (υφυπουργός στη κυβέρνηση Σαμαρά) με τον ίδιο να επιρρίπτει τις ευθύνες στην ηλεκτρονική πλατφόρμα του υπουργείου Εσωτερικών που κράσαρε ανεξήγητα!

Η «Ελληνική Λύση» και ο πρόεδρος της Κ. Βελόπουλος μπαίνουν στο στόχαστρο έρευνας για ξέπλυμα μαύρου χρήματος(!) μετά τις καταγγελίες των δύο πρώην βουλευτών του, Α. Μυλωνάκη και Κ. Αλεξοπούλου, ότι έδιναν κάθε μήνα «μαύρα» χρήματα στο κόμμα. Έχει προηγηθεί δημοσίευμα που ανέφερε πως «οι βουλευτές Α. Μυλωνάκης, Α. Αβδελάς και Κ. Αλεξοπούλου επιχειρήθηκε να εξαγοραστούν προκειμένου να αποχωρήσουν από την «Ελληνική Λύση» και να προσχωρήσουν στη ΝΔ»!

Η αντιπαράθεση θέσεων στη βάση αρχών αστικής δημοκρατίας στα δεξιά, ακροδεξιά και φασιστικά είναι σε εξέλιξη...

Οι... αριστεροί (που δεν είναι αριστεροί), οι... κυβερνητικές θέσεις (εξουσίας;) και η λύση που βλέπουν οι δεξιοί!

«Εμείς δεν είμαστε κόμμα της αριστεράς, είμαστε κομμουνιστές», βροντοφώναζε η προηγούμενη Γενική Γραμματέας του ΚΚΕ το μακρινό 2012, ατάκα που αναπαρήγαγαν με μπόλικο πάθος στελέχη (Βασικά φοιτητές) του κόμματος αυτού για χρόνια. Εκεί, λοιπόν, που δεν ήταν αριστεροί, τώρα όχι μόνο είναι αριστεροί, αλλά είναι τόσο αριστεροί, που δεν υπάρχει και κανένας άλλος αριστερός! «Η καρδιά που χτυπάει δυνατά, αριστερά, δεν μπορεί παρά να είναι μόνον ΚΚΕ!», δήλωσε ο τωρινός ΓΓ μπροστά στη μητέρα όλων των μαχών της ταξικής πάλης (για κάθε οπορτουνιστή που σέβεται τον εαυτό του), τις εκλογές. Και συμπληρώνει: «Δυνατά μπορεί να χτυπήσει η καρδιά όλων και το βράδυ των εκλογών, αν το ΚΚΕ βρεθεί πολύ πιο ψηλά!». Τόση τρομερή σημασία!

Το ρεύμα, μάλιστα, των κομμουνιστών που... δεν είναι αριστεροί (αλλά είναι!), ακουμπάει και «τον κόσμο που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ ή άλλα κόμματα, ακόμα και ΝΔ», ο οποίος «βλέ-

πει μια λύση στο ΚΚΕ». Μάλλον η πολιτική επιλογή είναι κάπως σαν επιλογή προϊόντος στο σουπερμάρκετ, που θα μας δώσει μια κάποια λύση...

Δεν μας κάνουν, βέβαια, εντύπωση οι τακτικές ενός κόμματος που είναι μάστορας στις οβιδιακές μεταμορφώσεις με μοναδικό κριτήριο την αναπαραγωγή του στο επίσημο πολιτικό σκηνικό. Ούτε που αυτός ο πολιτικός σχηματισμός που έχει λιοδորήσει άπειρους αγώνες (και αγωνιστές), επειδή δεν ήταν τάχα προωθημένοι ιδεολογικά, έχει ξεχειλώσει χωρίς κανένα μα κανένα όριο.

Θα κάνουμε, όμως, ένα σύντομο σχόλιο πάνω σε ένα πιο σοβαρό πολιτικό ζήτημα: αυτό της κυβέρνησης. Από την προηγούμενη τοποθέτηση του ΚΚΕ ότι δεν υπάρχει προοδευτική κυβέρνηση στο έδαφος του καπιταλισμού, στελέχη του κόμματος αυτού σήμερα παίρνουν σβάρνα τα κανάλια για να διατυπώσουν τη σιβυλλική θέση της πρότασης εξουσίας-διακυβέρνησης και να βεβαιώσουν ότι το ΚΚΕ «διαθέτει σύγχρονο, επιστημονικά επεξεργασμένο πρόγραμμα εξουσίας-διακυβέρνησης, το οποίο καταθέτει ανοικτά στον λαό και είναι έτοιμο να το υπηρετήσει από κυβερνητικές θέσεις, όταν ο λαός το επιλέξει». Αξιοσημείωτες οι λεκτικές ακροβασίες, αλλά ας σταθούμε λίγο παραπάνω, εξηγώντας, καταρχάς, τη δική μας άποψη...

Καταρχάς, ας ξεκαθαρίσουμε κάτι. Η κοινωνία θα αλλάξει επαναστατικά και μόνο έτσι.

Άραγε, υπάρχει περίπτωση η ταξική πάλη, μέσω του πλούτου με τον οποίο εξελίσσεται, να φέρει τα πράγματα έτσι,

ώστε ένα Κομμουνιστικό Κόμμα (μόνο του ή στο πλαίσιο ενός Μετώπου) να βρεθεί -μέσα από εκλογική διαδικασία- στην κυβέρνηση; Αν και το θεωρούμε μάλλον εξαιρετική (και σοβαρά πιο απίθανο από παλιότερα), δεν μπορούμε κατηγορηματικά να αποκλείσουμε κάτι τέτοιο. Το ζήτημα, ωστόσο, έχει ως εξής: Σε μια τέτοια περίπτωση, η εργατική τάξη και το κόμμα της θα βρεθούν -θέλουν δεν θέλουν- μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα (κάποιες μέρες, εβδομάδες ή το πολύ μήνες) απέναντι σε όλα τα πραγματικά κέντρα εξουσίας. Γιατί όλα τα κέντρα ιμπεριαλιστικής και αστικής εξουσίας, όλοι οι ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί ελέγχου της χώρας, όλοι οι μηχανισμοί ταξικής καταπίεσης της άρχουσας τάξης, όλοι οι κρατικοί και παρακρατικοί στρατοί και παραστρατοί θα κινητοποιηθούν με κάθε τρόπο βίαια για να πνίξουν κάθε προοδευτικό μέτρο της, ας πούμε, αριστερής κυβέρνησης. Γιατί καμία τάξη που έχει την εξουσία όχι μόνο δεν την παραδίδει ειρηνικά, αλλά ούτε επιδέχεται την αμφισβήτησή της, σεβόμενη... πλειοψηφίες. Με την έννοια αυτή, ακόμα και στην εξαιρετική περίπτωση που ο λαός, η εργατική τάξη και το κόμμα της οδηγηθούν εκλογικά στο κυβερνητικό τιμόνι, πολύ πολύ σύντομα θα είναι μπροστά στο πραγματικό ζήτημα: στην ανάγκη κατάληψης της πολιτικής εξουσίας, της βίαιης ανατροπής της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας, τη συντριβή της καπιταλιστικής κοινωνίας και του κράτους της και την αρχή της οικοδόμησης μιας άλλης κοινωνίας. Και αυτού του τύπου τα «βαριά» καθήκοντα δεν αντι-

μετωπίζονται σε εβδομάδες.

Στη φάση που διανύουμε, δεν έχει νόημα να προβάλλει κανείς κανένα «επισημονικά επεξεργασμένο πρόγραμμα» (πραγματικά ασύλληπτης ρεφορμιστικής ανοησίας φράση). Αν θέλει κάποιος να είναι σοβαρός, προβάλλει πρόγραμμα πάλης του κινήματος και όχι κυβερνητικά προγράμματα και προτάσεις νόμου που τάχα θα φέρουν... ανακούφιση. Προτάσεις νόμου στην υποστήριξη, μάλιστα, των οποίων πρέπει να σέρνεται η εργατική τάξη και ο λαός, για να διαλυθεί πλήρως η συνειδήσή του σε σχέση με το πώς κερδίζονται τα δικαιώματα και πώς διεξάγεται η ταξική πάλη.

Καμία ανακούφιση δεν θα δει ο λαός αν ανέβει εκλογικά το ΚΚΕ, όπως ακριβώς δεν θα δει αν ανέβει εκλογικά το ΚΚΕ(μ-λ). Αυτή είναι η καθαρή αλήθεια. Είναι μια αλήθεια που αντιστρέφει ανεπιθύτητα η καθοδήγηση του ΚΚΕ. Αντί λοιπόν να προβάλλει κυβερνητικά προγράμματα και να εκπαιδεύει το δυναμικό του σε μελλοντικές «υπεύθυνες» στάσεις και πιθανές επικουρίες σε αστικές διακυβερνήσεις, ας κάτσει να εξηγήσει πώς η «δεύτερη δύναμη σε πανεθνικό επίπεδο στο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα, με περίπου 25%, η πρώτη δύναμη στο φοιτητικό κίνημα με ποσοστό πάνω από 35%-36% και σε μια σειρά τομείς πολύ σημαντικούς» (που λέει ο Κουτσούμπας) ούτε καν προβληματίζεται τα κέντρα εξουσίας του συστήματος.

Αν πάλι δεν βρουν τις απαντήσεις, ας ρωτήσουν την Ξηροτύρη ή τον Μηλιό, που θα έχουν καταλάβει κάτι παραπάνω από εμάς!

ΜέΡΑ25 - Σχέδιο «Δήμητρα»

Μικροαστικές αυταπάτες με ριζοσπαστικό περιτύλιγμα

Σύμφωνα με το πρόγραμμα του ΜέΡΑ25, το σχέδιο «Δήμητρα» προβλέπει «μια Δημόσια Δωρεάν Πλατφόρμα Ηλεκτρονικών Συναλλαγών σε ευρώ που θα δίνει διέξοδο σε νοικοκυριά κι επιχειρήσεις...». Μέσω αυτής της πλατφόρμας υπόσχεται το ΜέΡΑ25 ότι «θα γλιτώνεις το χαράτσι των τραπεζών κάθε φορά που αγοράζεις κάτι», αφού νοικοκυριά και επιχειρηματίες θα μπορούν να παρακάμπτουν τις τράπεζες και τις προμήθειες που αυτές εισπράτουν. Μάλιστα, σε περίπτωση τραπεζικού κραχ, οι πολίτες θα προστατευθούν, αφού θα συναλλάσσονται μέσω του παράλληλου κόσμου της «Δήμητρας». Και δεν είναι μόνο αυτό. Σε περίπτωση που οι «δανειστές» θελήσουν να εκβιάσουν την Ελλάδα πετώντας την έξω από το ευρώ, τότε οι πολίτες και πάλι θα μπορούν να συνεχίζουν να συναλλάσσονται μέσω της πλατφόρμας, ακόμη και με μεταβατικές χρηματικές μονάδες «Δήμητρα» αν χρειαστεί.

Με λίγα λόγια, το ΜέΡΑ25 υπόσχεται μια «μαγική πλατφόρμα» που θα στερεί

από τις τράπεζες ένα μέρος των κερδών τους και θα το επιστρέφει στην τσέπη του αδυνάτου. Και κάτι παραπάνω από αυτό. Θα προφυλάσσει τους «πολίτες» από τους κραδασμούς και τις πιέσεις του ξένου κεφαλαίου, ενώ αν χρειαστεί, θα φιλοξενήσει και ένα... μεταβατικό «κρυπτονόμισμα» με εγγύηση του ελληνικού δημοσίου(!).

Ακόμη και ο Ρομπέν των Δασών θα γελούσε με την αφέλεια ενός τέτοιου σχεδίου.

Όπως υπογραμμίζουν ανέμελα οι εκπρόσωποι του ΜέΡΑ25 στα τηλεοπτικά πάνελ, «το μακρύ χέρι των τραπεζών πρέπει να κοπεί» και «οι τράπεζες πρέπει να χάσουν». Ας ξανασυστηθούμε με τον καπιταλισμό, λοιπόν.

Οι τράπεζες κατέχουν ρόλο-κλειδί στην καπιταλιστική οικονομία. Είναι το σιδερένιο χέρι των ισχυρότερων μεγιστάνων του χρηματιστικού κεφαλαίου, που είτε με τη μεσολάβηση του κράτους, είτε άμεσα, με τη φυσική τους παρουσία στις διοικήσεις, κρατούν το κλειδί που ρυθμίζει τον μεγάλο κινητή-

ρα των καπιταλιστικών επενδύσεων. Οι τράπεζες ως μεγάλοι πιστωτές τροφοδοτούν με δάνεια τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις. Υποθηκεύουν κεφάλαια του μέλλοντος και τα βάζουν στην κυκλοφορία του σήμερα, προσδοκώντας να πάρουν τους καρπούς, όταν ο τροχός της κερδοφορίας του δανειολήπτη αρχίσει να γυρνάει. Οι ίδιες οι τράπεζες όχι μόνον κερδίζουν από τους τόκους του δανεισμού, αλλά συμμετέχουν και άμεσα στη διεύθυνση των επιχειρήσεων, κυρίως όταν τις δεσμεύουν με μακρόχρονα δάνεια. Εμπλέκονται, δηλαδή, ευθέως στην παραγωγή και την διευρύνουν στον χώρο και στον... χρόνο. Αυτός είναι και ο λόγος που κατά τη διάρκεια της κρίσης του συστήματος τα αστικά κράτη -και όλες οι κυβερνήσεις τους- φροντίζουν πρωτίστως για την ενίσχυση των τραπεζών.

Τι υπόσχεται, λοιπόν, ο κος Βαρουφάκης; Να χτυπήσει, ούτε το χέρι, ούτε το πόδι, αλλά την κεφαλή της κεφαλαιοκρατικής οικονομίας... θίγοντας παράλληλα τα συμφέροντα του ιμπεριαλι-

στικού χρηματιστικού κεφαλαίου των ΗΠΑ και της ΕΕ στη χώρα. Πολύ ωραία. Τι φαντάζονται, λοιπόν, οι κύριοι του ΜέΡΑ25; Ότι θα τους πουν «παρακαλώ περάστε και βάλτε το χέρι σας στην τσέπη μας»; Ποιες κοινωνικές δυνάμεις θα επιβάλλουν μια τέτοια πολιτική και με ποια μέσα; Μήπως ορισμένοι «δημοκράτες καπιταλιστές» της Ελλάδας που είδαν επιτέλους το «εθνικό τους συμφέρον» στο να υψώσουν ανίστημα στο πλαίσιο ενός «Κινήματος Αδεσμεύτων» του 21ου αιώνα; (βλ. πρόγραμμα ΜέΡΑ25). Μήπως η εργατική τάξη, για την ανασυγκρότηση της οποίας το ΜέΡΑ25 δεν μιλάει ποτέ και πουθενά; Και ποια εργαλεία θα χρησιμοποιήσουν οι κοινωνικές δυνάμεις της «ρήξης»; Μήπως το ίδιο το εξαρτημένο αστικό κράτος των κεφαλαιοκρατών;

Το μεγαλύτερο πρόβλημα του ΜέΡΑ25, όπως έχουμε ξαναγράψει, είναι ότι ΔΕΝ διαφωνεί με τον καπιταλισμό, αλλά κηρύττει τον πόλεμο ενάντια σε μια «ολιγαρχία» που θεωρεί ότι τον κακοδιαχειρίζεται. Δεν είναι ένα αριστερό

«Ρε παιδιά, δεν πρέπει να φύγει ο Μητσοτάκης;»

Το ακούμε από κόσμο που τρέφει μεγάλη αποστροφή για τον εκπρόσωπο της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας, τον υπηρέτη των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, τον επικεφαλής της αντεργατικής - αντιλαϊκής λαίλαπας στη ζωή και τα δικαιώματα των εργαζόμενων και της νεολαίας. Το ακούμε και από κάποιους φανερούς και κρυφούς υποστηρικτές της «προοδευτικής διακυβέρνησης» και του «δικαιοσύνη παντού» που διακηρύσσουν ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας.

Μία ερώτηση που παγιδεύει σε ένα δίλημμα και ταλανίζει τους ανθρώπους του λαού δεκαετίες τώρα. «Δεξιά ή ΠΑΣΟΚ;» ήταν κάποτε το εκβιαστικό ερώτημα προς τους προοδευτικούς και δημοκράτες στη χώρα και αφού η ζωή αποκάλυψε ότι και οι δύο υπηρετούν το ίδιο σύστημα, άλλαξε.

Τώρα έχει γίνει «Μητσοτάκης ή ΣΥΡΙΖΑ;» για να εγκλωβίσει, άλλη μια φορά και ανεξαρτήτως εκλογικού αποτελέσματος, την οργή και την αγανάκτηση του κόσμου σε ένα δίλημμα που δεν του δίνει καμία ουσιαστική

κόμμα, αλλά ένα κεντρικό αστικό-φιλελεύθερο κόμμα, που οραματίζεται ότι θα μεταρρυθμίσει τη δικτατορία του κεφαλαίου. Δεν αντιπροσωπεύει τον φτωχό, τον εργάτη, τον άνεργο και τον μετανάστη, αλλά τον μικρο-μεσαίο που συνθλίβεται στις μυλόπετρες των «μεγάλων». Τρομάζει μπροστά στην επαναστατική ανατροπή του συστήματος της βαρβαρότητας και της εξάρτησης, αλλά συνεχίζει να φαντασιώνεται μια αναίμακτη αναδιανομή του πλούτου. Δεν θέλει την έξοδο της χώρας από τη λυκοσυμμαχία που λέγεται Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά ονειρεύεται τον «εκδημοκρατισμό» της. Έτσι, σήμερα, το ΜέΡΑ 25 υπόσχεται να φέρει όλα όσα δεν έφερε ο ΣΥΡΙΖΑ το 2015: μία «Νέα Συμφωνία» για την Ευρώπη.

Το πρόβλημα με τους αστο-θρεμμένους οικονομολόγους, όπως ο Γ. Βαρουφάκης, είναι ότι μελετώντας την ιστορία του 20ου αιώνα δεν κατάλαβαν ούτε τα στοιχειώδη. Δεν κατάλαβαν ότι ο «κομμουνιστικός κίνδυνος» ήταν που οδήγησε κατά τη διάρκεια του περασμένου αιώνα σε νέα κοινωνικά συμβόλαια με τα κατώτερα στρώματα. Δεν κατάλαβαν ότι η ύπαρξη της

απάντηση για αυτά που αντιμετωπίζει καθημερινά στη δουλειά, στο σπίτι, στη σχολή και το σχολείο. Καθώς η ουσιαστική απάντηση βρίσκεται στη δική του οργάνωση και πάλη γιατί χωρίς αυτά τα «όπλα» θα είναι έρμαιο των εκάστοτε διαχειριστών του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Ενός συστήματος που θεωρεί τον λαό αναλώσιμο, να σκοτώνεται στα Τέμπη, να τσακίζεται στους εργασιακούς χώρους-γαλέρες σκλαβιάς, να εξαθλιώνεται από την ακρίβεια και την ανεργία, να βλέπει ένα μέλλον μαύρο και άραχλο και να καταστέλλεται κά-

σοσιαλιστικής οικοδόμησης στην ΕΣΣΔ μέχρι το '56 και η ανάπτυξη μαζικών λαϊκών κινημάτων με σάρκα και οστά (και αίμα) εξανάγκασαν το κεφάλαιο σε μια «αναδιανομή» του παραγόμενου πλούτου υπό τον φόβο να τα χάσει όλα. Δεν κατάλαβαν τι εννοούσε ο Joseph P. Kennedy, ο οποίος παρέμενε ένα από τα πλουσιότερα σαλόνια κατά τη διάρκεια της μεγάλης ύφεσης στις ΗΠΑ, όταν δήλωνε χρόνια αργότερα ότι «εκείνες τις μέρες (του '30), ένιωθα και έλεγα ότι θα ήμουν πρόθυμος να αποχωριστώ τη μισή μου περιουσία, αν έτσι μπορούσα να σιγουρέψω ότι θα διατηρήσω κάτω από τον νόμο και την τάξη την υπόλοιπη μισή». Ομοίως, σήμερα δεν καταλαβαίνουν ότι το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα δεν πρόκειται σε συνθήκες πραγματικής κυριαρχίας του σε βάρος της εργατικής τάξης και του λαού να υποστεί περιορισμούς υπό την απειλή της... ψήφου.

Δυστυχώς ή ευτυχώς, τα «καθήκοντα» βαραινούν εκείνους που καταλαβαίνουν. Και ένα από αυτά είναι να ξεμπερδεύει ο λαός μας με τις μικροαστικές αυταπάτες και τους πολιτικούς τυχοδιώκτες που τις καλλιεργούν.

θε φορά που αντιστέκεται και αγωνίζεται. Ενός συστήματος που δεν θα διστάσει να τον μετατρέψει σε «κρέας για τα κανόνια» των συγκρούσεων και των ανταγωνισμών είτε των ιμπεριαλιστών, είτε των ντόπιων αστικών τάξεων.

Όχι, δεν λέμε ότι Μητσοτάκης και Τσίπρας, ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ είναι το ίδιο. Λέμε ότι και οι δύο υπηρετούν το ίδιο σύστημα. Και είναι, σήμερα, οι βασικοί πυλώνες και διαχειριστές του. Έχουν και οι δύο κυβερνήσει είτε μόνοι είτε μαζί με τα συμπληρώματά τους (ΠΑΣΟΚ-ΑΝΕΛΛ κ.λπ.) τα τελευταία δέκα χρόνια και αποτελούν τους βασικούς φορείς της ολομέτωπης επίθεσης στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ζητά την ψήφο του λαού για να εφαρμόσει το πρόγραμμά του χωρίς μνημόνια και άλλες δεσμεύσεις, όπως λέει, για πρώτη φορά και υπόσχεται «αύξηση μισθών, μείωση τιμών, ρύθμιση χρεών», πιστεύοντας ότι ο λαός κάτω από την πίεση της ακρίβειας και της ανέχειας δεν θα θυμάται. Ότι ψήφισε και εφάρμοσε το «χρηματιστήριο ενέργειας» που αποτελεί βασικό όπλο του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου για την εκτίναξη των τιμών, πρωταγωνίστησε στις ιδιωτικοποιήσεις αεροδρομίων, τρένων, λιμανιών και φέρνει και αυτός ευθύνη για το έγκλημα στα Τέμπη. Παραχώρησε στο «υπερταμείο» όλο τον πλούτο της χώρας για 99 χρόνια σαν εγγύηση για την αποπληρωμή του χρέους, ψήφισε νόμο που δυσκολεύει την προκήρυξη απεργιών από τα σωματεία, ψήφισε και εφάρμοσε τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς, ενώ νομοθέτησε αυστηρές ποινές και έσυρε στα δικαστήρια όσους αγωνίζονται εναντίον τους. Προχώρησε σε μία αντεργατική-αντιασφαλιστική καταιγίδα με τον λεγόμενο νόμο Κατρούγκαλου που μείωσε συντάξεις και έκοψε επιδόματα για να «σώσει» και αυτός το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, γκρεμίζοντας τις κατακτήσεις των εργαζόμενων. Μετά το κάλπικο δημοψήφισμα τον Ιούλη του 2015 έτρεξε με όλο το αστικό πολιτικό σύστημα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι) να ψηφίσει το τρίτο βάρβαρο μνημόνιο, υποταγμένος πλήρως στους δανειστές-ληστές

της ΕΕ, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ. Ενίσχυσε τα δεσμά της εξάρτησης από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ με συμφωνίες και άνοιγμα νέων βάσεων και στρατεύτηκε στην απαίτηση των ΗΠΑ για στρατηγικούς άξονες με αντιδραστικά καθεστώτα, όπως του Ισραήλ και της Αιγύπτου.

Αυτή η πολιτική «ξέπλυσε» την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου και άνοιξε το δρόμο στον Μητσοτάκη. Σήμερα λέει «περασμένα, ξεχασμένα», βγήκαμε από τα μνημόνια και έχουμε την ελευθερία να εφαρμόσουμε το πρόγραμμα που θα ανακουφίσει το λαό, θα φέρει δικαιοσύνη και θα κάνει την Ελλάδα «μία κανονική ευρωπαϊκή χώρα». Και όλα αυτά θα γίνουν με κυβέρνηση «προοδευτικής συνεργασίας» με το ΠΑΣΟΚ, τον μπαλαντέρ του αστικού πολιτικού συστήματος. Ταυτόχρονα όμως όχι μόνο δεν αμφισβητεί το πλαίσιο της οικονομικής-πολιτικής-στρατιωτικής ιμπεριαλιστικής εξάρτησης από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, αλλά δίνει όρκους πίστης και υποταγής σε κάθε ευκαιρία. Μάλιστα για να διασκεδάσει τις τυχόν ανησυχίες για την επικράτησή του στις εκλογές, στο «Φόρουμ των Δελφών» παραθέτει σαν επιχείρημα ότι στην έκθεσή του ο οίκος αξιολόγησης Fitch «εκτιμά ότι όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα, δεν θα υπάρχει αβεβαιότητα στην οικονομία».

Ξέρουν πολύ καλά οι «οίκοι αξιολόγησης» του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος να «διαβάζουν» και να «ενημερώνονται» για τις συζητήσεις και τις δεσμεύσεις που αναλαμβάνουν οι πολιτικοί διαχειριστές του συστήματος στις συναντήσεις τους με Μπλίνκεν (υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ), με Σολτς (καγκελάριος Γερμανίας) και Στουρνάρα (διοικητής Τράπεζας της Ελλάδος).

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ κάνει πως δεν υπάρχουν δύο βασικοί παράγοντες που ακυρώνουν ακόμα και αυτό το σοσιαλδημοκρατικό του πρόγραμμα. Από τη μία η δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος που μπροστά στα αδιέξοδα επιτίθεται ολομέτωπα στα δικαιώματα και τη ζωή των εργαζόμενων.

Από την άλλη, το πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της χώρας που επιβάλλει από το «σύμφωνο σταθερότητας» για τα δημοσιονομικά ελλείμματα μέχρι την πλήρη ευθυγράμμιση στις απαιτήσεις ΗΠΑ-ΝΑΤΟ στη σύγκρουση με τη Ρωσία. Αυτοί οι δύο παράγοντες θα καθορίσουν και την επομένη των εκλογών, ανεξάρτητα από το νικητή, φέρνοντας νέα βάρη στις πλάτες του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας.

Το δίλημμα δεν είναι «Μητσοτάκης ή Τσίπρας», «αυτοδύναμη ΝΔ ή προοδευτική διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ», το πραγματικό δίλημμα είναι τι οργάνωση απαιτείται και τι αγώνας χρειάζεται για να υψωθεί τείχος αντίστασης στην αντιλαϊκή επέλαση, για να ξεδιπλωθούν οι διεκδικήσεις των εργαζόμενων και της νεολαίας στη δουλειά, στις σπουδές, στις ελευθερίες. Χωρίς κοινοβουλευτικές και κυβερνητικές αυταπάτες, χωρίς λογικές ανάθεσης αλλά με αποφασιστικότητα και μαχητικά οι εργαζόμενοι και η νεολαία μπορούν να ανοίξουν τον δικό τους δρόμο της σύγκρουσης και της αναμέτρησης με το σύστημα και τους υπηρέτες του.

Το παιχνίδι με τη γάτα (ΝΔ) και τον ποντικό (Κασιδιάρης) με στημένο διαιτητή (Άρειος Πάγος)

Το βράδυ της Τρίτης 2 Μαΐου ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση συμμετοχής του κόμματος του νεοναζιστή Κασιδιάρη στις επερχόμενες εκλογές, ενώ επέτρεψε τη συμμετοχή του κόμματος ΕΑΝ του ακροδεξιού Α. Κανελλόπουλου, τέως αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου. Μέχρι να παρθεί αυτή η απόφαση προηγήθηκε μια σειρά νομοθετικών πρωτοβουλιών της κυβέρνησης, που είχαν προφανή στόχο τον αποκλεισμό του κόμματος Κασιδιάρη και τον επαναπατρισμό ψηφοφόρων από τη δεξαμενή των ακροδεξιών και φασιστικών μορφωμάτων, ώστε να περιοριστεί η απώλεια ψήφων της ΝΔ. Οι νομοθετικές πρωτοβουλίες της κυβέρνησης που έχουν την υπογραφή του ακροδεξιού Βορίδη έχουν ευρύτερες στοχεύσεις!

Η αρχική νομοθετική ρύθμιση αφορούσε τον αποκλεισμό κόμματος λόγω της συμμετοχής σ' αυτό καταδικασμένου (όχι αμετάκλητα) προσώπου, που εκτελεί χρέη προέδρου, γενικού γραμματέα, μέλους διοικούσας

επιτροπής και νόμιμου εκπροσώπου κόμματος για μια σειρά αδικήματα. Η ρύθμιση φωτογράφιζε τα καθάρματα της ηγεσίας της Χ.Α., που σε πρώτο βαθμό έχουν καταδικαστεί και φυλακιστεί για σειρά εγκλημάτων.

Ο Κασιδιάρης, μετά την τριχοτόμηση της ΧΑ, στήνει το κόμμα «Ελληνες» και δηλώνει πως θα συμμετέχει στις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές. Η νομοθετική ρύθμιση της κυβέρνησης μπορούσε να αποκλείσει τη συμμετοχή του φασιστικού μορφώματος σε αυτές.

Μπαίνει στη ζωή μας ο Α. Κανελλόπουλος, ο οποίος πριν λίγο καιρό είχε ανακοινώσει τον σχηματισμό ενός ακροδεξιού μορφώματος με το όνομα ΕΑΝ. Ο Κανελλόπουλος έρχεται σε συνεννόηση με τον Κασιδιάρη και διορίζεται από αυτόν ως πρόεδρος του κόμματος «Ελληνες». Παγώνει τη λειτουργία του ΕΑΝ και ο Κασιδιάρης θα συμμετέχει στα ψηφοδέλτια ως υποψήφιος Βουλευτής του κόμματός του. Κάπου εδώ αρχίζει και γίνεται ευρέως αντιληπτό, μέσα από αυτά τα παιχνίδια της γάτας και του ποντικού, ότι η ψήφος στα ακροδεξιά και φασιστικά μορφώματα όχι μόνο δεν τιμωρεί την κυβέρνηση της ΝΔ για όσα δεινά έφερε στον τόπο και τον λαό, αλλά ενισχύει ακροδεξιούς και φασίστες που έχουν άρρηκτες σχέσεις με το βαθύ κράτος των δικαστών, του στρατού και των δυνάμεων καταστολής που καταδυναστεύουν τους εργατές και τη νεολαία. Πώς αλλιώς θα το έλεγε ένας νέος άνθρωπος: «ποιο σύστημα δεν υπάρχει».

Ο ελιγμός Κασιδιάρη πιάζε την κυβέρνηση, που παίρνει νέα νομοθετική πρω-

τοβουλία λίγες βδομάδες πριν τις εκλογές. Ο Βορίδης καταθέτει τροπολογία που επεκτείνει την απαγόρευση συμμετοχής στις εκλογές για σειρά εγκλημάτων όχι μόνο όσων φαίνεται πως διοικούν ένα κόμμα («εικονική ηγεσία») αλλά και όσων πίσω από αυτούς κάνουν πραγματικά κουμάντο («πραγματική ηγεσία»). Η τροπολογία εξουσιοδοτεί τον Άρειο Πάγο να αξιολογεί υπομνήματα και καταγγελίες για το αν ένα κόμμα πληροί τα κριτήρια συμμετοχής στις εκλογές.

Με τη ρύθμιση αυτή, το κράτος αποκτά νέο εργαλείο εισόδου στο εσωτερικό και ελέγχου των κομμάτων. Και εδώ είναι οι ευρύτερες στοχεύσεις του Βορίδη για λογαριασμό του συστήματος.

Η συμμετοχή των κομμάτων θα κρίνεται σε κάθε νέα εκλογική αναμέτρηση. Και τα προαπαιτούμενα της συμμετοχής στις εκλογές δεν θα είναι μόνο καταδικαστικές αποφάσεις υποψηφίων Βουλευτών, αλλά είναι στην κρίση του Αρείου Πάγου να θέτει περιορισμούς αν κρίνει πως ο συνδυασμός που μετέχει σε εκλογές δεν εξυπηρετεί την «ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος». Δεν είμαστε αφελείς να πιστεύουμε ότι αυτό αφορά μόνο το κόμμα του Κασιδιάρη. Με μαθηματική ακρίβεια αύριο, και σύμφωνα με τη «θεωρία των δύο άκρων», θα βάλει στο στόχαστρο αριστερές και κομμουνιστικές δυνάμεις για να ναρκοθετηθεί η συνάντηση της ριζοσπαστικοποίησης εργατών και νεολαίας με τις απελευθερωτικές απόψεις.

Η κυβέρνηση, αγχωμένη από τις δημοσκοπήσεις που δείχνουν φουσκωμένα τα ποσοστά στα άκρα και φασιστικά της

δεξιάς πολυκατοικίας, φροντίζει να συναντηθεί με τον αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου Τζανερρίκο, όπου, σύμφωνα με καταγγελίες του ίδιου, «επιχειρήθηκε η εξαγορά του» για να εξασφαλίσει η κυβέρνηση τον ντε φάκτο αποκλεισμό του φασιστικού μορφώματος του Κασιδιάρη στις επερχόμενες εκλογές.

Τα πράγματα άρχισαν να περιπλέκονται, στόματα να ανοίγουν, αντιθέσεις να οξύνονται με βάση τα παιχνίδια της ΝΔ με τη δικαστική εξουσία. Η ρευστότητα όμως της περιόδου εξαναγκάζει την κυβέρνηση να εμπλουτίσει με νέα τροπολογία τον εκλογικό νόμο και να θέσει υπεύθυνο για τον έλεγχο συμμετοχής των κομμάτων στις εκλογές την ολομέλεια του αρμοδίου τμήματος του Αρείου Πάγου, θεωρώντας ότι έτσι εξασφαλίζεται καλύτερος συσχετισμός για να περάσουν τα σχέδιά της.

Ραγδαίες οι εξελίξεις στον ακροδεξιό και φασιστικό βούρκο. Ο Κανελλόπουλος δηλώνει πως θα κατέβει σαν επικεφαλής του ΕΑΝ και ο Κασιδιάρης θέτει επικεφαλής τον ταξίαρχο ε.α. Δημήτριο Χατζηλιάδη, πρώην εκπαιδευτή της Στρατιωτικής Σχολής Ευελπίδων! Της σχολής όπου το 2011, την ημέρα της επετείου του Πολυτεχνείου, ομάδα σπουδαστών, καθοδηγούμενη από τον αρχηγό των Ευελπίδων, τραγουδούσε τον ύμνο των χουντικών της 21ης Απριλίου. Είναι η εποχή που αρχίζει η ενίσχυση της δύναμης της «Χρυσής Αυγής» και παρατηρείται πληθωρισμός ιστοσελίδων φασιστικού περιεχομένου.

Να είμαστε σε εγρήγορση. Είναι όλοι τους μια παρέα και είναι αδίστακτοι!

«Αξιολόγηση παντού» σημαίνει χτύπημα δικαιωμάτων και επίθεση στο λαό

Αξιολόγηση στο δημόσιο, αξιολόγηση στα σχολεία, αξιολόγηση στα πανεπιστήμια, αξιολόγηση στην οικονομία, παντού αξιολόγηση... Με κάθε αφορμή, το σύστημα και τα παπαγαλάκια του μας βομβαρδίζουν με τις «αξίες» τους. Μας θυμίζουν ποιοι είναι οι «άριστοι», οι «σωστοί» και «άξιοι» σ' αυτή την κοινωνία. Τους αναγάγουν μάλιστα σε ήρωες και παραδείγματα προς μίμηση και μας βομβαρδίζουν με τις ευκαιρίες που τους δίνονται και τον ονειρικό δρόμο που ανοίγει διάπλατα μπροστά τους. Απ' τους νέους που, αν έχουν τα απαραίτητα προσόντα, τις ικανότητες και την πίστη στον εαυτό τους, θα μεγαλοουργήσουν στη ζούγκλα του ανταγωνισμού, μέχρι -το τελευταίο διάστημα- τους «άξιους» υποψηφίους Βουλευτές όλων των αποχρώσεων που θα βρεθούν στη Βουλή. Αποκρύπτοντας βέβαια εσκεμμένα ότι όλοι αυτοί οι «πετυχημένοι» είναι όλοι παιδιά αυτού του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος και πρόθυμοι υπηρέτες του. Μια χώρα και μια κοινωνία, λοιπόν, που καθημερινά κρίνεται για την αξιοσύνη της και προάγεται ανεμπόδιστα όταν το αξίζει. Αλήθεια ποιους κοροϊδεύουν;

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, βέβαια, φαντάζει φυσιολογικό, αν όχι επιβεβλημένο, να απαιτείται και απ' τον δημόσιο υπάλληλο ν' αξιολογηθεί. Να απαιτείται από τον άνεργο ν' αποδείξει ότι αξίζει να πάρει τα ψίχουλα του επιδόματος ανεργίας. Να απαιτείται απ' τον εκπαιδευτικό και τη νοσηλεύτρια να κριθεί. Όχι βέβαια με κριτήριο σε πόσα παιδιά άνοιξε τα μάτια για τη σαπίλα αυτής της κοινωνίας, ούτε για το

πόσους ανθρώπους έσωσε ακόμα και με θυσία της ζωής της. Αλλά με κριτήριο το κατά πόσο εφάρμοσε την κυβερνητική πολιτική, την πολιτική των ταξικών φραγμών στα σχολεία, την πολιτική των περικοπών και των ελλείψεων. Γιατί μ' αυτά τα κριτήρια καλείται ν' αξιολογηθεί. Με κριτήριο το κατά πόσο μπόρεσε να «ανταποκριθεί» στην έλλειψη προσωπικού και την εντατικοποίηση, κατά πόσο μπόρεσε να πείσει τα παιδιά ότι στο σφαγείο της ζωής βρίσκονται μόνο τους, αντίπαλα μεταξύ τους και χωρίς κανένα δικαίωμα και κατάκτηση. Μ' αυτά τα κριτήρια θ' αναδειχθούν οι άξιοι αυτής της κοινωνίας. Αυτά τα κριτήρια αναπαράγει κάθε σύστημα αξιολόγησης. Αυτά τα κριτήρια βρίσκονται στον πυρήνα της ιδεολογίας αυτού του συστήματος και δεν πρόκειται ν' αλλάξουν, γιατί πολύ απλά είναι η βάση του και μ' αυτά επιβιώνει και αναπαράγεται.

Εξάλλου, σ' αυτή τη χώρα, βρισκόμαστε μ' έναν τρόπο σε διαρκή αξιολόγηση όλοι μας. Η οικονομία απ' το 2010 ασταμάτητα, με τα χρέη -δύο δεκα χρόνια μετά- να εκτοξεύονται και να την πληρώνει ο λαός. Οι δημόσιες υπηρεσίες με τίμημα τη μείωση του κόστους λειτουργίας τους, τις περικοπές, γιατί όχι και τα κλεισίματα. Τα σχολεία με τίμημα την κατάργηση της δημόσιας παιδείας. Οι κάθε λογής υπηρεσίες στο λαό με τίμημα τις ιδιωτικοποιήσεις και τα ξεπουλήματα. Οι μεταφορές με τίμημα εγκλήματα σαν αυτό των Τεμπών.

Από αξιολόγηση σε αξιολόγηση πάμε. Απ' τον έλεγχο των θεσμών και της τρόικα σε έλεγχο του προϊσταμένου και του υπουργού. Απ' τον έλεγχο του

ΔΝΤ και των επιτροπών του ΟΟΣΑ, στον έλεγχο του αφεντικού και τη δήθεν «αντικειμενική», σε βαθμό τύφλωσης, δικαιοσύνη που μας κρίνει κι αυτή και στέλνει σε δικές αγωνιστές και αθλώνει καταχραστής, βιαστές και απατεώνες.

Κοινός παρονομαστής πάντα ο «κρινόμενος» να είναι ο λαός, ο εργαζόμενος, ο άνεργος, ο νέος-«κριτής» το σύστημα και οι εκπρόσωποί του· στόχος η επίθεση στο λαό και τα δικαιώματά του. Γιατί τι ακριβώς μας προέκυψε μετά την αξιολόγηση της οικονομίας, τι μας προέκυψε με την αξιολόγηση στα σχολεία, την αξιολόγηση στο δημόσιο, τα νοσοκομεία; Τι καθημερινά βιώνουν οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα που κυνηγάνε στόχους με τίμημα την απόλυσή τους; Κανέναν εργαζόμενο, κανένα δικαίωμα δεν αφήνει στο απυρόβλητο το σύστημα και το πλέγμα της αξιολόγησης είναι πολύ βολικό. Κάνει να φαίνονται οι επιπτώσεις, που έτσι κι αλλιώς ήταν μέρος σχεδιασμού, φυσικό επακόλουθο, αναπόφευκτη συνέπεια και κυρίως ατομική υπόθεση. Διαχωρίζει τους εργαζόμενους, τους χειραγωγεί και τους τρομοκρατεί.

Πώς θα ήταν όμως τα πράγματα αν ο λαός αποφάσιζε ν' αξιοποιήσει τη δύναμή του και να «αξιολογήσει» αυτός τους δυνάστες του; Να κρίνει αυτούς, ζητώντας τους ευθύνες για το χτύπημα των δικαιωμάτων του, το τσάκισμα της ζωής και της αξιοπρέπειάς του, με μοναδικό κριτήριο τα δικά του θέλω και τις δικές του ανάγκες; Μια «αξιολόγηση» που μπορεί να πάρει σάρκα και οστά μόνο στο δρόμο του αγώνα, της αντίστασης και της διεκδίκησης.

Οι πρωτομαγιάτικες κινητοποιήσεις σε όλη τη χώρα

Με σχετικά καλή μαζικότητα πραγματοποιήθηκαν οι φετινές πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σε ολόκληρη τη χώρα. Ο λαός, οι εργαζόμενοι και η νεολαία τίμησαν την Εργατική Πρωτομαγιά στον δρόμο, όπως αξίζει στη μέρα αυτή που μέχρι και σήμερα, φωτίζει τους αγώνες της εργατικής τάξης και των λαών όλου του κόσμου και στέλνει το μήνυμα της απελευθέρωσης από τα δεσμά του σάπιου αυτού συστήματος και της προοπτικής μιας άλλης κοινωνίας, απαλλαγμένης από την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Μιας κοινωνίας σοσιαλιστικής.

Η φετινή Πρωτομαγιά βρήκε τον λαό αντιμέτωπο με την όλο και εντεινόμενη επίθεση που προωθείται από τις δυνάμεις του συστήματος, διαμορφώνοντας ένα ασφυκτικό πλαίσιο φτώχειας, πολεμικών κινδύνων και δυστυχίας και προμηνύοντας ένα ακόμη πιο ζοφερό μέλλον. Τον βρήκε, όμως, και γεμάτο οργή και αγανάκτηση, απέναντι σε αυτή τη βαρβαρότητα που βιώνει. Τον βρήκε λίγες μόλις εβδομάδες μετά το μεγαλειώδες λαϊκό και νεολαιίστικο ξέσπασμα που πυροδοτήθηκε από το συγγό έγκλημα στα Τέμπη. Η φανερά μειωμένη μαζικότητα των πρωτομαγιάτικων συγκεντρώσεων, σε σχέση με τις μαζικότερες κινητοποιήσεις του προηγούμενου διαστήματος, σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει πως η οργή αυτή έχει σβήσει. Ούτε οφείλεται στον βροχερό καιρό ή στις μαζικές αποδράσεις, λόγω τριήμερου. Οι ευθύνες βρίσκονται στην παύση αγώνων που βιάστηκαν να κηρύξουν οι αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις, στέλνοντας τον λαό στο σπίτι του και στις... κάλπες.

Ο κόσμος της δουλειάς, η εργατιά και η νεολαία, όμως, πρέπει να γυρίσουν την πλάτη στις φωνές του συμβιβασμού και της υποταγής. Πρέπει να γυρίσουν την πλάτη στις δυνάμεις της επίθεσης και στα εκβιαστικά διλήμματα που τους θέτουν, αλλά και στις δυνάμεις που υποτίθεται πως βρίσκονται στο πλευρό τους, όμως κάνουν τα πάντα για να εξαργυρώσουν την οργή τους στην εκλογική τους ανάδειξη. Ο λαός έχει συμφέρον μόνο από τη συνέχιση του αγώνα του. Η λαϊκή οργή πρέπει να γίνει μαζικός και παρατεταμένος αγώνας! Ο δρόμος της οργάνωσης, της αντίστασης και της διεκδίκησης είναι η μόνη πραγματική προοπτική.

Αυτή την κατεύθυνση προσπάθησε να προβάλλει το προηγούμενο διάστημα το ΚΚΕ(μ-λ), στις παρεμβάσεις που πραγματοποίησε, ενόψει της Πρωτομαγιάς. Είναι η ίδια κατεύθυνση που προβάλλει και θέλει να ενισχύσει, παρεμβαίνοντας και συζητώντας με κόσμο και προεκλογικά. Η πρωτομαγιάτικη προκήρυξη και η αφίσα μοιράστηκαν και κολλήθηκαν πλατιά, σε διάφορες γειτονιές, τόσο της Αθήνας, όσο και στην επαρχία. Το Σάββατο 29/4 πραγματοποιήθηκε μαζική παρέμβαση στο Σκοπευτήριο, όπου το μήνυμα των 200 εκτελεσμένων κομμουνιστών στην Καισαριανή το 1944 συνδέθηκε με τους σημερινούς αγώνες της εργατικής τάξης της χώρας μας, της Γαλλίας, της Γερμανίας και ολόκληρου του κόσμου. Στους Αγίους Αναργύρους διοργανώθηκε εκδήλωση για την Πρωτομαγιά και την πολιτική κατάσταση της περιόδου, στο Α' ΚΑΠΗ. Οι παρεμβάσεις και οι εξορμήσεις της οργάνωσης το επόμενο διάστημα θα συνεχίσουν να αναδεικνύουν την κατεύθυνση της οργανωμένης πάλης, κόντρα στις

κοινοβουλευτικές αυταπάτες και την ανάγκη οικοδόμησης αντιστάσεων απέναντι στη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Το μήνυμα της Εργατικής Πρωτομαγιάς παραμένει ζωντανό!

Ανταποκρίσεις από τις πρωτομαγιάτικες κινητοποιήσεις

ΑΘΗΝΑ

Τρεις συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν στο κέντρο της Αθήνας. Στο Σύνταγμα συγκεντρώθηκε το ΠΑΜΕ, στα Προπύλαια πρωτοβάθμια σωματεία, οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και συλλογικότητες της αναρχίας, ενώ στην πλατεία Κλαυθμώνος καλούσαν η ΓΣΕΕ και το ΕΚΑ, σε μία εντελώς άμαζη συγκέντρωση. Το ΚΚΕ(μ-λ), η Ταξική Πορεία και οι Αγωνιστικές Κινήσεις συμμετείχαν στη συγκέντρωση στα Προπύλαια, με αρκετά μαζικά μπλοκ, φωνάζοντας συνθήματα με παλμό. Στη συγκέντρωση τοποθετήθηκε εκπρόσωπος της Ταξικής Πορείας. Η παρουσία της αστυνομίας καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας προς το Σύνταγμα ήταν προκλητική, με τους διαδηλωτές να αντιδρούν και να απαιτούν να αποχωρήσουν οι δυνάμεις καταστολής. Μετά την ολοκλήρωση της πορείας, πραγματοποιήθηκε γλέντι οικονομικής ενίσχυσης στο Βιβλιοπωλείο Εκτός των Τειχών, με έντονο κέφι και νεολαιίστικη παρουσία.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Μερικές χιλιάδες κόσμου συσπειρώθηκαν στα μπλοκ της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και του αναρχοαυτόνομου χώρου και πορεύτηκαν από την Κα-

μάρα προς το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης. Το ΚΚΕ(μ-λ), η Ταξική Πορεία και οι Αγωνιστικές Κινήσεις-Μαθητική Αντίσταση διαδήλωσαν από την Καμάρα, φωνάζοντας συνθήματα και καλώντας τον λαό και τους εργαζόμενους να οργανώσουν την πάλη τους. Ακόμα δύο συγκεντρώσεις-διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν στην πόλη, του ΕΚΘ-ΕΔΟΘ, μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ, το ΜΕΡΑ25 κ.α., στο Εργατικό Κέντρο, όπου επέλεξαν να συμπορευτούν και δυνάμεις της Αριστεράς και ακόμα μία, στο Αγ. Βενιζέλου, από τα Σωματεία του ΠΑΜΕ-ΚΚΕ.

ΠΑΤΡΑ

Στο Παράρτημα συγκεντρώθηκαν κάποιοι φοιτητικοί Σύλλογοι και Σωματεία, μαζί με οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του αναρχικού χώρου και κατευθύνθηκαν προς τη συγκέντρωση του Εργατικού Κέντρου, όπου συναντήθηκαν με πρωτοβάθμια Σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους (κυρίως ΠΑΜΕ, ΠΚΣ) και ορισμένες οργανώσεις της αριστεράς που καλούσαν στο ΕΚΠ. Το ΚΚΕ(μ-λ) και οι Αγωνιστικές Κινήσεις κατέβασαν συγκροτημένα μπλοκ στην προσυγκέντρωση του Παραρτήματος και στην πορεία που ακολούθησε στο κέντρο της πόλης.

ΧΑΝΙΑ

Μερικές εκατοντάδες διαδήλωσαν στα Χανιά. Τα μπλοκ του ΚΚΕ(μ-λ) και της Ταξικής Πορείας πραγματοποίησαν ξεχωριστή συγκέντρωση και στη συνέχεια μπήκαν στην κεντρική διαδήλωση, με μαχητικότητα και παλμό. Είχε προηγηθεί αφισοκόλληση και παρέμβαση το Σάββατο, με κάλεσμα στην προσυγκέντρωση.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Στο κέντρο υπήρχαν τρία καλέσματα. Ένα από το ΠΑΜΕ, με σωματεία και συλλόγους, στην πλατεία Ελευθερίας, το δεύτερο από φοιτητικούς συλλόγους, την ΕΛΜΕ Ηρακλείου και το Μ-Λ ΚΚΕ στο Εργατικό Κέντρο και το τρίτο από το ΚΚΕ(μ-λ) και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο άγαλμα Βενιζέλου. Λίγο αργότερα υπήρχε κάλεσμα από μπλοκ της αναρχίας. Το ΚΚΕ(μ-λ) και οι Αγωνιστικές Κινήσεις ενώθηκαν με την κεντρική διαδήλωση. Είχαν προηγηθεί παρεμβάσεις και αφισοκολλήσεις.

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Πάνω από 1.000 διαδηλωτές συμμετείχαν στην απεργιακή διαδήλωση. Υπήρχαν μπλοκ σωματείων και εργατικών σχημάτων, αλλά πιο έντονη ήταν η παρουσία των οργανώσεων της αριστεράς. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις και το ΚΚΕ(μ-λ) συμμετείχαν με πανό και μοιράζοντας προκηρύξεις.

ΞΑΝΘΗ

Μερικές εκατοντάδες συμμετείχαν στις δύο συγκεντρώσεις που πραγματοποιήθηκαν. Στο Εργατικό Κέντρο συμμετείχαν εκπαιδευτικοί και το Σωματείο του Καζίνο Θράκης, ενώ στην κεντρική πλατεία συγκεντρώθηκαν σωματεία του ΠΑΜΕ και ο σύλλογος Οικοτρόφων. Το ΚΚΕ(μ-λ) και οι Αγωνιστικές Κινήσεις έκαναν προσυγκέντρωση στην Πλατεία Ελευθερίας, μαζί με τα ΕΑΑΚ και το ΠΕΛΟΤΟ και ακολούθησαν διακριτά την πορεία του Εργατικού Κέντρου, με μαζικό και ζωντανό μπλοκ.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ

Περίπου 150 διαδηλωτές συμμετείχαν στη διαδήλωση. Στο Εργατικό Κέντρο Θεσπρωτίας συγκεντρώθηκε με ένα αρκετά καλό μπλοκ το ΚΚΕ(μ-λ).

ΚΟΡΙΝΘΟΣ

Περίπου 50 άτομα συγκεντρώθηκαν στο Εργατικό Κέντρο Κορίνθου. Έγιναν ομιλίες από σωματεία της περιοχής και από εκπρόσωπο της Πρωτοβουλίας Αντίστασης Κορινθίας. Μετά το τέλος των ομιλιών, η διοίκηση του ΕΚΚ αποφάσισε να μην γίνει πορεία, λόγω χαμηλής μαζικότητας. Το ΚΚΕ(μ-λ) πορεύτηκε στον πεζόδρομο, φωνάζοντας συνθήματα.

ΒΟΛΟΣ

Μαζικότερη από πέρσι ήταν η πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση, με τρία διαφορετικά καλέσματα. Το ΠΑΜΕ έκανε πορεία από την Πλ. Πανεπιστημίου, ενώ το Εργατικό Κέντρο κατέθεσε μόνο στεφάνια. Στην τρίτη συγκέντρωση, οργανώσεις της αριστεράς και του α/α χώρου έκαναν μικρή πορεία στους δρόμους της πόλης, μεταξύ τους και το ΚΚΕ(μ-λ).

ΤΡΙΚΑΛΑ

Αρκετά καλή μαζικότητα είχε η ίδια και κοινή συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε. Συμμετείχαν το ΠΑΜΕ, σωματεία της ΑΔΕΔΥ, το ΚΚΕ(μ-λ), η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το ΜΕΡΑ25 και οι συλλογικότητες «Ανάρτες» και «Φυλική Αταξία». Η πορεία κατέληξε στην πλατεία Εργατικής Πρωτομαγιάς.

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Δύο συγκεντρώσεις έγιναν από το Εργατικό Κέντρο, σωματεία του ΠΑΜΕ και το κοινωνικό στέκι Πυρόβολος. Το ΚΚΕ(μ-λ) συμμετείχε με πανό, ενώ είχε απευθύνει κάλεσμα και στα τοπικά ΜΜΕ.

Βόλος

Γιάννενα

Ξάνθη

Νοσοκομεία

Προεκλογικά αφηγήματα και υποσχέσεις στην πλάτη των λαϊκών αναγκών

Επί 2,5 ώρες προσπαθούσε ο εφημερεύων μαιευτήρας στο Γ.Ν. Κέρκυρας να οργανώσει διακομιδή δύο επειγόντων περιστατικών με πλωτό μέσο την Τρίτη 25 του Απρίλη. Στο μεσοδιάστημα, η μία γυναίκα επιδεινώθηκε σημαντικά και αναζητήθηκε εναέριο μέσο το οποίο δεν ήταν διαθέσιμο. Το αποτέλεσμα ήταν να διενεργηθεί επείγουσα καισαρική και το βρέφος να γεννηθεί θνησιγενές. Αξιοσημείωτο είναι ότι ο πρότερος υπερηχογραφικός έλεγχος δεν είχε αναδείξει επιπλοκή στην κύηση, αποκαλύπτοντας ότι η τραγική αυτή εξέλιξη θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί.

Η έλλειψη έμπειρου προσωπικού και μέσων έγκαιρης διακομιδής είναι προϊόντα της αντιλαϊκής πολιτικής του κεφαλαίου, που έχει συνεχώς στο στόχαστρο το δικαίωμα του λαού σε πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Ως εκ τούτου, και το συμβάν αυτό είναι άλλο ένα προδιαγεγραμμένο έγκλημα. Τέτοιο όπως ήταν και το έγκλημα στα Τέμπη, όπως ήταν και οι δεκάδες χιλιάδες νεκροί της πανδημίας που θα μπορούσαν να έχουν σωθεί. Πριν από δύο περίπου μήνες, μετά από μαζικές παρατήσεις απεργωσμένων απ' την υπερεφημέρευση γιατρών, χιλιάδες Κερκυραίοι είχαν διαδηλώσει ζητώντας τη στελέχωση του νοσοκομείου. Οι αγώνες αυτοί δεν βρήκαν την συνέχειά τους, μιας και εν πολλοίς οι οργανωμένοι εμπλεκόμενοι φορείς εκμεταλλεύονταν τη λαϊκή

αγανάκτηση για προεκλογικούς λόγους.

Μέσα απ' την αρθρογραφία της ΠΣ έχει αναδειχθεί ήδη απ' την περίοδο της πανδημίας ότι περιστατικά όπως αυτό της Κέρκυρας δεν είναι μεμονωμένα. Έχει κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι της αντιλαϊκής πολιτικής κι ο λαός πληρώνει βαρύ τίμημα προσπαθώντας να βρει την υγεία του. Η πρόσφατη έρευνα του ΕΚ-ΠΥ κατέγραψε και με αριθμούς το χτύπημα που εξελίχθηκε την τελευταία δεκαετία τόσο στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών εργαζόμενων όσο και στην πρόσβαση σε ποιοτική και δωρεάν περίθαλψη για το λαό. Το χτύπημα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, την εντατικοποίηση μέσω της υποστελέχωσης, το χτύπημα στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, το κλείσιμο νοσοκομείων, την ουσιαστική ερημοποίηση παροχής περίθαλψης σχεδόν σε όλη την επαρχία, το κλιμακούμενο μέρος του οικογενειακού λαϊκού εισοδήματος που δαπανάται, με διάφορους τρόπους, για ανάγκες περίθαλψης.

Η κυβέρνηση της ΝΔ ωστόσο κάνει σαφές ότι έχει ανοιχτούς λογαριασμούς στον τομέα της περίθαλψης. Τα συστημικά κέντρα καταγράφουν ότι έχουν καθυστερήσει στην υλοποίηση των στόχων τους. Στο προεκλογικό σποτ της ΝΔ με τον Κ. Μητσοτάκη, οι δύο απ' τους τρεις άξονες που προπαγανδίζει (πέραν του αφηγήματος περί «ανάπτυξης») είναι η αξιολόγηση και το «NEO ΕΣΥ». Όπως και σε θεματική εκδήλωση για την υγεία διακήρυξε τη Δημόσια Υγεία ως τη μεγάλη ευκαιρία της επόμενης τετραετίας! Μπορεί η πανδημία ν' αξιοποιήθηκε για να εφαρμοστούν βίαια αρκετά απ' τα αντιδραστικά τους σχέδια, εκκρεμεί όμως η πλήρης εφαρμογή της ουσίας του «προσωπικού γιατρού», η μετατροπή των νοσοκομείων σε ΝΠΙΔ και το κλείσιμο νοσοκομείων με το μοντέλο «κόμβος-ακτίνα». Αυτό δήλωσε κι ο υπουργός Πλεύρης απ' το οικονομικό φόρουμ των Δελφών, ενώ στοχοποίησε και την πρόσβαση στις καινοτόμες θερα-

πείες. «Στην Ελλάδα έχουμε υπερκατανάλωση καινοτομίας και μία τάση σε νέες θεραπείες» δήλωσε για τις ακριβοθώρητες και τις περισσότερες φορές υπό πολύμηνη αναμονή θεραπείες που έχουν ανάγκη οι ογκολογικοί, αιματολογικοί και νευρολογικοί ασθενείς! Αυτό το περιεχόμενο έχουν κι οι αντιδραστικές εγκυκλίους της Γκάγκα που ψηφίζονται η μία μετά την άλλη, με τελευταία αυτή στις 28/4 που θεσμοθετείται η εφημέρευση σε κλινική από οποιονδήποτε γιατρό του αντίστοιχου Τομέα, οποιασδήποτε ειδικότητας!

Αυτά που είναι ακόμη νωπά στη λαϊκή μνήμη απ' τη διαχείριση της πανδημίας στα νοσοκομεία είναι ότι ουσιαστικά ήταν κλειστά για το λαό, ότι ήταν δεκάδες οι διασωληνωμένοι εκτός ΜΕΘ και ότι οι ελλείψεις είχαν οδηγήσει στην εφημέρευση γιατρών σε κλινικές μη σχετικές της ειδικότητάς τους. Τότε με το αφήγημα της έκτακτης και αναγκάιας συνθήκης, επί δύο χρόνια, εφάρμοζαν αυτή την αντιδραστική πολιτική. Τώρα επίσημα τη νομοθετούν. Η προτελευταία εγκύκλιος θεσμοθέτησε τη νοσηλεία διασωληνωμένων σε απλή κλινική και η τελευταία την τομεακή εφημέρευση. Πολιτική που διαμορφώνει τους όρους των μελλοντικών εγκλημάτων.

Την ίδια στιγμή που η ΝΔ προσπαθεί να χρυσώσει το χάπι που ετοιμάζει για το λαό την επόμενη των εκλογών, όλοι οι υπόλοιποι επίδοξοι διαχειριστές του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης πλειοδοτούν σε ταξίματα, ευελπιστώντας να καρπωθούν τη λαϊκή δυσσάρεσκεια. Ολοκληρωμένα, τακτοποιημένα προγράμματα, με δεκάδες χιλιάδες προσλήψεις και στελεχωμένα νοσοκομεία, με αυξήσεις στους μισθούς και επιστροφές 13ου μισθού υπόσχονται ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ. Αυτοί που όσο κυβερνούσαν υπηρέτησαν με συνέπεια ακριβώς την ίδια αντιλαϊκή πολιτική ενάντια στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών και στο δικαίωμα του λαού σε πλήρη και δωρεάν περίθαλψη,

παρουσιάζονται σαν τη διέξοδο που έχει ανάγκη ο λαός. Αλήθεια σε ποια κολυπήθρα νομίζουν ότι ξαναβαφτίστηκαν και θεωρούν ότι ο λαός ξέχασε ταπραγμένα της δικής τους διακυβέρνησης; Προκαλεί εντύπωση ωστόσο ότι στον τομέα της υγείας τολμούν ν' απλώσουν αφηγήματα που θυμίζουν επιστροφή σε προηγούμενη κατάσταση της ταξικής πάλης. Τέτοια που δεν τολμούν σε άλλους τομείς, μην και δώσουν λάθος σήμα στα ντόπια και ξένα αφεντικά τους. Η κουλτούρα της αστικής δημοκρατίας επιβάλλει προεκλογικό παραμύθι, εκβιασμούς και αυταπάτες πάνω στις πραγματικές ανάγκες του λαού.

Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές ανακοινώθηκε η απόσυρση της εγκυκλίου Γκάγκα για την τομεακή εφημέρευση. Είχε την τύχη της εγκυκλίου των διακομιδών που αποσύρθηκε μπροστά στις γενικευμένες αντιδράσεις καθώς ξεβολεύουν και υψηλότερα κέντρα της νοσοκομειακής ιεραρχίας. Είναι σαφές ότι η υφυπουργός συνειδητά παίζει το ρόλο του λαγού και δοκιμάζει όρια και δυσσάρεσκεις μπροστά στα διακηρυγμένα μετεκλογικά σχέδια.

Αναγνωρίζουμε ότι και στο χώρο της περίθαλψης έχουμε μπροστά μας νέο κύκλο έντασης της αντιλαϊκής πολιτικής. Επίθεση που θα υπηρετηθεί από όποια επόμενη κυβέρνηση κι αν προκύψει. Το σύστημα έχει ανάγκη και μπορεί με τον υπάρχοντα ταξικό συσχετισμό δύναμης να πετάξει από πάνω του λαϊκά δικαιώματα, που τα κουβαλάει σαν ξένο σώμα. Δεν νοιάζεται για τη ζωή και την υγεία του λαού και το αποδεικνύει καθημερινά. Οι δυνάμεις της Ταξικής Πορείας και κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου πρέπει να συμβάλουν στη συγκρότηση των λαϊκών δυνάμεων στο πεδίο που κρίνονται και θα κρίνονται τα ζητήματα. Στο πεδίο της ταξικής πάλης, οργανώνοντας την αντίσταση στην επίθεση κόντρα στους προεκλογικούς εκβιασμούς και στις αυταπάτες.

Εργοδοτικές έρευνες για την εργασία, στην υπηρεσία της αντεργατικής επίθεσης

Με ιδιαίτερο ενδιαφέρον διαβάσαμε νέα έρευνα μεγάλης εταιρίας HR που σχετίζεται με την κατάσταση στην αγορά εργασίας, τις «νέες τάσεις στο χώρο», αλλά και τις «μεγάλες προκλήσεις» που διαμορφώνονται για το αμέσως επόμενο διάστημα. Η συγκεκριμένη έρευνα διεξήχθη το πρώτο 3μηνο του 2023 και η συμμετοχή σ' αυτή 440 ηγετικών στελεχών επιχειρήσεων της χώρας κάνει ξεκάθαρο τόσο το πού απευθύνεται όσο και τα χαρακτηριστικά των όποιων συμπερασμάτων εξάγονται από αυτή.

Μένοντας στα γραφόμενα της έρευνας, σημαντικότερη πρόκληση για τον επιχειρηματικό κόσμο αποτελούν οι εξελίξεις γύρω απ' την κρίση κι ο τρόπος που αυτές θα επηρεάσουν την παραγωγική διαδικασία. Τα αυξημένα κόστη παραγωγής, οι μεγάλες ανατιμήσεις στις πρώτες ύλες και την ενέργεια δημιουργούν κινδύνους και φόβους για πτώση του κύκλου κερδοφορίας και των ρυθμών ανάπτυξης. Μέσα σ' ένα τέτοιο ρευστό κλίμα, το οποίο επιδεινώνεται απ' τους φόβους ενός γενικευμένου κραχ με τεράστιες συνέπειες για τις οικονομίες των χωρών ολόκληρου του κόσμου και παρά τις όποιες ενέσεις αισιοδοξίας εν μέσω προεκλογικής περιόδου, το κεφάλαιο κι οι εργοδότες αναζητούν ενωμένοι απέναντι στην εργατική τάξη και το φτωχό λαό «αποδιοπομπαίους τράγους» για να φορ-

τώσουν τόσο τις ευθύνες της κρίσης όσο και -κυρίως- να μετακυλήσουν τα κόστη σε πλάτες μακριά απ' αυτές της τάξης τους.

Αυτήν ακριβώς την επιδίωξη επιβεβαιώνει το συμπέρασμα της έρευνας που σχετίζεται με τη δυσκολία των εργοδοτών να βρουν εργαζόμενους για να καλύψουν τις κενές θέσεις εργασίας και συνδέεται με τις «μη ρεαλιστικές μισθολογικές προσδοκίες» των εργαζομένων. Ως εκ τούτου, με επικεφαλίδες και bold γράμματα, η έρευνα, και μέσω αυτής το κεφάλαιο, μας πληροφορεί ότι οι εργαζόμενοι ζητάνε πολλά κι η εργοδοσία αδυνατεί να ανταπεξέλθει. Οι ιθύνοντες της έρευνας δείχνουν να «κατανοούν» ότι «το υψηλό κόστος ζωής αλλά και η ανάγκη ιδίως της νεολαίας για καλύτερη ποιότητα ζωής διαμορφώνουν υψηλές απαιτήσεις», οι οποίες όμως «είναι μη ρεαλιστικές» και «αποτελούν ανασταλτικό παράγοντα στην εξέλιξη της επαγγελματικής τους διαδρομής».

Για άλλη μια φορά μας λένε ότι η κρίση δεν είναι αποτέλεσμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, της κυριαρχίας των υπερκερδών των μονοπωλίων και του αδίστακτου ανταγωνισμού για το μίρασμα του κόσμου, αλλά ένα «φυσικό φαινόμενο» το οποίο οξύνουν οι εργαζόμενοι με τις διεκδικήσεις τους. Η ανεργία που συνεχίζει ν' αγγίζει τεράστια νούμερα επιδει-

νώνεται γιατί οι εργαζόμενοι κι η νεολαία «δεν θέλουν να δουλέψουν». Τα κύματα της ακρίβειας, η γενίκευση της φτώχειας, η εργασιακή βαρβαρότητα που επεκτείνεται, είναι αναγκαίες θυσίες για την έξοδο απ' την κρίση. Προτρέπουν να μείνουμε σκυφτοί, χωρίς φωνή, έτοιμοι ν' αποδεχθούμε κάθε απαίτηση μπροστά στην αναπαραγωγή των κερδών τους.

Στην πραγματικότητα, το κεφάλαιο ενιαιοποιείται και προετοιμάζεται μπροστά στις προκλήσεις της περιόδου. Διαμορφώνει τα εργαλεία και την ιδεολογική πλατφόρμα της επίθεσης που θα εξαπολύσει την επόμενη περίοδο. Προσπαθεί να κρύψει καλά τις ευθύνες της αντεργατικής πολιτικής για τη βάρβαρη καθημερινότητα που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη κι ο εργαζόμενος λαός. Οι μισθοί πείνας, οι απλήρωτες υπερωρίες, τα ωράρια-λάστιχο, η κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας, οι δεκάδες νεκροί και σακατεμένοι σε ώρα δουλειάς, πρέπει να θαφτούν μπροστά στη νέα επίθεση που το αναβαπτισμένο πολιτικό προσωπικό, όποιο κι αν είναι αυτό, θα εφαρμόσει άμεσα.

Η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι κι η νεολαία πρέπει και μπορούν να διαμορφώσουν τη δική τους ενότητα, τους δικούς τους αγώνες γύρω από τα δίκια, τις διεκδικήσεις και τα συμφέροντα της δικής τους τάξης.

Μόνο χειρότερες μέρες μπορούν να υποσχεθούν στους εργαζόμενους οι πρόθυμοι υπηρέτες της αντεργατικής πολιτικής

Καθώς οι μέρες για τις εκλογές μετράνε αντίστροφα, περισσεύουν τα παραμύθια σχετικά με τους μισθούς. Η ΝΔ επιχειρήσε να διασκεδάσει τα στοιχεία του ΟΟΣΑ, σύμφωνα με τα οποία ο μέσος μισθός στην Ελλάδα σε πραγματική αξία μειώθηκε κατά 7,4% το 2022, αν και ονομαστικά αυξημένος. Παράλληλα με την προσπάθεια να κρύψει την πραγματική κατάσταση που βιώνουν σήμερα οι εργαζόμενοι, υποσχέθηκε για την επόμενη 4ετία αυξήσεις τόσο στον κατώτατο, όσο και στο μέσο μισθό, αλλά και στους δημόσιους υπαλλήλους. Από κοντά ο ΣΥΡΙΖΑ, που επίσης υποσχέθηκε αυξήσεις στο δημόσιο και στον κατώτατο μισθό, ενώ το ΠΑΣΟΚ κάνει λόγο για ελεύθερη διαπραγμάτευση σε αντίθεση με τον προσδιορισμό του απ' το κράτος. Όλοι τους επιδιώκουν οι εργαζόμενοι να ξεχάσουν τη δραματική εξέλιξη των μισθών που προκάλεσε η αντεργατική πολιτική που όλοι τους υπηρέτησαν από κυβερνητικές θέσεις.

Κατώτατος μισθός εξαθλίωσης

Απ' τα πρώτα μέτρα των μνημονίων ήταν ο ορισμός του κατώτατου μισθού απ' την εκάστοτε κυβέρνηση. Μ' αυτόν τον τρόπο μειώθηκε δραματικά και παραμένει, πάνω από μια δεκαετία αργότερα και παρά τις ονομαστικές του αυξήσεις, μικρότερος απ' τον «παλιό». Το γεγονός ότι με τον κατώτατο αμείβονται περισσότεροι απ' τους μισούς νέους εργαζόμενους, σε συνδυασμό με τη νομοθετική πρόβλεψη για «πάγωμα» των τριετιών μισθολογικής ωρίμανσης με άλλοθι την ανεργία, μεταφράζεται σε εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους να παραμένουν καθηλωμένοι στην κατώτατη αμοιβή, ακόμα και μετά από 10-12 χρόνια δουλειάς. Η εκτίναξη των τιμών ανέδειξε ότι όσο πιο χαμηλό μισθό έχει ένας εργαζόμενος, τόσο περισσότερο χτυπιέται απ' την ακρίβεια σε σχέση με τους μέσους όρους που αποτυπώνουν οι επίσημοι δείκτες. Ανέδειξε δηλαδή ότι ένας εργαζόμενος που παίρνει τον κατώτατο μισθό ζει πολύ χειρότερα απ' ό,τι δέκα χρόνια πριν.

Διάλυση Συλλογικών Συμβάσεων

Αν το ύψος του κατώτατου δείχνει μέρος των πραγματικών διαθέσεων του συστήματος για τη θέση των εργαζόμενων, το ύψος του μέσου μισθού συμπληρώνει την εικόνα. Από το 2009, ο μέσος μισθός των εργαζόμενων στην Ελλάδα

μειώνεται και ολοένα περισσότεροι εργαζόμενοι συνωστίζονται στα χαμηλότερα επίπεδα μισθών. Αυτή η κατάσταση δεν «προέκυψε αυτόματα». Επιβλήθηκε με συστηματικό τρόπο. Μπορεί η έκρηξη της ανεργίας αρχικά να ώθησε τους μισθούς βίαια προς τα κάτω, ήταν όμως η κυβερνητική πολιτική που έφτιαξε το πλαίσιο ώστε να μην ανέβουν καθώς η ανεργία μειωνόταν. Βασικό εργαλείο το σπάσιμο των συλλογικών συμβάσεων, μέσω της υπερίσχυσης των επιχειρησιακών ΣΣΕ, του περιορισμού των κλαδικών μόνο στις επιχειρήσεις που ανήκουν σε εργοδοτικές ενώσεις, του περιορισμού της διάρκειάς τους και αρκετές ακόμα ρυθμίσεις. Ενώ μέχρι το 2010 από ΣΣΕ καλύπτονταν σχεδόν το 84% των εργαζόμενων, σήμερα εκτιμάται πως έχει υποχωρήσει περίπου στο 25%, δηλαδή μόλις 1 στους 4 καλύπτονται από ΣΣΕ.

Χειρότεροι όλοι οι όροι δουλειάς

Πλάι στους χαμηλούς μισθούς, οι εργαζόμενοι είναι αντιμέτωποι με χειρότερους όρους από κάθε πλευρά. Ελαστικές σχέσεις εργασίας, διεύρυνση ωραρίων, επέκταση της κατάργησης της Κυριακάτικης αργίας και ταυτόχρονα αυξημένες συνολικά πραγματικές ώρες δουλειάς. Η σχέση των τελευταίων με το ΑΕΠ καταγράφεται και επίσημα ως μείωση της παραγωγικότητας, αποκαλύπτοντας την τεράστια καταστροφή της παραγωγικής βάσης της χώρας, που συνεχίζεται ανεξάρτητα απ' τα παραμύθια περί «ανάπτυξης». Εντατικοποίηση και ανύπαρκτα μέτρα προστασίας των εργαζόμενων, που οδηγούν σε ολοένα αυξανόμενα θύματα των εργοδοτικών εγκλημάτων, χωρίς μάλιστα την παραμικρή συνέπεια για τους εργοδότες. Διарκής περιορισμός του δικαιώματος στην κοινωνική ασφάλιση, με χειρότερη πρόσβαση στην περίθαλψη και την πρόνοια, δυσκολότερη συνταξιοδότηση και μικρότερες συντάξεις. Πετοσόκομμα της προστασίας των άνεργων. Καθημερινή τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς, με πάμπολλα περιστατικά εργοδοτικής βίας, ξυλοδαρμών, ακόμα και πυροβολισμών ενάντια σε εργαζόμενους που διεκδίκησαν δεδουλευμένα, ρεπό, δώρα, ένσημα και οτιδήποτε άλλο υποτίθεται «κατοχυρωμένο», με συχνότερα θύματα τις γυναίκες εργαζόμενες και τους μετανάστες.

Τσάκισμα του δικαιώματος στον ελεύθερο συνδικαλισμό

Προκειμένου το σύστημα να διασφαλίσει ότι όσα κερδίζει σε βάρος των εργαζόμενων δεν θα αμφισβητηθούν απ' τη συλλογική τους δράση, έχει διαμορφώσει (νομοθετικά και πρακτικά) ένα πλαίσιο ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης. Στο επίκεντρο το δικαίωμα στην απεργία, που πλέον απαγορεύεται απόλυτα σε πλήθος κλάδων, και από κοντά το δικαίωμα στην κινητοποίηση, τις συγκεντρώσεις, την περιφρούρηση των εργατικών αγώνων. Ταυτόχρονα, το κράτος βάζει ένα σωρό εμπόδια στη δημιουργία και στη λει-

τουργία σωματείων, ενώ επιτηρεί στενά όσα υπάρχουν, προκειμένου να διασφαλίσει ότι δεν θα έχουν την παραμικρή δυνατότητα υπεράσπισης των εργασιακών δικαιωμάτων ακόμα κι αν το θέλουν. Το χτύπημα αφορά τόσο τους μαζικούς χώρους δουλειάς όπου οι εργαζόμενοι είναι κατά κανόνα οργανωμένοι σε σωματεία, όσο και όλους τους εργαζόμενους που μπορεί ν' αναζητήσουν συλλογική οργάνωση. Όπου δε οι εργαζόμενοι ύψωσαν ανάρτημα, **περίσσεψαν οι δικαστικές αποφάσεις απαγόρευσης απεργιών, οι διώξεις, οι συλλήψεις, οι εκδικητικές απολύσεις, οι μηνύσεις απ' την εργοδοσία.**

Η σημερινή κατάσταση αποτέλεσε της αντιλαϊκής πολιτικής

Η τραγική θέση στην οποία βρίσκονται σήμερα οι εργαζόμενοι διαμορφώθηκε από συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές. Όπως είχαμε σωστά εκτιμήσει απ' την αρχή της θητείας της, η κυβέρνηση της ΝΔ θα πατούσε στα αρνητικά για τους εργαζόμενους δεδομένα που άφησε η προηγούμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και θα τα προχωρούσε παραπέρα. Η κυβέρνηση έδειξε από νωρίς τα δόντια της και ξεκαθάρισε ότι η «ανάπτυξη» που και τότε ευαγγελιζόταν θα περνούσε μέσα απ' την ισοπέδωση κάθε δικαιώματος.

Το φθινόπωρο του 2019 ψήφισε τον λεγόμενο «ανάπτυξιακό νόμο», με τον οποίο νομοθέτησε μεταξύ άλλων το Γενικό Μητρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων, τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, την κατάργηση της δυνατότητας προσφυγής στον ΟΜΕΔ απ' τους εργαζόμενους, τη διευκόλυνση της αδήλωτης εργασίας, της ημιαπασχόλησης και των ομαδικών απολύσεων, την εξαίρεση επιχειρήσεων από κλαδική ΣΣΕ που κηρύσσεται γενικά υποχρεωτική. Παράλληλα, σε πλήθος συνδικαλιστικών οργάνων οι διοικήσεις είχαν οριστεί απ' τα δικαστήρια και προωθήθηκε η ένταξη των συνδικαλιστικών οργανώσεων στο «Μητρώο Πραγματικών Δικαιούχων» (που είχε θεσμοθετήσει ο ΣΥΡΙΖΑ).

Την ίδια περίοδο, **μαζικοί χώροι δουλειάς με σχετικά κατοχυρωμένα δικαιώματα στοχοποιήθηκαν.** Ανάμεσά τους η ΔΕΗ (με την παραπέρα ιδιωτικοποίηση και την αλλαγή των όρων για τους νεοπροσλαμβανόμενους), ο ΟΤΕ (με το χτύπημα της απεργίας για υπογραφή ΣΣΕ και τις συλλήψεις συνδικαλιστών), οι τράπεζες (με «εθελούσιες» απολύσεις, λουκέτα καταστημάτων και μεταφορά υπαλλήλων σε θυγατρικές). Το ίδιο σκηνικό συνεχίστηκε σε όλη την τετραετία, με χαρακτηριστικά παραδείγματα τις μαζικές απολύσεις στη ΛΑΡΚΟ, στην Καβάλα Όιλ, στη Μαλαματίνα. Η αντίσταση απ' την πλευρά των εργαζόμενων απαντήθηκε σ' όλες τις περιπτώσεις με καταστολή, διώξεις και δικαστικές αποφάσεις που έβγαζαν τις απεργίες παράνομες. Τα ίδια αντιμετώπισαν οι λιμενεργάτες στην COSCO, οι ναυτεργάτες, οι εκπαιδευτικοί, οι εργαζόμενοι στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, οι εργαζόμενοι στον ΟΑΕΔ.

Η πανδημία χρησιμοποιήθηκε σαν ευκαιρία για αντεργατική επίθεση. Αναστολές συμβάσεων και αποζημιώσεις πείνας, επιδότηση των εργοδοτών, τηλεργασία, χρέωση της κανονικής άδειας με κλειστά σχολεία. Μαζικές απολύσεις και τσάκισμα των εργαζόμενων στον επισιτισμό, στον τουρισμό, στις τέχνες, στα αεροδρόμια. Διεύρυνση ωραρίων, εξάντληση των διανομέων, μαζική έκθεση στον ιό σε εργοστάσια και ΜΜΜ. Μείωση αποζημίωσης για υπερωρίες. Τρομοκρατία και απαγόρευση συγκεντρώσεων. Όλα αυτά αποτέλεσαν τη βάση για τους επόμενους νόμους, όπως του Χρυσοχοϊδη για την απαγόρευση των διαδηλώσεων και, βέβαια, του νόμου 4808/2021 («νόμου Χατζηδάκη»), που συγκέντρωσε, ενίσχυσε και προχώρησε τα πολλαπλά χτυπήματα σε εργασιακά δικαιώματα και συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Να πετάξουμε στα σκουπίδια την προεκλογική υποκρισία

Με βάση τα πεπραγμένα της, μόνο υποκρισία έχει να προσφέρει η ΝΔ, που προώθησε όλα αυτά τα μέτρα, που ψήφισε δύο αντιασφαλιστικούς νόμους στην ίδια κατεύθυνση με το ασφαλιστικό του Κατρούγκαλου, που μιλά για αυξήσεις στους δημόσιους υπαλλήλους, όταν λίγες μέρες μετά την ανάδειξή της σε κυβέρνηση το ΣτΕ ενέκρινε την κατάργηση των δώρων, δηλαδή τη μείωση μισθών κατά 14,3%, σε ολόκληρο το δημόσιο τομέα. Μόνο υποκρισία έχουν να προσφέρουν ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ, που έχουν υπηρετήσει κι επιδιώκουν να υπηρετήσουν ξανά την ίδια πολιτική. Όλων τους οι υποσχέσεις θα ξεχαστούν την επομένη των εκλογών.

Να ενισχύσουμε τις δικές μας δυνάμεις!

Το ΚΚΕ(μ-λ), μέσα απ' την Ταξική Πορεία, τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών και κάθε εργατικό σχήμα που στηρίζει σε κάθε κλάδο και σε όλη τη χώρα, **βρέθηκε στο πλευρό των εργαζόμενων που χτυπήθηκαν.** Ανέδειξε την κατεύθυνση της μαζικής πάλης ενάντια στην αντεργατική πολιτική, τόσο κεντρικά όσο και επιμέρους. Ενίσχυσε τη λογική της υπεράσπισης των δικαιωμάτων μας κόντρα στην τρομοκρατία, την ηττοπάθεια, την υποταγή και το σύρσιμο πίσω από τις κυρίαρχες φιλοκυβερνητικές και ρεφορμιστικές συνδικαλιστικές ηγεσίες. Στηρίξε κάθε αγώνα και πήρε σημαντικές κινηματικές πρωτοβουλίες για κοινή δράση ενάντια σε απολύσεις, εργοδοτικά εγκλήματα, απαγορεύσεις. Πρωτοστάτησε στην προσπάθεια συγκρότησης όρων για κατάργηση του «νόμου Χατζηδάκη», χωρίς αυταπάτες διαφυγής απ' τη μάχη με λογικές «να μείνει στα χαρτιά» ή «πρόκειται για έναν ακόμα αντεργατικό νόμο όπως οι προηγούμενοι». Με αυτή τη βάση και με την εκτίμηση ότι η επίθεση θα ενταθεί, **καλεί τους εργαζόμενους να ενισχύσουν την κατεύθυνση της οργάνωσης, της αντίστασης, της διεκδίκησης των δικαιωμάτων μας.**

Ιμπεριαλιστική εξάρτηση

Η χώρα μας και η άρχουσα τάξη της είναι βαθιά εξαρτημένες από τους αμερικάνους κι ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές, Πολιτικά, στρατιωτικά και οικονομικά. Ένας πολυπλόκαμος μηχανισμός έχει απλωθεί κι επεκτείνεται για ολόκληρες δεκαετίες. Δεκάδες στρατιωτικές τους βάσεις είναι σπαρμένες απ' άκρου εις άκρου. Οι στόλοι τους σουλατσάρουν σε Αιγαίο και όλη την Ανατολική Μεσόγειο. Οι πολεμικοί εξοπλισμοί απομυζούν πολλά δισεκατομμύρια ευρώ ετησίως. Οι συμφωνίες αλλά και οι διαμάχες τους αποβαίνουν πάντα ενάντια στο λαό μας, όπως και στους γειτονικούς λαούς. Η εμπλοκή στα φλεγόμενα μέτωπα (σήμερα στην Ουκρανία) μόνο νέα δεινά προμηγύει.

Παράλληλα, η οικονομία της χώρας έχει μετατραπεί σε παράρτημα των ισχυρών καγκελαριών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Δρόμοι, λιμάνια, αεροδρόμια, πρώην κρατικές επιχειρή-

σεις και όσες ελάχιστες παραγωγικές μονάδες έχουν απομείνει

ξεπουλιούνται μπιρ-παρά στα μεγαλύτερα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Η φτωχομεσαία αγροτιά ξεκληρίζεται, ταυτόχρονα με τη διατροφική εξάρτηση της χώρας. Μια τεραστίων διαστάσεων καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων συντελείται σε όλους τους τομείς της οικονομίας. Τα μνημόνια επιτάχυναν αυτή τη διαδικασία που μεταφράζεται σε τεράστια καταβύθιση για τα λαϊκά στρώματα. Νέα μέτρα εξυφάνονται αμέσως μετά τις εκλογές.

Η εθελοδοουλία της άρχουσας τάξης προσπαθεί να επιβληθεί στο λαό. Όμως αυτός ξέρει εκείνο που κρύβουν ακόμη και δυνάμεις της Αριστεράς: ότι μόνο ελεύθεροι και ανεξάρτητοι μπορεί να βιώσει μια καλύτερη ζωή. Η πάλη για ανεξαρτησία, για έξοδο από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, για διώξιμο των Αμερικάνων, των βάσεων και των πυρηνικών, είναι σπουδαία σημασία.

Πρόσφυγες

Όσο υπάρχει πόλεμος, θα υπάρχουν και πρόσφυγες. Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν τελειώνει, αντίθετα συντηρεί και οξύνει όλα μέτωπα υπάρχουν και ανοίγει κι άλλα. Σε όλα αυτά τα μέτωπα οι άνθρωποι προσπαθούν να αποφύγουν τον όλεθρο, να προστατεύσουν τη ζωή τους και τις ζωές των παιδιών τους. Γίνονται πρόσφυγες. Οι λεγόμενες προσφυγικές δομές δεν είναι τίποτε άλλο παρά γκέτο. Χρησιμοποιούνται ως φτηνά εργατικά χέρια. Γενικά είναι ανεπιθύμητοι. Όλες οι πρακτικές δοκιμάζονται εναντίον τους.

Στον Έβρο χτίζουν τείχος κατά μήκος των συνόρων. Η Ε.Ε. τον χρηματοδοτεί. Δεν λειτουργεί μόνο αποτρεπτικά στις «προσφυγικές ροές»,

όπως ονομάζουν το απελπισμένο φευγιό των προσφύγων. Σημα-

τοδοτεί τα σύνορα και την ιδιοκτησία της αστικής τάξης. Όμως στη θάλασσα δεν χτίζονται τείχη. Γι' αυτό, σπρώχνουν τις βάρκες τους και τους επαναπροωθούν πίσω απ' τη χώρα που ήρθαν.

Το δράμα των προσφύγων γράφει στην κάμερα! Η τραγωδία δεν καταγράφεται μόνο κατά τη διάρκεια μιας διάσωσης. Τραγωδία είναι όλη η ζωή τους. Γιατί συνήθως ένας πρόσφυγας είναι πάντα πρόσφυγας. Όσο ο πόλεμος μαίνεται, οι πρόσφυγες θα γεμίζουν σασκοκάρβα και θα θαλασσοδέρνονται. Να σταματήσει ο πόλεμος. Ανθρώπινα δικαιώματα για όλους χωρίς όρους και προϋποθέσεις.

Εργασία

Η δουλειά στον καπιταλισμό δεν είναι αυτονότη. Εκατοντάδες χιλιάδες είναι οι άνεργοι και οι μερικώς απασχολούμενοι. Μόλις το 14% των πρώτων λαμβάνει το πενιχρό επίδομα. Για τους «τυχερούς» που έχουν δουλειά, μια κόλαση καταπίεσης εφαρμόζεται στο μυαλό και στο σώμα τους. Το θωρο καταστρατηγείται σε πολλούς κλάδους και χώρους, οι υπερωρίες είναι απλήρωτες. Στο εμπόριο το ωράριο έχει γίνει λάστικο, ανάλογα με τα συμφέροντα της εργοδοσίας. Το 5ήμερο σε πολλούς κλάδους δεν ισχύει. Η κυριακάτικη αργία έχει γίνει εργάσιμη μέρα. Η μόνη και σταθερή δουλειά βρίσκεται στο απόσπασμα. Οι συνθήκες εργασίας γίνονται όλο και πιο άγριες. Τα λεγόμενα εργατικά ατυχήματα (στην πραγματικότητα εργοδοτικά εγκλήματα) έχουν εκτοξευτεί. Ο εργασιακός μεσαίονας επικρατείται να επιβληθεί διά πυρός και σιδήρου.

Όσο για τους μισθούς, τα μεροκάματα και τις συντάξεις; Εδώ, η «ανταγωνιστικότητα» της καπιταλιστικής αγοράς τσακίζει κόκαλα. Οι «αντοχές» της οικονομίας και, βεβαίως, της εργοδοσίας έχουν γίνει θέσφατα. Τι κι αν εκτοξεύονται, ιδίως για το μεγάλο κεφάλαιο, τα κέρδη; Η αγοραστική δύναμη και το εισόδημα ροκανίζεται μονίμως, ενώ η άμεση και έμμεση φοροληστία τα κάνουν ακόμη μικρότερα. Η λιτότητα παραβγαίνει την ακρίβεια, τις ανατιμήσεις στα απαραίτητα και τον πληθωρισμό.

Παλεύουμε για αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις που να καλύπτουν το κόστος της ζωής. Για επαρκές εισόδημα για να ζήσουμε κι όχι να επιβιώσουμε. Για μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα. Για μέτρα ασφαλείας και ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς. Για την ανατροπή του νόμου Χατζηδόκη και ολόκληρου του αντεργατικού οπλοστασίου της άρχουσας τάξης.

Με μια επίθεση διάρκειας στο δικαίωμα στην περιθάλψη βρι-

σκονται αντιμέτωπες οι λαϊκές μάζες στη χώρα μας εδώ και πάνω από 20 χρόνια. Με εκκίνηση τον νόμο 2889/2001 (επί υπουργίας του Αλ. Παπαδόπουλου του ΠΑΣΟΚ), κύματα μέτρων σαρώνουν ό,τι είχε κατακτηθεί τις προηγούμενες 10ετίες. Η υγεία αντιμετωπίζεται ως πανάκριβο εμπόρευμα και η περιθάλψη ως κόστος που πρέπει να φορτωθεί στη πλάτη του λαού. Τα νοσοκομεία λειτουργούν ανοικτά με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, με τους ασθενείς να βάζουν όλο και βαθύτερα το χέρι στην τσέπη, επίσημα και ανεπίσημα. Ιδιωτικοποιήσεις, ΣΔΙΤ, εργολαβίες συνθέτουν το γκρίζο τοπίο. Διοικητές και παρατρεχάμενοι ρυθμίζουν την... κυκλοφορία με το αζημίωτο. Η πρωτοβάθμια κρατική περιθάλψη συρρικνώνεται διαρκώς, ενώ ο κόσμος ωθείται στους ιδιώτες γιατρούς. Εξετάσεις και φάρμακα πληρώνονται εξ ολοκλήρου ή σ' ένα μεγάλο ποσοστό από την τσέπη.

Οι εργαζόμενοι υγειονομικοί όλων των κλάδων και ειδικότητων στενάζουν μέσα σ' έναν φούσκι ανθυγιεινό χώρο που δεν αναγνωρίζεται

Τι παλεύει το ΚΚΕ(μ-λ)

Αντιπολεμικό μέτωπο

Τα φιδία του άδικου πολέμου ζώνουν όλο και περισσότερο και το λαό μας. Η αιματηρή σύγκρουση μεταξύ ΗΠΑ-Δύσης και Ρωσίας στην Ουκρανία έχει ανεβάσει στοφές στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, ενώ όλα μαρτυρούν κλιμάκωση. Η Ελλάδα εμπλέκεται από την πρώτη στιγμή, προσπαθώντας να πουλήσει καλές υπηρεσίες στους ΝΑΤΟικούς φονιάδες. Η άρχουσα τάξη έχει μετατρέψει ολόκληρη τη χώρα σε πλατφόρμα και ορμητήριο των Αμερικανοσταϊκών. Την ώρα που ο λαός βυθίζεται στη φτώχεια και την ανέχεια, δισεκατομμύρια ξοδεύονται σε εξοπλισμούς για τα βρώμικα σχέδιά τους. Η αντιδραστική ελληνοτουρκική

αντιπαράθεση, πέρα από εντάσεις και υφέσεις, έχει παγωθεί ως μια μόνιμη κατάσταση. Το εθνικιστικό-σοβινιστικό δηλητήριο ρέει άφθονο στις δυο πλευρές του Αιγαίου, προετοιμάζοντας τη νεολαία και τους δυο λαούς ως κρέας για τα κανόνια. Η εμπρηστική αμφίπλευρη ρητορική δίνει και παίρνει. Οι κίνδυνοι μεγαλώνουν για τους δύο λαούς. Η μόνη διέξοδος για το συμφέρον τους είναι η καλλιέργεια της φιλίας και αλληλεγγύης μεταξύ τους, η σφρηγήληση του κοινού αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού μετώπου. Κάθε άλλη κατεύθυνση δεν είναι μόνο αδιέξοδη. Είναι επικίνδυνη!

Απέναντι σε όλα αυτά, μία είναι η διέξοδος: Η μαζική, συλλογική, οργανωμένη πάλη του λαού, των εργαζομένων και της νεολαίας! Η συγκρότησή τους σε υπολογισίμη δύναμη με τη δημιουργία ενός μετώπου αντίστασης και διεκδίκησης. Του δικού τους μετώπου, που θα δίνει δύναμη και αποτελεσματικότητα στους αγώνες. Που θα ανακαίξει την επίθεση του συστήματος και θα κατακτά νίκες. Που θα βελτιώνει τους όρους ζωής και δουλειάς. Που θα μετουσιώνει σε πράξη το σύνθημα «για

Υγεία-περιθάλψη

ως τέτοιος. Η δουλειά τους εντατικοποιείται συνεχώς, ο αριθμός τους μειώνεται δραματικά, η μονιμότητα βάλλεται ακατάπαυστα και ένα πλήθος εργασιακών σχέσεων επ' ουδενί δεν μπορεί να μπαλώσει τα εγκληματικά κενά. Τι τους νοιάζει; Τα μέλη της αστικής τάξης έχουν μόνιμα δωμάτιο, γιατρό, νοσηλεύτη και κάθε διευκόλυνση τη στιγμή της ανάγκης. Οι υπόλοιποι είμαστε αναλώσιμοι. Η γύμνια αποκαλύφθηκε πλήρως με την έλευση της πανδημίας του COVID-19. 37.000 νεκροί ο θλιβερός απολογισμός μέχρι σήμερα. Και υπόσχεση για νέα επίθεση, αφού το θέμα της υγείας φιγουράρει ψηλά στα προγράμματα των κομμάτων της αστικής τάξης.

Η πάλη για το δικαίωμα όλου του λαού στην πλήρη και δωρεάν περιθάλψη είναι η βασική μας κατεύθυνση. Μακριά από (αυ)απάτες διαφορετικής οργάνωσης της μίζεριας στην οποία καταδικάζει τον κόσμο της δουλειάς και του μόχθου το σάπιο σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης.

Νεολαία

Η μαθητική νεολαία, οι φοιτητές, οι νέοι εργαζόμενοι ζουν, διασκεδάζουν, σπουδάζουν κι εργάζονται κάτω από συνθήκες βάρβαρες και κάτω από την κυριαρχία της ιδεολογίας και των επιλογών του συστήματος. Η νεολαία δεν γνωρίζει τι θα πει σταθερή δουλειά, θωρο, αποζημίωση, δώρα και επιδόματα διακοπών. Τρέχει για να διασφαλίσει πιστοποιήσεις, για να μπορεί να αποδείξει ότι μπορεί να δουλέψει. Η ανεργία, η υποασφάλιση και η φτώχεια πνίγουν τη νεολαία. Το κεφάλαιο την ξεχουμίζει και την εκμεταλλεύεται. Την προσγειώνει στη σκληρή πραγματικότητα της εκμετάλλευσης. Ανήκει στα αναλώσι-

μα του συστήματος, τόσο εν καιρώ ειρήνης όσο και εν καιρώ πολέμου. Αν το παρόν της είναι σκληρό, το μέλλον της είναι μαύρο.

Κάθε διεκδικησή της και κάθε διαμαρτυρία της καταστέλλεται. Καταστολή είναι η στράτευση στα 18, που κόβει τη ζωή στους νέους, για να τους διαπαιδαγωγήσει η πιο σκληρή εκδοχή του συστήματος, που είναι ο στρατός. Γενικά, τα πρότυπα για τη νεολαία που πλασάρεται το σύστημα ξεχειλίζουν ρατσισμό, φασισμό.

Η οργή της νεολαίας είναι αυτό που τους τρωμάζει. Την επαφή της με τις επαναστατικές κομμουνιστικές ιδέες προσπαθούν να αποτρέψουν. Στην οργή της που θα γίνει διεκδίκηση και αγώνας βρίσκεται η ελπίδα.

να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε».

Μέσα από αυτόν τον δύσκολο αλλά ελπιδοφόρο δρόμο, η προοπτική της ανεξαρτησίας και το όραμα του σοσιαλισμού θα έρχονται πιο κοντά. Θα αποκαλύπτονται όλα όσα κρύβουν οι εύκολες «λύσεις» και οι εκλογικές (αυ)απάτες που εκτοξεύονται προεκλογικά. Γιατί το σύστημα της εκμετάλλευσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης μπορεί να ανατραπεί!

Δημοκρατία για το λαό

Ένα πλέγμα αντιδημοκρατικών θεσμών και μηχανισμών θωρακίζουν την ιμπεριαλιστική και αστική εξουσία στον τόπο μας. Ένα μικρό μόνο δείγμα αποκαλύφθηκε μέσα από τις διάφορες μορφές παρακολούθησης που βγήκαν στο φως, στη βάση των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων για το ποιος θα κάνει περισσότερο κουμάντο. Ο σύγχρονος χαριεδισμός συμπληρώνει την πάγια κρατική και παρακρατική τρομοκρατία και καταστολή. Τα ΜΑΤ και τα υπόλοιπα σώματα πληροφορίας και απαγορεύσεων άσκησης των δημοκρατικών δικαιωμάτων κι ελευθεριών έχουν στρατοπεδεύσει παντού. Με φασίζοντα τρόπο χτυπιούνται οι συγκεντρώσεις και οι διαδηλώσεις. Ούτε λόγος, βέβαια, για καταλήψεις και ανώτερες μορφές οργάνωσης, αντίστασης, διεκδίκησης και πάλης. Εργατοδικεία, αγροτοδικεία, μαθητο-φοιτητοδικεία βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη. Νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική εξουσία είναι σε μόνιμη ετοιμότητα επιβολής του άδικου.

Τα θεμελιώδη κύτταρα οργάνωσης και συγκρότησης

των λαϊκών μαζών, τα σωματεία και οι σύλλογοι, βρίσκονται στο στόχαστρο. Ο αντεργατικός-απεργοκτόνος νόμος Χατζηδόκη, ο αντιδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέως είναι κορυφαίες στιγμές της πολιτικής φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Μάταια επιχειρούν να βάλουν το λαό στο γύψο. Ακόμη και την περίοδο μαζικού πειραματισμού επιβολής της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο αντίθετος νόμος Χατζηδόκη, ο αντίδημοκρατικός νόμος Χρυσοχοϊδη, οι απανωτοί νόμοι Κεραμέ

Εκλογές, αποχή και αναρχία

Σε καμία περίπτωση οι εκλογές δεν είναι αυτό που προσπαθεί να μας πείσει η αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό. Δεν πρόκειται ποτέ ο εξουσιαστής να αφήσει τον εξουσιαζόμενο να αποφασίσει για την τύχη του. Σε αυτή τη λογική, η αποχή από τις εκλογές ίσως να ακούγεται σωστή επιλογή. Ένας από τους βασικούς εκφραστές της αποχής είναι και ο αναρχικός χώρος. Σε μια προσπάθεια απάντησης στην αναρχία για το ζήτημα της αποχής, θα ξεκινήσουμε αναφέροντας τη στάση της οργάνωσής μας σε διάφορες εκλογικές μάχες, μιας και δεν έχουν όλες τον ίδιο χαρακτήρα.

Με τη στάση της αποχής από της ευρωεκλογές, προσπαθούμε να αναδείξουμε μαζικά στον λαό τον ρόλο της ιμπεριαλιστικής ΕΕ και τα αιτήματά μας ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση. Με την αποχή από τις συνδιοικητικές εκλογές, αναδεικνύουμε την απάτη της συνδιοίκησης και αντιπαράθετουμε την αναγκαιότητα συμμετοχής στα σωματεία και τους συλλόγους. Υπάρχουν και άλλες κάλπες όπου το ΚΚΕ(μ-λ) βγήκε με τη γραμμή της αποχής, όπως το κάλπικο δημοψήφισμα του 2015. Σε κάθε περίπτωση, όταν επιλέγουμε την αποχή, δεν την κρατάμε για τον εαυτό μας, αλλά δίνουμε τη μάχη και καλούμε μαζικά τον λαό να απέχει.

Στον αντίποδα, υπάρχουν εκλογές που αφορούν όργανα του κινήματος. Τέτοιες είναι οι εκλογές των σωματείων και των φοιτητικών συλλόγων. Σε αυτές τις εκλογές, είμαστε σε κάθετη σύγκρουση με τη γραμμή της αποχής. Θέλουμε να ενισχύσουμε αυτές τις μορφές οργάνωσης, τη στιγμή που το σύστημα παλεύει με κάθε τρόπο να τις διαλύσει. Η αποχή από αυτές τις εκλογές μόνο αυτή την προσπάθεια του συστήματος μπορεί να ευνοήσει.

Τα πράγματα δεν είναι τόσο ξεκάθαρα για τις βουλευτικές εκλογές. Έχουμε καθαρό ότι δεν θα αλλάξουν οι συσχετισμοί μέσα από την κάλπη. Ξέρουμε ήδη ότι η κάλπη θα βγάλει αυτούς που θα κλιμακώσουν την επίθεση του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού στον λαό. Ξέρουμε ότι τα πράγματα θα κριθούν στους μαζικούς αγώνες, ανεξαρτήτως εκλογικού αποτελέσματος. Μέσα από τη συμμετοχή μας, αυτή την πραγματικότητα θέλουμε να αναδείξουμε, μαζικά στον λαό. Η συμμετοχή στις εκλογές επίσης δίνει τη δυνατότητα να προβάλλουμε στον λαό συνολικότερα την κομμουνιστική προοπτική. Σε αυτή τη βάση ζητάμε και την ψήφο του. Η ψήφος στο ΚΚΕ(μ-λ) δεν είναι ψήφος ανάθεσης, αλλά το ακριβώς αντίθετο, είναι υπόσχεση συμμετοχής στους αγώνες που έρχονται. Αυτό δεν μπορεί να εκφραστεί τόσο άμεσα και ξεκάθαρα με την αποχή.

Η αναρχία εκ πρώτης όψεως φαίνεται να έχει αλλεργία σε κάθε κάλπη. Τη στιγμή που έχουν αναθέσει στον εαυτό τους την υπόθεση του κινήματος, παρουσιάζουν την ψήφο, σε όποια κάλπη, ως ανάθεση. Στην πράξη, όμως, τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα. Δεν λείπουν τα κομμάτια της αναρχίας που πιστεύουν ότι θα έχουν καλύτερη μεταχείριση από μια άλλη κυβέρνηση. Δεν αποκλείεται κάποιοι από αυτούς ακόμα και να ψηφίσουν την επόμενη κυβέρνηση. Από την άλλη, έχουν βρεθεί στο παρελθόν να κάνουν τη βρώμικη δουλειά για λογαριασμό του συστήματος, διαλύοντας τις εκλογές φοιτητικών συλλόγων.

Η διαφορά μας με την αναρχία, στην αντίληψη των εκλογών, είναι εμφανής. Και στις εκλογές που συμμετέχουμε με ψηφοδέλτιο, αλλά και σε αυτές που καλούμε σε αποχή, δίνουμε τη μάχη της άποψής μας στις λαϊκές μάζες. Η αναρχία, από την άλλη, δεν δίνει αυτή τη μάχη. Δεν θα περιμέναμε κάτι διαφορετικό, από έναν χώρο που χαρακτηρίζεται από την έλλειψη εμπιστοσύνης στον λαό. Και εδώ βρίσκεται η ουσία του προβλήματος, ενός προβλήματος που εκφράζεται κυρίως στον δρόμο.

M.A.

Τι σημαίνει η σύμπραξη των επιχειρήσεων με τα ΑΕΙ για τον χαρακτήρα της εκπαίδευσης;

Με μεγάλη ειλικρίνεια απαντάει σε αυτό το ερώτημα άρθρο που δημοσιεύτηκε στις 25/04 στην «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» με τίτλο «ΕΚΠΑ: Σύμπραξη αγοράς και εκπαίδευσης σε ένα MBA». Με αφορμή τη συμμετοχή διευθύνων συμβούλων και προέδρων επιχειρήσεων στη συμβουλευτική επιτροπή ενός μεταπτυχιακού προγράμματος στη Διοίκηση Επιχειρήσεων του ΕΚΠΑ, ξεδιπλώθηκε με σαφήνεια η πραγματική σχέση της επιστήμης και της εκπαίδευσης με την «επιχειρηματικότητα». Παρουσιάζεται ως κάτι ιδιαίτερα πρωτόπορο, ως «παράδειγμα προς μίμηση» και για τα υπόλοιπα πανεπιστήμια, τα οποία θα πρέπει με ανάλογες τροποποιήσεις στα προγράμματα σπουδών να επιδιώξουν τη σύνδεσή τους με την αγορά εργασίας.

Στόχος, όπως λένε οι επιχειρηματίες και CEOs που στελεχώνουν την επιτροπή, να διαμορφώσουν αποφοίτους «εύπλαστους», που θα προσαρμόζονται άμεσα στις διαρκώς μεταβαλλόμενες απαιτήσεις της αγοράς εργασίας. Να τους παρέχουν τις ηγετικές και διοικητικές αυτές ικανότητες που χρειάζονται, ώστε να μεγιστοποιήσουν την αποτελεσματικότητά τους. Να τους προσφέρουν ένα προνόμιο απέναντι στους υπόλοιπους αποφοίτους στον «εργασιακό στίβο», όπως κυνικά παραδέχονται.

Στην πραγματικότητα, πίσω από αυτές τις γραμμές κρύβεται μία προσπάθεια δημιουργίας εργαζομένων που θα ανταπεξέρχονται σε κάθε μεταβολή της αγοράς εργασίας, με προσωπικό κόστος. Το «ξεζούμισμα» του κάθε ενός από αυτούς, ώστε να αποκομίσουν το μέγιστο δυνατό κέρδος μεταφράζεται ως «μέγιστη αποδοτικότητα». Ο εργασιακός στίβος δεν χρειάζεται σχολιασμό: αποτελεί παραδοχή του διαρκούς κυνηγιού προσόντων στο οποίο εξαναγκάζονται οι εργαζόμενοι, ώστε να είναι «επαρκείς». Ενισχύει την ανταγωνιστικότητα μεταξύ συναδέλφων, η οποία ενώ προσπαθούν να την παρουσιάσουν ως κάτι «υγιές» που ωθεί τον εργαζόμενο να εξελιχθεί, δεν είναι παρά προτροπή

να πατήσεις «επί πτωμάτων» αν θες να ανελιχθείς. Ακόμα, λειτουργούν και ως ιδεολογικός μηχανισμός, ενισχύοντας το συστημικό αφήγημα περί «αριστείας και επιχειρηματικότητας». Τάζουν στους φοιτητές ότι θα τους παρέχουν όλες τις γνώσεις και τις δεξιότητες που χρειάζονται για να «διαπρέψουν στον επιχειρηματικό κόσμο». Δεν υπάρχει συλλογικός αγώνας και διεκδίκηση, αλλά ατομική προσπάθεια και πρόοδος. Έτσι, θα μετατραπούν σε «αξιωματικούς του κεφαλαίου», δηλαδή σε στελέχη που θα συμβάλλουν στην εκμετάλλευση των «από κάτω».

Είναι, όμως, αυτή η ενίσχυση των δεσμών ΑΕΙ-επιχειρήσεων, απόδειξη ότι το πανεπιστήμιο γίνεται επιχείρηση; Βρισκόμαστε σε μία φάση που η επιστήμη υποτάσσεται (τυπικά και ουσιαστικά) ολοένα και περισσότερο στο κεφάλαιο. Το πανεπιστήμιο δεν γίνεται επιχείρηση, αλλά ως κομμάτι του κράτους προσανατολίζεται στη δημιουργία εργαζομένων κομμένων και ραμμένων στα μέτρα του κεφαλαίου. Τα μεταπτυχιακά αυτά χρησιμοποιούνται για να καλυφθεί η ανάγκη δημιουργίας στελεχικού δυναμικού για τις εν λόγω επιχειρήσεις, μιας και αυτό είναι ένα κόστος που δεν μπορεί και δεν θέλει να καλύψει το κεφάλαιο. Δεν πρόκειται, λοιπόν, για τη μετατροπή των πανεπιστημίων σε επιχειρήσεις και των φοιτητών σε πελάτες ή εργάτες, όπως αρέσκει να λεί η ρεφορμιστική αριστερά στα πανεπιστήμια. Το κράτος συνεχίζει να αναλαμβάνει την εκπαίδευση των φοιτητών, την αξιολόγηση του μεταπτυχιακού προγράμματος, την οικονομική επιβάρυνση για τη δημιουργία αυτού του δυναμικού που θα στελεχώσει τις επιχειρήσεις. Το εύρος των επιχειρήσεων που θα συμμετέχουν -από συμβουλευτική θέση και μόνο- αποδεικνύει ότι το κράτος θα εξυπηρετεί όπως πάντα τα συμφέροντα όλου του κεφαλαίου, διατηρώντας όμως τον πρώτο λόγο στη διαμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών και της εκπαίδευσης συνολικότερα.

Πόση αλαζονεία μπορεί να χωρέσει σε ένα ψήφισμα της ΚΝΕ;

Άπλετη, είναι η απάντηση, καθώς η ΚΝΕ στο ψήφισμα που κατέθετε στις σχολές εν όψει της Πρωτομαγιάς όχι μόνο καπηλεύτηκε αγώνες των φοιτητών και του φοιτητικού κινήματος στους οποίους οριακά συμμετείχε, αλλά παρουσιάζει και μια σειρά «νίκες» που φαντάστηκε.

«[...]Κατάφεραμε να ακυρώσουμε την είσοδο της Πανεπιστημιακής Αστυνομίας, να μπλοκάρουμε την απόσπαση της παιδαγωγικής επάρκειας από τα πτυχία των καθηγητικών σχολών, να αναγνωριστούν τα πτυχία των νεοσύστατων γεωπονικών σχολών, να σταματήσουμε την περαιτέρω εξίσωση των ιδιωτικών κολεγίων με τις Πολυτεχνικές Σχολές, να αυξηθούν οι κάρτες σίτισης σε διάφορα ιδρύματα, να παραμείνει δωρεάν η διάθεση των συγγραμμάτων, να βελτιωθούν οι όροι διαβίωσης σε πολλές εστίες και πολλά ακόμα[...].»

• Κατάφεραν να ακυρώσουν την είσοδο της πανεπιστημιακής αστυνομίας αυτοί που την άνοιξη του '21 ήταν με το "θα λογαριαστούμε μετά, να ανοίξουν οι σχολές" και με το "ο νόμος να μείνει στα χαρτιά"! Αυτοί που, στη Θεσσαλονίκη, την ώρα που τα ΜΑΤ άνοιγαν κεφάλια και κρινόταν η είσοδος της ΟΠΠΙ, στις περισσότερες κινητοποιήσεις απουσίαζαν γιατί... τρέχανε το φρεστιβάλ της ΚΝΕ!

• Κατάφεραν να μπλοκάρουν την παιδαγωγική επάρκεια αυτοί που την αποδέχονται και απλά ζητάνε να είναι κομμάτι του πτυχίου, αντί να καταργηθεί. Πανηγυρίζουν για "μπλοκάρισμα" την ώρα που το σύστημα απλά αναδιπλώθηκε για να το υλοποιήσει πιο ομαλά από του χρόνου. Παραπλανούν και καθησυχάζουν

τους φοιτητές αντί να ενισχύουν την κατεύθυνση του αγώνα ενάντια σε οποιαδήποτε έννοια "επάρκειας".

• Πέτυχαν να αυξηθούν οι κάρτες σίτισης! Μπράβο, τα παιδιά... του λαού. Άρα πέτυχαν την κατάργηση της δωρεάν σίτισης! Αναγνωρίζουν ότι κάποιοι φοιτητές δικαιούνται φαΐ και κάποιοι όχι. Αποδέχονται ότι οι v+2 δεν δικαιούνται να τρώνε δωρεάν. Ευθυγραμμίζονται πλήρως με το συστημικό αφήγημα των "δικαιούχων" και των "ελέγχων" σε όλο το φάσμα του δωρεάν πλέγματος που αποτελεί δικαίωμα όλων των φοιτητών.

• Πέτυχαν, λέει, να βελτιωθούν οι όροι διαβίωσης σε πολλές εστίες την ώρα που αυτές σε πανελλαδικό επίπεδο ρημάζουν όλο και περισσότερο, που οι καταγγελίες από φοιτητές για εξώσεις, για διαλυμένες εγκαταστάσεις, για νοίκια, για έλλειψη ζεστού νερού και θέρμανσης δίνουν και παίρνουν.

Είναι μεγάλη η κάψα της ηγεσίας της ΚΝΕ να πείσει τα μέλη της ότι κάτι άλλαξε αυτόν τον ένα χρόνο που είναι πρώτη δύναμη στα πανεπιστήμια, γιατί η πραγματικότητα είναι η αντίθετη. Η αλήθεια είναι πως το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται στην ίδια και χειρότερη θέση, με αποδυναμωμένους συλλόγους και συνελεύσεις που δεν βγαίνουν ειδικά σε συλλόγους που "ελέγχει" η ΚΝΕ.

Η αλήθεια είναι πως το φοιτητικό κίνημα έδωσε μάχες -ιδιαίτερα κόντρα στην ΟΠΠΙ- αλλά έχει πολύ δρόμο να βαδίσει ώστε να βάλει αποφασιστικά αναχώματα στην επίθεση και σίγουρα σε αυτή την κατεύθυνση δεν φαίνεται να θέλει και να μπορεί να συμβάλει η ΚΝΕ.

Φοιτητικές Εκλογές 10 Μάη 2023

Ψήφο στις Αγωνιστικές Κινήσεις Ενίσχυση των συλλόγων και της γραμμής του αγώνα

**Σπουδές - Ζωή - ελευθερίες
κερδίζονται στους Φοιτητικούς
Συλλόγους και τους δρόμους**

**Με την Αριστερά των αγώνων
όχι της ενσωμάτωσης και της
υποταγής**

Με αυτά τα κεντρικά συνθήματα οι Αγωνιστικές Κινήσεις θέλουν να καταγραφούν φέτος στις Φοιτητικές Εκλογές στις 10 του Μάη. Βαδίζοντας προς τις βουλευτικές εκλογές, τα αστικά κόμματα υπόσχονται στα ντόπια και ξένα αφεντικά τους ότι, ανεξάρτητα από τα εκλογικά αποτελέσματα, τα συμφέροντά τους θα συνεχίζουν να εξυπηρετούνται, ότι η επίθεση στον λαό και τη νεολαία θα οξυνθεί. Σε αυτό το κλίμα, με νωπές ακόμα τις κινητοποιήσεις για το έγκλημα στα Τέμπη και με έντονη την αίσθηση των βουλευτικών εκλογών ακόμα και μέσα στους Συλλόγους αλλά και με την άποψη ότι οι Φοιτητικές Εκλογές διαφέρουν από τη διαδικασία των βουλευτικών, οι Αγωνιστικές κινήσεις προσπαθούν και φέτος να παλέ-

ψουν τη δικιά τους γραμμή στις κάλπες που θα εκλέξουν τα όργανα των φοιτητών για τον επόμενο χρόνο, πιστεύοντας ότι οι μαζικές Φοιτητικές Εκλογές είναι καθοριστικές για τη συγκρότηση των Φοιτητικών Συλλόγων, για τη συγκρότηση των αγώνων της επόμενης ημέρας.

Έχοντας διανύσει μια χρονιά με αρκετές κινητοποιήσεις, αλλά και τη νεολαία να βρίσκεται σε δύσκολη φάση στα Πανεπιστήμια, οι Αγωνιστικές Κινήσεις κατεβαίνουν στις Εκλογές των Συλλόγων αναδεικνύοντας τη γραμμή της ενίσχυσης του αγώνα αλλά και των Φοιτητικών Συλλόγων και των οργάνων τους, πιστεύοντας ότι είναι όργανα πάλης και αγώνα και πρέπει να στηριχτούν από τις φοιτητικές μάζες.

Βασικό πολιτικό στίγμα η ΑΝΑΤΡΟΠΗ της πολιτικής του συστήματος και ο τρόπος με τον οποίο αυτή εκφράζεται στα αμφιθέατρα και τις σχολές. ΑΝΑΤΡΟΠΗ των νόμων Κεραμέως. Εναντία στον καπιταλισμό, τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, τον φασισμό και χωρίς καμία αυταπάτη για την απάτη της «συνδιοίκησης».

Παρά τα περσινά εκλογικά αποτελέσματα, κυρίαρχη αντίληψη που κρατάει τη νεολαία καθηλωμένη είναι αυτή που θέλει τους αγώνες να μην πετυχαίνουν

και να είναι χάσιμο χρόνου, που θεωρεί την ενασχόληση με την πολιτική σαν κάτι ξένο προς τη νεολαία και την Αριστερά σαν κάτι εχθρικό και κακό για τους φοιτητές. Αντίληψη η οποία παλεύεται με νύχια και με δόντια χρόνια τώρα από το ίδιο το σύστημα και σκοπό έχει να καθλώσει τους νέους που οργίζονται και ξεσπούν όταν η επίθεση «βαράει κόκκινο», τα δικαιώματα τους καταργούνται και η καταστολή παίρνει φρικιαστικές διαστάσεις.

Μετά από 35 χρόνια κυριαρχίας της ΔΑΠ, στα Πανεπιστήμια αναδείχθηκε πρώτη δύναμη η ΠΚΣ παίρνοντας τα πρωτεία από τη ΔΑΠ. Εκλογικό αποτέλεσμα ενδεικτικό της οργής ενός φοιτητοκοσμου προς την κυβερνητική παράταξη, αλλά και των εσωτερικών αντιπαραθέσεων στα πλαίσια της ΔΑΠ και του τρόπου με τον οποίο έδωσε τη μάχη των Φοιτητικών Εκλογών. Η πρωτιά βέβαια της ΠΚΣ δεν είχε κανένα απολύτως αντίκρισμα στην αγωνιστική συγκρότηση των Φοιτητικών Συλλόγων και τις διαδικασίες τους. Ίσα ίσα έβαλαν εμπόδια σε μια σειρά σχολές και σε μια σειρά πόλεις για να διεξαχθούν Γενικές Συνελεύσεις και διαδηλώσεις καθόλη τη διάρκεια της χρονιάς. Φέρουν λοιπόν σοβαρότατες ευθύνες για την κατάσταση του φοιτητικού κινήματος

και των διαδικασιών του. Όπως ανάλογες ευθύνες φέρουν και οι υπόλοιπες ρεφορμιστικές δυνάμεις.

Την ίδια περίοδο, τα ΕΑΑΚ και οι δυνάμεις που τα απαρτίζουν ενίσχυσαν την ηττοπάθεια και την αποσυγκρότηση των Φοιτητικών Συλλόγων, λειτουργώντας σε μικροκομματικό επίπεδο και βάζοντας γραμμή παραπλάνησης των φοιτητικών μαζών. Χαρακτηριστικό είναι ότι στην προμετωπίδα όλων των συνιστώσων κυριαρχεί το ...ΣΥΡΙΖέικης κοπής αίτημα: Να πέσει η κυβέρνηση του Μητσοτάκη!

Σε όλη αυτή την κατάσταση, οι Αγωνιστικές Κινήσεις βλέπουν τις Φοιτητικές Εκλογές ως τη συνέχεια μιας μάχης την οποία δίνουν χρόνια τώρα. Για να μπει με καλύτερους όρους στους Φοιτητικούς Συλλόγους, μέσα και έξω από τα Διοικητικά Συμβούλια, η φωνή της αντίστασης και της διεκδίκησης. Για να γίνουν οι σχολές εστίες αντίστασης, διεκδίκησης και αγώνα. Για να γίνουν οι φοιτητές πραγματικά υποκείμενα πάλης μακριά από τις διάφορες λογικές ανάθεσης που καλλιεργούνται σε μια σειρά μέτωπα. Για να πετύχει η σπουδάζουσα νεολαία τις δικές της νίκες στο πλευρό του λαού και της εργατικής τάξης.

Με την αριστερά των αγώνων ή με την αριστερά της ενσωμάτωσης και της υποταγής;

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές βρίσκουν την ΠΚΣ πρώτη, πιο δεξιά μεταποπισμένη και πιο υπεύθυνη από ποτέ, όπως αρμόζει σε μια δύναμη που θέλει να παίξει τον ρόλο του συνομιλητή με το υπουργείο και το καθηγητικό κατεστημένο. Την βρίσκουν απαλλαγμένη από το βάρος του φοιτητικού κινήματος και έχοντας κάνει τα πάντα, ώστε να μην μεταφερθεί η λαϊκή και νεολαιίστικη οργή για το έγκλημα στα Τέμπη στα αμφιθέατρα και τις γενικές συνελεύσεις. Βρίσκουν και την άλλη «μεγάλη» αριστερή δύναμη, την/τα ΕΑΑΚ, συμπαράλια. Τα προηγούμενα χρόνια βλέπαμε σαθρές εκλογικές συγκολλήσεις μπροστά στις εκλογές, κοινές καταγραφές ψήφων, άσχετα αν ένα, δύο ή και τρία σχήματα, της κατά τα άλλα «Ενιαίας», «Ανεξάρτητης» Αριστερής Κίνησης, κατέβαιναν ξεχωριστά. Άσχετα αν καθ' όλη τη διάρκεια της χρονιάς διαχωρίζονταν σε επίπεδο ανακοινώσεων, ψηφισμάτων ή ακόμη και στον δρόμο, καταγγέλλοντας το ένα σχήμα το άλλο, λύνοντας τις διαφορές τους με ξύλο και καδρόνια.

Φέτος, με τις βουλευτικές εκλογές να πλησιάζουν και να επισκιάζουν τις φοιτητικές, όλες οι αυτοαποκαλούμενες εξωκοινοβουλευτικές δυνάμεις πήραν θέση μπρος στο μεγάλο, κατά τη φαντασία τους, διακύβευμα. Οι διεργασίες, λοιπόν, στην κεντρική πολιτική σκηνή, ξεκαθάρισαν και τη στάση αυτού του χώρου, όσον αφορά και τα Πανεπιστήμια. «Να πέσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη», «Να (ξανά) πέσει η κυβέρνηση της δεξιάς», να στηριχθεί μια πραγματική (αυτή τη φορά) αγωνιστική αντιπολίτευση. Ανάλογα με τον πόθο της κάθε δύναμης, έχουμε και τις ανάλογες εκλογικές συμπτώσεις ή προσδέσεις. Έτσι, έχουμε την ΑΡΑΣ να προσχωρεί με τη ΛΑΕ στο ΜΕΡΑ25, την ΑΡΙΣ να ανακοι-

νώνει αυτό που διαφαίνονταν από καιρό, ότι καλεί σε στήριξη του ΚΚΕ, που φάνηκε να την πείθει ότι είναι έτοιμο να υπηρετήσει το πρόγραμμά του από κυβερνητικές θέσεις. Το ΝΑΡ αποχωρεί από τα κοινά σχήματα και προσπαθεί να δημιουργήσει άλλο δίκτυο, κλείνοντας το μάτι κατά τόπους στην αναρχία-αυτονομία. Αν τις προηγούμενες χρονιές ο εκλογικός τους κρετινισμός τους οδηγούσε να λειτουργούν κατά τον τρόπο που αναφέραμε παραπάνω, τώρα τα πράγματα είναι τραγικότερα. Ο χώρος του «εξωκοινοβουλίου» συρρικνώνεται, αν θεωρήσουμε αυτές τις δυνάμεις εξωκοινοβουλευτικές. Ο χαρακτηρισμός αυτός, βέβαια, δεν προσδιορίζει αποκλειστικά αν μια οργάνωση είναι εντός Βουλής ή όχι. Έχει να κάνει με το αν πιστεύει ότι η ταξική πάλη διεξάγεται κύρια στον δρόμο ή εντός του κοινοβουλίου. Οι συνιστώσες της/των ΕΑΑΚ το έχουν αποδείξει αυτό και παλιότερα, με τις αυταπάτες που έσπερναν για τον ΣΥΡΙΖΑ.

Οι εξελίξεις αυτές είναι σοβαρές από την σκοπιά του κινήματος. Με την πρόσδεση όλο και περισσότερων δυνάμεων στο άρμα του κοινοβουλευτισμού, πλέον όλο και πιο ξεδιάντροπα, σπέρνονται οι αυταπάτες ότι η απάντηση στο γκρέμισμα των φοιτητικών δικαιωμάτων είναι ζήτημα μιας άλλης διαχείρισης. Μιας άλλης κυβέρνησης ή ενός άλλου κυβερνητικού σχηματισμού (που πιθανά θα συμμετέχει το ΜΕΡΑ 25) ή ζήτημα μιας «ισχυρής» αντιπολίτευσης που θα μπορεί να «πιέζει» καταθέτοντας προτάσεις νόμου.

Όσο πλησιάζουν οι φοιτητικές εκλογές, χρειάζεται να ενισχυθούν οι φωνές της αντίστασης και της διεκδίκησης, για φοιτητικούς συλλόγους ανεξάρτητους από το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Σχολές που κατεβαίνουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις

Αθήνα

- Αρχιτεκτονική ΕΜΠ
- Ιατρική
- Πανεπιστήμιο Πειραιά
- Πάντειο
- Σχολή Μηχανικών ΠΑΔΑ

Θεσσαλονίκη

- Αρχιτεκτονική
- Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Ηλεκτρονικών Υπολογιστών (ΗΜΜΥ)
- Ιατρική
- Κτηνιατρική
- Φυσικό
- Βαλκανικών Σπουδών ΠΑΜΑΚ

Πάτρα

- Θεατρικών σπουδών
- Ηλεκτρολόγων Μηχανικών
- Φυσικό

Γιάννενα

- Παιδαγωγικό
- Ψυχολογία
- Μαθηματικό
- Ιατρική
- Μηχανικών Επιστήμης Υλικών

Εάνθη

- Ενιαίος Σύλλογος Φοιτητών Εάνθης (Πολυτεχνείο)

Αλεξανδρούπολη

- Ιατρική

Βόλος

- Αρχιτεκτονική
- Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Ηλεκτρονικών Υπολογιστών (ΗΜΜΥ)

Ηράκλειο

- Γεωπονία ΕΛΜΕΠΑ

Χανιά

- Ενιαίος Σύλλογος Φοιτητών Πολυτεχνείου Κρήτης
- Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Ηλεκτρονικών Υπολογιστών (ΗΜΜΥ)
- Μηχανικών Ορυκτών Πόρων (ΜΗΧΟΠ)

Ρέθυμνο

- Φιλοσοφική
- Οικονομική
- Παιδαγωγικό προσχολικής εκπαίδευσης

Γερμανία

Εργατικές απεργίες, διεκδικήσεις και αποτελέσματα

Τα τελευταία χρόνια οι τιμές των αγαθών και στη Γερμανία έχουν πάρει τον ανήφορο. Αυτό ξεκίνησε βέβαια πριν από τον πόλεμο στην Ουκρανία, όμως μετά την έναρξη του πολέμου και την πολιτική της γερμανικής κυβέρνησης να «τιμωρήσει» τους Ρώσους - ακολουθώντας τη γραμμή των Αμερικάνων - τα πράγματα έγιναν πολύ χειρότερα. Ενώ η επίσημη άποψη μιλά για πληθωρισμό της τάξης του 7, 8 ή 10%, στην πραγματικότητα το κόστος των βασικών αγαθών εκτινάχθηκε πολύ παραπάνω. Η δυσανεξία στα λαϊκά στρώματα φούντωσε και αυτό έσπρωξε τα συνδικάτα να θέσουν ζήτημα αυξήσεων στους μισθούς των εργαζομένων.

Το χορό άνοιξε το φθινόπωρο του 2022 το συνδικάτο της Βιομηχανίας μετάλλου και ηλεκτρικής βιομηχανίας IG Metall. Το IG Metall - με 2,2 εκατ. μέλη - ξεκίνησε προειδοποιητικές απεργίες σε ορισμένους τομείς και περιοχές, στις οποίες πήραν μέρος 900.000 εργαζόμενοι. Τελικά κατέληξαν στα τέλη Νοεμβρίου 2022 σε συμφωνία με τους εργοδότες για αυξήσεις 8,5% και σε καταβολή ενός εφάπαξ ποσού 3.000 ευρώ για κάθε εργαζόμενο. Οι αυξήσεις συμφωνήθηκε να δοθούν σε διάστημα δύο ετών, δηλαδή το 2023 και το 2024. Συγκεκριμένα, από τον Ιούνιο του 2023, 5,2% αύξηση στο μισθό και από το Μάιο του 2024 ακόμα 3,3% (σύνολο 8,5%). Επίσης 1.500 ευρώ καθαρά μέχρι το Φλεβάρη του 2023 και άλλα τόσα μέχρι το Φλεβάρη του 2024 σαν εφάπαξ καταβολή επιδόματος πληθωρισμού.

Ασφαλώς οι αυξήσεις αυτές, που είναι αποτέλεσμα της πίεσης που άσκησαν οι απεργίες των εργαζομένων, δεν μπορούν να υποτιμηθούν, όμως απέχουν από το να καλύψουν τις πραγματικές αυξήσεις στο κόστος της ζωής. Επίσης είναι φανερό ότι «απλώθηκαν» σε διάστημα δύο χρόνων με στόχο να εξασφαλίσουν οι εργοδότες την «εργασιακή ειρήνη», δηλ. την ανεμπόδιστη κερδοφορία τους για τα επόμενα δυο χρόνια. Χρόνια που τίποτα δεν εγγυάται ότι το κόστος ζωής δεν θα συνεχίσει να ανεβαίνει! Το αντίθετο μάλιστα...

Στη συνέχεια τη σκυτάλη πήρε, με το ξεκίνημα του 2023, το συνδικάτο του ευρύτερου δημόσιου τομέα Ver.di (με 2 εκατ. μέλη περίπου). Το Ver.di διεκδίκησε 10,5% αυξήσεις στους μισθούς, θέτοντας τα 500 ευρώ (μικτά) σαν ελάχιστο ποσό αύξησης. Οι αυξήσεις ζητούσε να καταβληθούν σε ένα έτος, δηλ. το 2023. Βασικός στόχος παράλληλα, να ενισχυθούν περισσότερο οι χαμηλότεροι μισθοί. Ακολούθησαν τέσσερις γύροι διαπραγματεύσεων πριν τους οποίους, για να αυξηθεί η πίεση στους εργοδότες, προκηρύχθηκαν μια σειρά «προειδοποιητικές» απεργίες σε επιμέρους κλάδους και σε μια σειρά περιοχές (κρατίδια). Οι απεργίες αυτές, στις οποίες πήραν μέρος 500.000 εργαζόμενοι, δεν πέρασαν απαρατήρητες! Αντίθετα, έδειξαν τη δύναμη των εργαζομένων όταν κινούνται οργανωμένα και μαζικά. Ιδιαίτερα αισθητές έγιναν σε χώρους όπως οι συγκοινωνίες, οι μεταφορές, τα αεροδρόμια, τα παιδαγωγικά ιδρύματα φύλαξης των παιδιών, τα νοσοκομεία κ.ά. Το κόστος στην ομαλή λειτουργία της οικονομίας ήταν μεγάλο, αφού πολλοί περισσότεροι εργαζόμενοι, πέρα από τους απεργούς, αναγκάστηκαν να λείψουν από τις εργασίες τους!

Εδώ πρέπει να επισημάνουμε ότι στη Γερμανία τα μέλη των συνδικάτων, όταν απεργούν, παίρνουν από το συνδικάτο τους το μεγαλύτερο μέρος του ημερομισθίου τους. Στο οποίο συνδικάτο όμως δίνουν κάθε μήνα συγκεκριμένη συνδρο-

μή από το μισθό τους. Δεν συμβαίνει, δηλαδή, αυτό που ξέρουμε στην Ελλάδα, ότι κάθε μέρα απεργίας είναι μέρα χωρίς μεροκάματο. Επίσης, πριν από κάθε απεργιακό βήμα, γίνεται από τα συνδικάτα μια καταγραφή (ηλεκτρονικά) της άποψης των μελών τους. Αυτά συμβάλλουν ώστε οι απεργίες που προκηρύσσονται να υποστηρίζονται πραγματικά από μεγάλο μέρος των εργαζομένων. Όλο αυτό, ασφαλώς, δίνει διαπραγματευτική δύναμη και δυνατότητα πίεσης από τα συνδικάτα προς τους εργοδότες.

Είναι χαρακτηριστικό το φετινό παράδειγμα στο χώρο των ταχυδρομείων, όπου μετά την καταγραφή της αποδοχής από την πλειονότητα των εργαζομένων της πρότασης για συνέχεια με απεργία διάρκειας (είχαν προηγηθεί προειδοποιητικές απεργίες) οι εργοδότες δέχθηκαν αμέσως (πριν γίνει η απεργία) αυξήσεις της τάξης του 11%.

Στις 22 Απριλίου πραγματοποιήθηκε ο τέταρτος γύρος διαπραγματεύσεων όπου Ver.di και εργοδότες κατέληξαν στα εξής:

- Τον Ιούνιο του 2023 να γίνει καταβολή εφάπαξ επιδόματος πληθωρισμού

1.240 ευρώ καθαρά, σε κάθε εργαζόμενο. Από τον Ιούλιο μέχρι και το Φλεβάρη του 2024 συνέχεια στο επίδομα αυτό με καταβολή 220 ευρώ καθαρά κάθε μήνα (σύνολο 3.000 ευρώ). Για τους μαθητευόμενους που όσους κάνουν πρακτική άσκηση τα ποσά είναι μισά.

- Από το Μάρτιο του 2024 δίνονται αυξήσεις στους μισθούς 200 ευρώ (μικτά) + 5,5%. Αυτό μεταφράζεται σε αυξήσεις από 340 ευρώ (μικτά) στους χαμηλότερους μηνιαίους μισθούς μέχρι 680 ευρώ (μικτά) στους υψηλότερους (μέσος όρος 420 ευρώ / μήνα). Σαν ποσοστό είναι 13% - 16% αυξήσεις στους χαμηλότερους μισθούς και 8% - 9% στους υψηλότερους. Μέσος όρος είναι το 11,5% (Σημ.: τα στοιχεία είναι παρμένα από το συνδικάτο Ver.di).

Μειονέκτημα θεωρείται ότι οι αυξήσεις θα δοθούν σε διάστημα δύο ετών, ενώ το αρχικό αίτημα αναφερόταν σε αύξηση 10,5% σε ένα έτος.

Από τις 4 ως τις 12 Μαΐου θα γίνει καταγραφή ηλεκτρονικά των απόψεων των μελών του συνδικάτου και στις 15 Μαΐου έχει προγραμματιστεί η οριστικοποίηση της συμφωνίας.

Ισραήλ

Η πολιτική σύγκρουση είναι σε εξέλιξη

Τι αποτυπώνει; Ποιο το υπόβαθρο;

Από τις 7 Ιανουαρίου 2023, το Ισραήλ έχει βυθιστεί σε βαθιά πολιτική κρίση. Αυτή τη φορά αφορά δεν είναι η δυσκολία να σχηματιστεί σταθερή κυβέρνηση, αλλά η απόφαση της κυβέρνησης του Νετανιάχου να προχωρήσει στη μεταρρύθμιση του δικαστικού συστήματος, με βασική αιχμή τον περιορισμό του Ανώτατου Δικαστηρίου. Μάλιστα, ο πρόεδρος του Ισραήλ, Χέρτσογκ, θεωρεί ότι είναι η «σοβαρότερη κρίση που αντιμετωπίζει η χώρα στο εσωτερικό από την ίδρυση του κράτους», πριν από 75 χρόνια και τη χαρακτήρισε «υπαρξιακή απειλή που προέρχεται εκ των έσω».

Είναι κάτι που διαδραματίζεται για πρώτη φορά και που δεν συνδέεται άμεσα με το παλαιστινιακό ζήτημα. Άλλωστε, οι ηγέτες των κινητοποιήσεων το θεωρούν ανεξάρτητη διαδικασία που δεν αποτελεί τη ρίζα του προβλήματος και της κρίσης. Ωστόσο, το «υπαρξιακό» του Ισραήλ σχετίζεται άμεσα με το γενικότερο αραβικό περιβάλλον και η σημερινή εξέλιξη μπορεί να ειπωθεί σαν μια ταυτόχρονη έκρηξη χρόνιων συσσωρευμένων αντιθέσεων. Δεν είναι «κεραυνός εν αιθρία»...

Δύο χρόνια δεν μπορούσε να σχημα-

τιστεί κυβέρνηση στο Ισραήλ. Μετά από πέντε γενικές εκλογές, ήρθε στην εξουσία ένας συνασπισμός γύρω από τον Νετανιάχου. Ωστόσο, τέσσερις μήνες μετά τον σχηματισμό της κυβέρνησης, όλα δείχνουν ότι η... «βαλίτσα πάει μακριά». Πολλοί Ισραηλιτες μιλούν για ένα ιδιότυπο πραξικόπημα και ότι αυτή η νομοθετική καταιγίδα σκοπεύει να αλλάξει τη φύση του καθεστώτος. Γεγονός πάντως είναι πως ενεργοποιεί ισχυρές δυνάμεις ενάντια στην κυβέρνηση. Από την άλλη, ισχυρές δυνάμεις υποστηρίζουν και την κυβέρνηση, που έχει και την πλειοψηφία στην Κνέσετ. Από ό,τι φαίνεται, ο Νετανιάχου έχει την υποστήριξη σημαντικού μέρους του πληθυσμού.

Η πολιτική κρίση που βιώνει το εβραϊκό κράτος έχει και διεθνείς προεκτάσεις, διαμορφώνοντας τη μεγάλη εικόνα, ιδιαίτερα τον ρόλο των ΗΠΑ ή κάποιων κέντρων της σε αυτή. Η Ουάσινγκτον διατηρεί χαμηλούς τόνους, παρά τη σαφή εναντίωση της αμερικανικής κυβέρνησης στο νομοσχέδιο. Ο Μπάιντεν συνεχίζει να αναφέρεται στην ισραηλινή κυβέρνηση «ελπίζοντας» να «εγκυβερνήσει» τη μεταρρύθμιση του δικαστικού συστήματος, αποφεύγοντας μέχρι στιγμής μια οξεία δημόσια αντιπα-

Είναι καθαρό ότι η επιδίωξη της ηγεσίας του συνδικάτου είναι να κλείσει η διαδικασία των διαπραγματεύσεων εδώ. Αυτό φαίνεται και από τη δηλωμένη εκτίμησή της ότι και απεργία διάρκειας να γίνει δεν θα άλλαζε κάτι στο αποτέλεσμα. Προφανώς στο πλαίσιο της γενικότερης πολιτικής συμφωνίας μεταξύ των «κοινωνικών εταίρων» - και με την παρέμβαση της κυβέρνησης - δεν θέλουν να τραβήξουν τα πράγματα πιο πέρα! Η διαπραγμάτευση και η κόντρα με τους εργοδότες (κατά βάση φορείς του δημοσίου) και την κυβέρνηση φροντίζουν να μείνει στα όρια ανοχής του κυρίαρχου συστήματος. Όμως, έστω και έτσι, αναδεικνύεται η δύναμη των μαζικών και οργανωμένων αγώνων. Είναι αλήθεια ότι οι συγκεκριμένες αυξήσεις απέχουν πολύ από το να καλύψουν τις πραγματικές αυξήσεις στο κόστος ζωής! Δεν είναι όμως αυτομόνες! Η έκφραση της λαϊκής δυσανεξίας, η πίεση που ασκείται στα συνδικάτα και ιδιαίτερα η πίεση προς τους εργοδότες και την κυβέρνηση με τη μαζική συμμετοχή στις απεργίες και το μπλοκάρισμα που αυτές δημιούργησαν στην ομαλή λειτουργία της οικονομίας - παράλληλα με την επιδίωξη των τελευταίων για «εργασιακή ειρήνη» - είναι οι λόγοι για τους οποίους δόθηκαν αυξήσεις στους μισθούς.

Πράγματι οι αυξήσεις αυτές είναι νίκη για τους εργαζόμενους! Στη συνέχεια θα αναγκαστούν και άλλοι εργοδότες, σε άλλους εργασιακούς χώρους, να τις δώσουν στους δικούς τους εργαζόμενους! Όμως η αύξηση στο κόστος ζωής είναι μεγαλύτερη. Παρ' όλες τις αυξήσεις οι εργαζόμενοι θα γίνουν φτωχότεροι. Η μεταφορά πλούτου από τους κάτω στους από πάνω θα συνεχιστεί! Οι πλούσιοι θα γίνουν ακόμα πιο πλούσιοι και οι εργαζόμενοι πιο φτωχοί. Για αυτό η εξασφάλιση της «εργασιακής ειρήνης» δεν θα συνεχιστεί για πολύ! Όσο και να το επιδιώκουν... Αυτή όμως είναι η ιστορία της πάλης των τάξεων, που αποτελεί συστατικό κομμάτι του καπιταλιστικού συστήματος. Για τους εργαζόμενους το κρίσιμο ζήτημα είναι πάντα, με ποιους όρους και με ποιες πρ-

ράθεση με τον Νετανιάχου. «Δεν μπορούν να συνεχίσουν σε αυτή την πορεία και νομίζω ότι έγινα σαφής...», δήλωσε ο Μπάιντεν πριν έναν μήνα. Ταυτόχρονα, υπερτόνισε την υποστήριξή του στο Ισραήλ, ως τον ισχυρότερο σύμμαχο των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή. Ωστόσο, δεν είναι προβλέψιμο ότι (είτε συνεχιστεί είτε όχι η «μεταρρύθμιση» της ισραηλινής δικαιοσύνης) η ισραηλινή κυβέρνηση θα ευθυγραμμιστεί πλήρως με τις θέσεις της σημερινής διοίκησης του Λευκού Οίκου. Προς το παρόν, το Ισραήλ αρνείται να στείλει όπλα στην Ουκρανία.

Ιδιαίτερη σημασία, σχετικά με το υπόβαθρο της σημερινής σύγκρουσης, έχει η προσέγγιση του Γιάβ Πέλεντ, καθηγητή πολιτικής επιστήμης στο Πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ, εξειδικεύοντας τη δήλωσή του Προέδρου Χέρτσογκ για την τρέχουσα διαμάχη: «Είμαστε ένας λαός που συγκεντρώθηκε εδώ, προερχόμενος από 100 διαφορετικά μέρη». Επειδή στο Ισραήλ υπάρχει μια μεγάλη αντιστοιχία ανάμεσα στις ταξικές διαφορές και τις εθνοτικές διαφορές (πράγμα που ισχύει βέβαια για όλες σχεδόν τις χώρες), εκτιμά ότι οι σημερινές κινητοποιήσεις αποτυπώνουν τις βασικές διαφορές της ισραηλινής κοινωνίας.

1η Μάη

Γαλλία: Συνεχίζεται η μάχη για το ασφαλιστικό! Σε όλη την Ευρώπη μαζικές διαδηλώσεις!

Στη Γαλλία οι κινητοποιήσεις για την εργατική πρωτομαγιά φέτος δεν είχαν μόνο επετειακό χαρακτήρα! Ήταν η 13η πανεθνική απεργία για την κατάργηση του νόμου Μακρόν για το ασφαλιστικό! Αυτό εξηγεί την τεράστια συμμετοχή στις διαδηλώσεις σε εκατοντάδες πόλεις σε όλη τη χώρα. Οι εκτιμήσεις μιλούν για 2,3 εκατομμύρια διαδηλωτές πανεθνικά, ενώ μόνο στο Παρίσι ξεπέρασαν τις 550.000!

Η αντιμετώπιση των διαδηλωτών με λύσσα από το κράτος Μακρόν είχε την τιμητική της! Οι μονάδες της BRAV-M και CRS, συνεπικουρούμενοι από drones, έδειξαν ιδιαίτερο «ζήλο» στις μαζικές επιθέσεις ενάντια σε διαδηλωτές. Η ρίψη δακρυγόνων και χειροβομβίδων αναισθητοποίησης μέσα στο πλήθος είχαν σαν αποτέλεσμα και νέο σοβαρό τραυματισμό διαδηλωτή, που ακρωτηριάστηκε το χέρι του αυτή τη φορά στη Νάντη!

Μετά την απόφαση του συνταγματικού συμβουλίου (14/4), ο Μακρόν ψήφισε στη Βουλή τη μεταρρύθμιση -μέσα στη νύχτα κυριολεκτικά- και προσπαθεί να καταλαγιάσει τις αντιδράσεις! Με το διάγγελμα του στις 15/4 «έδωσε περιθώριο 100 ημερών για να επικρατήσει ηρεμία» στη χώρα! Στην ουσία ποντάρει στην κούραση των Γάλλων!

Στη συνέχεια, έκανε απόπειρες με τους υπουργούς του να εκδράμει στη γαλλική επαρχία, αλλά συνάντησε μαζικές συγκεντρώσεις που τον γιουχάρανε ή έκαναν θόρυβο χτυπώντας κατσαρόλες, θέλοντας να τονίσουν πως πλέον δεν τον ακούν! Το ίδιο σκηνικό μαζικής αποδοκιμασίας επαναλήφθηκε και στον τελικό του κυπέλου Γαλλίας, όπου παραδοσιακά παραβρίσκεται ο πρόεδρος!

Όπως, όμως, καταγγέλλεται από πολλούς συνδικαλιστές, ίσως ο Μακρόν έχει

βρει έναν «ανέλπιστο» σύμμαχο. Κι αυτός δεν είναι άλλος από την ηγεσία της διασυνδικαλιστικής επιτροπής των συνδικάτων! Τα συνδικάτα και κυρίως η CGT εγκαλούνται, γιατί μετά την πανεθνική απεργία στις 13/4 (που ήταν μαζική) κι ενώ ο Μακρόν κλιμάκωσε την επίθεση προχωρώντας την εφαρμογή του ασφαλιστικού, το επόμενο κεντρικό πανεθνικό βήμα ήταν η διαδήλωση της Πρωτομαγιάς.

Πολύ δε περισσότερο, είναι προβληματικό ότι στις 2/5 ανακοινώθηκε από τη διασυνδικαλιστική επιτροπή πως η «συνέχιση» μετά την 1η Μάη θα είναι... η πανεθνική απεργία στις 6 Ιούνη!! Δηλαδή λίγο πριν ξεκινήσουν οι θερινές διακοπές των Γάλλων, που εκ των πραγμάτων θα φέρουν απομαζικοποίηση των κινητοποιήσεων. Πολλοί φοβούνται πως ετοιμάζεται ο ενταφιασμός των διαδηλώσεων!

Πλέον επαληθεύονται οι ανησυχίες όσων δεν έβλεπαν θετικά την αλλαγή ηγεσίας στην CGT και την επικράτηση της Sophie Binet, μιας μετριοπαθούς συνδικαλιστριάς από τον κλάδο των μηχανικών. Οι ολονύκτιες μαραθώνιες διαδικασίες και τα «μαγειρέματα» στο συνέδριο έβγαλαν από τη μέση τον Olivier Mateu (συνδικαλιστής στα Διυλιστήρια). Ο Olivier Mateu μαζί με τον Emmanuel Lérine (γραμματέα του συνδικάτου εργατών χημικών Βιομηχανιών, Σιδηροδρόμων και Ενέργειας) είχαν ιδρύσει στο πλαίσιο της CGT την Unité CGT με πιο αγωνιστική γραμμή και ταξικό περιεχόμενο. Να σημειωθεί πως ο προηγούμενος γραμματέας της CGT Philippe Martinez είχε δεχθεί σφοδρή κριτική, γιατί εν μέσω των κινητοποιήσεων για την κατάργηση του νόμου Μακρόν καλούσε σε «διάλογο-διαμεσολάβηση» με την κυβέρνηση!!

Όταν ο Λοράν Φαμπιούς, πρόεδρος

του Συνταγματικού συμβουλίου, που υπερψήφισε τη ρύθμιση Μακρόν για σύνταξη στα 64, βγαίνει σε σύνταξη στα 50 χρόνια και 1 μέρα, ποιος θεωρεί ότι εύκολα οι Γάλλοι εργαζόμενοι θα το αποδεχτούν;

Πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις στην Ευρώπη

Είναι η δεύτερη χρονιά που η 1η Μάη γιορτάζεται στην ευρωπαϊκή ήπειρο κάτω από τη σκιά του συνεχιζόμενου πολέμου στην Ουκρανία. Η αιματηρή εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, αλλά και όσα ακολούθησαν με τη συνεχιζόμενη εμπλοκή του NATO και της Δύσης φτάνοντας ένα βήμα πριν τον πυρηνικό όλεθρο, ανησυχούν και κινητοποιούν τους λαούς. Κατανοούν πως ο αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση, ο αγώνας για δουλειά με αξιοπρέπεια, είναι συνυφασμένος με την πάλη για ειρήνη ενάντια σε πολέμους και ιμπεριαλιστικούς συνασπισμούς.

Όσο κι αν τα καθεστωτικά ΜΜΕ θέλουν να υποβαθμίσουν και να θάψουν αυτούς τους αγώνες, δεν μπορούν να το καταφέρουν. Ακολουθεί μια μικρή αναφορά ενδεικτική του κλίματος που επικράτησε.

Στην Ισπανία, περισσότερες από 70 πορείες οργανώθηκαν από τα συνδικάτα της χώρας, τα οποία προειδοποίησαν για «απεργιακές συγκρούσεις», εάν οι μισθοί δεν αυξηθούν ανάλογα με τον πληθωρισμό.

Οι διαδηλωτές στο κέντρο του Λονδίνου, στην πλατεία Τραφάλγκαρ, συγκεντρώθηκαν απαιτώντας καλύτερους μισθούς από την κυβέρνηση του Σούνακ. Σε εξέλιξη βρίσκονται απεργιακές κινητοποιήσεις στο NHS -εθνικό σύστημα υγείας- όπου οι εργαζόμενοι απαιτούν αυξήσεις μισθών.

Στο Βερολίνο, 30.000 διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους κατά τη διάρκεια της Πρωτομαγιάς, ενώ η καταστολή «καλά κρατεί» με 354 συλλήψεις κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων!

Στην Ιταλία, η κυβέρνηση της ακροδεξιάς Μελόνι επέλεξε την επέτειο της Πρωτομαγιάς για να ανακοινώσει μέτρα περιορισμού της κοινωνικής πρόνοιας και

των μέτρων προστασίας για τις βραχυπρόθεσμες συμβάσεις εργασίας διάρκειας 12 έως 24 μηνών. Έτσι καταργήθηκαν τα επιδόματα φτώχειας και οι επιδοτήσεις πλέον δίνονται -που αλλού;- στους εργοδότες κι αυτό βαφτίζεται «ενίσχυση της απασχόλησης»! Οι οργισμένες διαδηλώσεις της 1ης Μάη είχαν στο στόχαστρό τους τα κυβερνητικά μέτρα και αντιπολεμικό αντιNATOϊκό χαρακτήρα. Συγκεντρώσεις έγιναν στη Ρώμη, στο Τορίνο, στην Μπολόνια, στη Φλωρεντία, στην Πίζα, στη Νάπολη, στο Μπάρι κ.α. Στη Βιτσέντζα έγινε διαδήλωση ενάντια στην αμερικανική βάση, με σύνθημα να κλείσουν οι αμερικανικές βάσεις και να σταματήσει η αποστολή όπλων σε Ουκρανία, Μέση Ανατολή και Αφρική.

Μεγάλες ήταν οι πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις σε Κωνσταντινούπολη, Άγκυρα και Σμύρνη, αλλά και σε όλη την Τουρκία, φυσικά και στις σεισμόπληκτες περιοχές όπως η Αντιόχεια. Στην Κωνσταντινούπολη, οι διαδηλωτές που κινήθηκαν προς την πλατεία Ταξίμ συνάντησαν την αστυνομική απαγόρευση, καθώς η περιοχή είχε απαγορευτεί για διαδηλώσεις από το καθεστώς Ερντογάν!

Πρωτομαγιάτικες διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν στην Πορτογαλία, σε Λισαβόνα, Πόρτο και άλλες πόλεις, με βασικό σύνθημα «Μεγαλύτεροι μισθοί, περισσότερα δικαιώματα, καλύτερες συντάξεις! Κόντρα στην αύξηση του κόστους ζωής».

Κυρίως των Ασκεναζί Εβραίων (προερχόμενων από την Ευρώπη) και των Μιζραχί Εβραίων (προερχόμενων από περιοχές του μουσουλμανικού κόσμου). Η οργή των Μιζραχί αφορά τη «μεταχείριση» τους από τους πρώτους, με το που φτάνουν στο Ισραήλ στις δεκαετίες του 1950 και του 1960. Όμως οι Μιζραχί αποκτούν ολοένα και μεγαλύτερη πολιτική/οικονομική βαρύτητα, μέσα και από τη συμμαχία τους με τους «υπερορθόδοξους», που συνήθως είναι Ασκεναζί. Μια τέτοια συμμαχία στηρίζει σήμερα τον Νετανιάχου.

Πάντως, οι μαζικές διαδηλώσεις διαδέχονται η μία την άλλη, με την αντιπαράθεση να αγγίζει ακόμη και τμήματα του κρατικού/στρατιωτικού μηχανισμού. Η διαδικασία βρίσκεται σε εξέλιξη και διακυβεύονται μακροχρόνιες

ισορροπίες. Η ανακοίνωση στις 27 Μαρτίου από τον ίδιο τον Νετανιάχου ότι αναστέλλεται για ένα μήνα, ή και περισσότερο, η εφαρμογή της μεταρρύθμισης (αναγνωρίζοντας ότι οι επικριτές της έχουν «βάσιμα» επιχειρήματα), δεν σήμανε το τέλος των κινητοποιήσεων.

Άγνωστο ποιες δυναμικές θα αναδείξει η σύγκρουση που είναι σε εξέλιξη στο Ισραήλ. Σίγουρα τίθενται ζητήματα για το πού πάει η χώρα, αλλά αυτό δεν είναι ορατό ακόμα. Ενδεχομένως μια στρατηγική εξόδου, για να καταφέρει ο Νετανιάχου για να ξεπεράσει τη σημερινή κρίση, να είναι μια πολεμική κρίση. Αλλά το μεσανατολικό τοπίο έχει ριζικά μεταβληθεί σήμερα σε σχέση με τις προηγούμενες δεκαετίες.

X.B.

Βιέννη

Μαζικές πρωτομαγιάτικες διαδηλώσεις

Στη Βιέννη πραγματοποιείται κάθε χρόνο την 1η Μάη μια από τις μεγαλύτερες πρωτομαγιάτικες διαδηλώσεις στην Ευρώπη, ως συνέχεια μιας σοσιαλδημοκρατικής παράδοσης. Τα τελευταία χρόνια, με τις απαγορεύσεις λόγω του κορωνοϊού και την αποχή του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος Αυστρίας, που προτίμησε να πραγματοποιήσει εικονικές διαδηλώσεις, η συμμετοχή του κόσμου είχε μειωθεί σημαντικά.

Φέτος δεκάδες χιλιάδες κόσμου συμμετείχαν στις διάφορες συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν στο κέντρο της Βιέννης. Η διεθνιστική διαδήλωση στην οποία συμμετέχουν αριστερές, επαναστατικές οργανώσεις, τόσο αυστριακές όσο και μεταναστών -κυρίως Τούρκων- συγκέντρωσε περίπου 2.500 άτομα, με πολλά μαχητικά μπλοκ που ξεκίνησαν από την όπερα της Βιέννης και πορεύτηκαν μέχρι τη Βουλή και το Δημαρχείο. Τα κύρια συνθήματα που ακούστηκαν ήταν ενάντια στην ακρίβεια, καθώς και τον πόλεμο στην Ουκρανία, όπως «Ενάντια σε ακρίβεια και λιτότητα, αγώνας για αυξήσεις στους μισθούς» και «NATO, ΗΠΑ, Ρωσία, ΕΕ, αφήστε την Ουκρανία σε ησυχία».

Ιμπεριαλιστές «μεγάλο σούπερ μάρκετ» και ιμπεριαλιστές «επαρχιακό»

Με ποιον είμαστε;

Σε κείμενο του Σταμάτη Κυριάκη που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα kompton το Σάββατο 29 Απρίλη, διαβάζουμε ότι όσοι μιλούν για Ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία «εξισώνουν "ιμπεριαλισμούς" για να καταλήξουν να ξεχάσουν τον ιμπεριαλισμό. Είναι σαν να προσπαθεί ένα μεγάλο σούπερ μάρκετ να εξαγοράσει ή να αφανίσει ένα επαρχιακό και εσύ (ως καταναλωτής) να κατηγορείς το επαρχιακό διότι εάν προκόψει θα γίνει και αυτό ίδιο με το μεγάλο».

Και συνεχίζει διατυπώνοντας την εκτίμηση ότι «μια ενδεχόμενη ήττα της Ρωσίας στην Ουκρανία θα είναι ένα ισχυρό εραλτήριο για να υποτάξει η Δύση τα δύο τρίτα του πλανήτη σε ένα νέο μακροχρόνιο καθεστώς ανείπωτης εκμετάλλευσης και περιθωριοποίησης».

Με αυτή του την εκτίμηση ο Στ. Κυριάκης θεωρεί ότι δεν παίρνει «ίσες αποστάσεις» και επιπλέον δεν «εξισώνει ιμπεριαλισμούς» σε σημείο «να ξεχάσει τον ιμπεριαλισμό». Και επειδή είμαστε από τις οργανώσεις που γράφουμε και λέμε για ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία και επειδή φωνάζουμε το σύνθημα «ΗΠΑ-NATO και Ρωσία έξω από την Ουκρανία» και επειδή δεν θεωρούμε ότι έχουμε «ξεχάσει» τον ιμπεριαλισμό, «μυγιαστήκαμε» και θέλουμε να διατυπώσουμε απορίες, ερωτήματα, αλλά κυρίως θέσεις.

Ας ξεκινήσουμε με τα ερωτήματα και τις απορίες.

Κατά τον Στ. Κυριάκη, αλλά και όσους υποστηρίζουν παρόμοιες απόψεις, είναι η Ρωσική Ομοσπονδία ένα ιμπεριαλιστικό κράτος; Είναι κομμάτι της «χούφτας των χωρών» που ανταγωνίζονται για το μόνιωμα και το ξαναμόνιωμα του κόσμου, σπέρνοντας συγκρούσεις, πολέμους και καταστροφές σε χώρες και λαούς; Μήπως το «επαρχιακό σούπερ μάρκετ» δεν είναι παρά ένα καθεστώς σε προμονοπωλιακό καπιταλιστικό στάδιο, χωρίς κυριαρχία του χρηματιστικού κεφαλαίου, χωρίς εξα-

γωγή κεφαλαίων σε άλλες χώρες, χωρίς στρατιωτικές επεμβάσεις για κυριαρχία και ηγεμονία, χωρίς στρατηγικό πυρηνικό εξοπλισμό που μπορεί να αφανίσει όλο τον πλανήτη σε λίγα λεπτά της ώρας; Μήπως είναι απλά ένα «αστικό κράτος», που εκμεταλλεύεται μεν την εργατική τάξη και τον λαό, αλλά δεν κινδυνεύουν οι λαοί από τις νίκες του επί των αντιπάλων και ανταγωνιστών του;

Και καθώς δεν θεωρούμε ότι είμαστε κομμάτι της «ηγεσίας της Αριστεράς κυρίως του δυτικού κόσμου», που συμπαρατάσσεται με ΗΠΑ-NATO και εκφράζει «Ο», όπως γράφει ο Στ. Κυριάκης, θεωρούμε ότι έχουμε κάθε δικαίωμα να κάνουμε κριτική σε απόψεις και θέσεις που όχι μόνο είναι βαθιά λαθεμένες, αλλά οδηγούν αγωνιστές σε πολιτικά και ιδεολογικά αδιέξοδα.

Μπροστά στους αρνητικούς συσχετισμούς για την εργατική τάξη και τους λαούς, που έφερε η οπισθοχώρηση και ήττα του εργατικού, επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος, κάποιος αναζητούν «πλάτες» απέναντι στην πιο δολοφονική μηχανή του πλανήτη, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τους συμμάχους του. Ελπίζουν ότι μπορεί να διαμορφωθεί ένας «πολυπολικός κόσμος», όπου οι ΗΠΑ, το NATO και η Δύση συνολικά δεν θα είναι οι κυρίαρχοι, αλλά τα «πολλά κέντρα» κυριαρχίας θα αδυνατίζουν το παγκόσμιο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα προς όφελος της εργατικής τάξης και των λαών.

Να πούμε στους φίλους αυτούς ότι τους πρόλαβαν άλλοι στις θεωρητικές τους συλλήψεις. Στις αρχές της δεκαετίας του 2000 τα διάφορα σοσιαλδημοκρατικά φόρουμ (Παγκόσμιο, Ευρωπαϊκό κ.λπ.), συγκροτώντας το λεγόμενο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, πρόβαλλαν και αυτοί έναν «άλλο κόσμο εφικτό», έναν πολυπολικό κόσμο κόντρα στην αμερικάνικη κυριαρχία. Η συμμαχία της ευρ-

ωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας με διάφορες δυνάμεις με αναφορά στην Αριστερά και το κομμουνιστικό κίνημα δημιούργησε ένα γερό αποπροσανατολιστικό αντίβαρο για τους εργαζόμενους και τους λαούς, που είτε πάλευαν ενάντια στην ολομέτωπη επίθεση στη ζωή και τα δικαιώματά τους σε Ευρώπη και Λ. Αμερική είτε πάλευαν με το όπλο στο χέρι σε μία σειρά χώρες (Νεπάλ, Ινδία, Φιλιππίνες, Τουρκία) ενάντια στον φασισμό, τον ιμπεριαλισμό και τους ντόπιους υπηρέτες τους.

Και να πούμε στον Στ. Κυριάκη ότι αποτελεί **μεγάλη προσβολή για την εργατική τάξη** της Ευρώπης, αλλά και όλου του κόσμου, να λέει κάποιος σήμερα για «υποταγμένα τμήματα» που έχουν «ένα σχετικά ανεκτό βιοτικό επίπεδο εξαιτίας της καταλήστευσης του μεγαλύτερου μέρους του πλανήτη από την "δική τους" αστική τάξη», την ίδια περίοδο που η εργατική τάξη δίνει σπουδαίους ταξικούς αγώνες σε όλη την Ευρώπη, από τη Γαλλία, την Αγγλία και τη Γερμανία μέχρι την Πορτογαλία, την Ισπανία, την Τσεχία και την Ελλάδα, και από το Καζακστάν μέχρι τη Σρι Λάνκα.

Ακριβώς αυτή η ανεμπιστοσύνη και η ευκολία με την οποία κάποιος κατηγορεί την εργατική τάξη και τους λαούς αποκαλύπτει και το βάθος της άποψής του για το βασικό ζήτημα του ποιος μπορεί να βάλει φρένο στις ιμπεριαλιστικές μηχανές του πολέμου και της καταστροφής.

Η **αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική πάλη είναι υπόθεση της εργατικής τάξης και των λαών και κομμάτι του ιστορικού τους ρόλου ως απελευθερωτική δύναμη** από τα δεσμά του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού. Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία και κανένας λόγος «τακτικής» για να υποχωρήσουμε από αυτή την κατεύθυνση. Καμία αστική τάξη, καμία αντιδραστική θρησκευτική-φεουδαρχική δύναμη, κανένας «επαρχιακός» ιμπεριαλιστής, δεν μπορεί να αποτελέσει σύμμαχο των λαών

στην πάλη τους ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

Σε καμία περίπτωση **δεν αποτελεί «τακτικό» ζήτημα** το να επιλέξουμε ποιον ιμπεριαλιστή προτιμάμε να βγει νικητής στη σημερινή σύγκρουση που διεξάγεται στο έδαφος της πολύπαθης Ουκρανίας. **Αποτελεί ομολογία υποταγής στον ιμπεριαλισμό γενικά, αναζήτηση «προστασίας» και άρνηση του ρόλου των μαζών στην Ιστορία.** Πέρα από το γεγονός ότι διαβάσει εντελώς λαθεμένα τον χαρακτήρα αυτής της σύγκρουσης, θεωρώντας ότι θα υπάρχει «νικητής» όπως στη Συρία, για παράδειγμα.

Ακριβώς επειδή η σύγκρουση ΗΠΑ-NATO και Ρωσίας στο έδαφος της Ουκρανίας έχει στρατηγικό χαρακτήρα και ακριβώς επειδή όλοι ξέρουν πολύ καλά ότι όποιος υποχωρήσει θα υποστεί σοβαρές συνέπειες από τον αντίπαλο, κλιμακώνει ο καθένας από την πλευρά του τις πολεμικές συγκρούσεις και πυκνώνουν τα σύννεφα και οι κίνδυνοι για μία κατά μέτωπο σύγκρουση, με ανυπολόγιστο κόστος για τους λαούς.

Από την άποψη αυτή, η πάλη των λαών ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, για να είναι αποτελεσματική και νικηφόρα, πρέπει πρώτ' απ' όλα να **στηριχτεί στις δικές τους δυνάμεις**, όσο δύσκολο και απαιτητικό και αν είναι αυτό, και παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς. Και αυτό σημαίνει ότι **πρέπει να έχει ξεκάθαρο μέτωπο ενάντια σε ΟΛΟΥΣ τους ιμπεριαλιστές και να αρνείται σταθερά την «προστασία» του ενός έναντι του άλλου.**

Γρηγόρης Ανδρέατος

Σουηδία

Διαδηλώσεις κατά του NATO και των στρατιωτικών ασκήσεων

Από τη Δευτέρα 17 Απριλίου ξεκίνησε στη Σουηδία η Aurora 23[1], μια από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές ασκήσεις που διεξάγονται στη χώρα τα τελευταία 25 χρόνια. Χερσαίες, ναυτικές και αεροπορικές δυνάμεις, συνολικά 26.000 στρατιώτες, από τις ΗΠΑ και άλλες δέκα χώρες του NATO, καθώς και τη Σουηδία, την Αυστρία και την Ουκρανία, παίρνουν μέρος στις ασκήσεις που για 25 ημέρες θα πραγματοποιούνται κυρίως στα νότια χερσαία τμήματα της χώρας και στη νήσο Γκότλαντ (Gotland).

«Σκοπός των ασκήσεων είναι να ενισχυθεί το δυναμικό που συγκεντρώνεται ενάντια σε μια ένοπλη επίθεση στη Σουηδία...», αναφέρει σε ανακοίνωσή του το σουηδικό υπουργείο Άμυνας. Και όπως ανοικτά δηλώνει ο αρχηγός των ασκήσεων ταξίαρχος Στέφαν Άντερσον στο περιοδικό Officerstidningen: «Είναι η καλύτερη εξάσκηση που μπορούμε να κάνουμε για να μπούμε ως αξιόπιστος παίκτης στο NATO».

Για τον λαό, οι στρατιωτικές ασκήσεις του NATO δεν σημαίνουν καμία προστασία. Αντίθετα, είναι μια υπενθύμιση ότι NATO σημαίνει πόλεμος για τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Η συγκεκριμένη άσκηση στοχεύει στην περαιτέρω ενσωμάτωση της Σουηδίας στη στρατιωτική

συμμαχία του NATO και στην πολεμική μηχανή των ΗΠΑ.

Η Σουηδία δεν χρειάζεται το NATO για την ειρήνη. Είναι το NATO που χρειάζεται τη Σουηδία για τον πόλεμο.

Η άσκηση είναι μια δηλητηριώδης πρόγρευση αυτού που μπορεί σύντομα να γίνει πραγματικότητα με την ένταξη της χώρας στο NATO. Αμερικανοί και Σουηδοί στρατιώτες να διεξάγουν πόλεμο κατά της Ρωσίας από σουηδικό έδαφος. Θα είναι μια καταστροφική εξέλιξη για όλους τους απλούς Σουηδούς, που δεν ονειρεύονται να πολεμήσουν για την παγκόσμια κυριαρχία των ΗΠΑ.

Τον τελευταίο καιρό στη Σουηδία κάνει δειλά την εμφάνισή της μια οργανωμένη αντίσταση κατά της ένταξης στο NATO, των ασκήσεων και του πολέμου, απλά αυτό δεν γίνεται γνωστό. Τα μέσα ενημέρωσης έχουν ξεκάθαρο καθήκον να υποστηρίζουν τις ΗΠΑ και το NATO και να ζητωκραυγάζουν μόνο για τις προσπάθειες ένταξης της χώρας στη συμμαχία.

Για τη στρατιωτική άσκηση Aurora 23 έχει δημιουργηθεί στη Σουηδία ένα δίκτυο (βλέπε <https://www.stoppaaurora23.se/>) που συμμετέχουν πολλές (γύρω στις 32) ενώσεις, σύλλογοι και οργανώσεις με την πλατφόρμα:

Όχι στην ένταξη της Σουηδίας στο NATO Σταματήστε την Aurora 23

Όχι πυρηνικά όπλα σε σουηδικό έδαφος Μαζί λέμε όχι (μόνο η λαϊκή αντίσταση μπορεί να σταματήσει το NATO)

Μεταξύ των συμμετεχόντων θα βρούμε εκπροσώπους του γυναικείου και φεμινιστικού κινήματος, του κινήματος για την ειρήνη, του κινήματος για την έξοδο από την ΕΕ, του κινήματος για τα ανθρώπινα δικαιώματα, του κινήματος διεθνούς αλληλεγγύης, του κινήματος κατά των πυρηνικών και του NATO και πολιτικά κόμματα και οργανώσεις.

Στο πλαίσιο αυτής της προσπάθειας, χιλιάδες άνθρωποι πραγματοποίησαν πορείες σε όλη τη Σουηδία το Σάββατο

22 Απριλίου, για να διαδηλώσουν κατά της ένταξης στο NATO και ενάντια στις στρατιωτικές ασκήσεις με πανό όπως «Όχι στο NATO» και «Σταματήστε την Aurora 23».

«Ούτε ένας στρατιώτης, ούτε ένα τουφέκι, ούτε μια κορώνα στους στρατιωτικούς του NATO», φώναζαν οι διαδηλωτές στο κέντρο του Γκέτεμποργκ. Η αστυνομία εκτιμά ότι στη συγκεκριμένη διαδήλωση συμμετείχαν 2.000 με 2.500 άτομα.

[1] Από τη λατινική ονομασία Aurora Borealis (Ωρόρα Μπορεάλις) του Βόρειου Σέλας, ονομασμένο από τη ρωμαϊκή θεά της αυγής, την Ωρόρα (ή Αουρόρα).

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Ηρεμία πριν από την καταιγίδα

Με αυτό το λαϊκό γνωμικό ετοιμαζόμασταν να περιγράψουμε την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στο πεδίο των μαχών. Φυσικά η λέξη «ηρεμία» θα χρησιμοποιούνταν καταχρηστικά κυρίως για να υπογραμμίσει εκείνη τη φάση της συσσώρευσης όρων από την κάθε εμπλεκόμενη πλευρά για να εισέλθει η αιματηρή αυτή σύγκρουση σε ένα νέο και πιο εφιαλτικό επίπεδο επικινδυνότητας, την «καταιγίδα». Ήταν η προβαλλόμενη με ολοένα και μεγαλύτερη ένταση από το αντιδραστικό καθεστώς του Κιέβου και τους δυτικούς προστάτες του προετοιμασία για μια γενική «ουκρανική αντεπίθεση», που προσδοκούν ν' αλλάξει την πορεία του πολέμου. Επίσης, αλλά σε μικρότερο βαθμό, ήταν και η παράταση της περικύκλωσης του Μπαχμούτ, η οποία μεταθέτει χρονικά ένα σημείο καμπής που η ίδια η πολιτική ηγεσία του Κιέβου θεωρεί κρίσιμο, αν όχι στρατηγικής σημασίας, τόσο για την «επόμενη μέρα» των μαχών στην περιοχή του Ντονμπάς όσο και για την αντανάκλαση μια τέτοιας εξέλιξης στους αντιμαχόμενους στρατούς.

Η επίθεση με ντρόουν στο Κρεμλίνο, όποιος και αν την πραγματοποιήσει, τάρραξε για τα καλά την «ηρεμία», υπενθυμίζοντας ξανά πως ο προηγούμενος τυχοδιωκτισμός φαίνεται μεγάλος μέχρι να έρθει ο επόμενος!

Είχαμε βέβαια τα τελευταία διάστημα την έναρξη ενός ακόμη κύκλου στρατιωτικών ενεργειών δολιοφθοράς στα μετόπισθεν του μετώπου από την πλευρά του Κιέβου, με εμβέλεια δράσης από τις προσαρτημένες περιοχές του Ντονμπάς και της Κριμαίας έως μέσα στο ρωσικό έδαφος. Οι ουκρανικές δυνάμεις με την καθοριστική συμβολή των ΗΠΑ-Δύσης ανατίναξαν με ντρόουν αποθήκες πετρελαίου στη Σεβαστούπολη, προκάλεσαν τον εκτροχιασμό τρένου μέσω εκρηκτικού μηχανισμού στο Μπριάνσκ, ανατίναξαν πυλώνα μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας στην περιφέρεια του Λένινγκραντ, ενώ το πιο πρόσφατο ήταν το χτύπημα, πάλι με ντρόουν, μιας μεγάλης εγκατάστασης αποθήκευσης καυσίμων στο χωριό Βόλνα στην περιφέρεια του Κρασνοντάρ της Ρωσίας, από την οποία προμηθεύεται καύσιμα ο ρωσικός στόλος στη Μαύρη Θάλασσα. Ωστόσο, οι επιθέσεις αυτές, που ενδεχομένως αποτελούν προάγγελο της επικείμενης αντεπίθεσης των ουκρανικών στρατιωτικών δυνάμεων, απέχουν πολύ ποιοτικά και πολιτικά από την επίθεση στο Κρεμλίνο.

Διότι μια τέτοια άνευ προηγουμένου τυχοδιωκτική κίνηση ανεβάζει κατακόρυφα τους κινδύνους για την ανθρωπότητα. Ήδη η Μόσχα θεωρεί νόμιμη την ανταπόδοση της επίθεσης με ένα αναλογικό (;) χτύπημα στο Κίεβο και είναι σίγουρο πως, ό,τι και αν επιλέξει τελικά, η «απάντηση» όταν και όπως έρθει θα είναι ιδιαίτερα σκληρή. Ήδη στις δολιοφθορές αλλά και για να ψαλιδίσει τις δυνατότητες της «ουκρανικής αντεπίθεσης» ο ρωσικός στρατός κλιμακώνει ξανά τις πυραυλικές επιθέσεις στα βασικά σημεία συγκέντρωσης στρατιωτικού προσωπικού και πολεμικού εξοπλισμού σε όλη την ουκρανική επικράτεια.

Πιο σημαντική από την άποψη των κινδύνων για τους λαούς είναι η πολιτική ουσία αυτού του γεγονότος. Ο αμερικανός ΥΠΕΞ, Άντονι Μπλίνκεν, έσπευσε

Η επίθεση με ντρόουν στο Κρεμλίνο, όποιος και αν την πραγματοποιήσει, τάρραξε για τα καλά την «ηρεμία», υπενθυμίζοντας ξανά πως ο προηγούμενος τυχοδιωκτισμός φαίνεται μεγάλος μέχρι να έρθει ο επόμενος!

άμεσα να δηλώσει την άγνοια των ΗΠΑ για το γεγονός, ενώ πρόσθεσε ότι δεν υπάρχουν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι η επίθεση προήλθε από το Κίεβο, όπως άμεσα εκτίμησε η Ρωσία. Επιπλέον, στα δυτικά ΜΜΕ κυκλοφόρησαν τμήματα των απόρρητων εγγράφων που είχαν πρόσφατα δημοσιοποιηθεί, που έδειχναν ότι οι ΗΠΑ είχαν αποτρέψει στις 24 Φεβρουαρίου του 2023, στην επέτειο δηλαδή του ενός χρόνου από την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, επιθετικές ενέργειες του Κιέβου προς τη Μόσχα.

Πάντως, αν η επίθεση αυτή πραγματοποιήθηκε από το αντιδραστικό καθεστώς του Κιέβου, εμείς εξακολουθούμε να δυσκολευόμαστε να πιστέψουμε πως μια κίνηση τέτοιας κλίμακας έγινε χωρίς την έγκριση των ΗΠΑ! Ακόμα όμως και αν πάρουμε αυτήν την εκδοχή, αυτό σημαίνει πως το αντιδραστικό καθεστώς του Κιέβου, στο πλαίσιο υποτίθεται του ψυχολογικού πολέμου και του αποπροσανατολισμού ενόψει της «ουκρανικής αντεπίθεσης», δρα τυχοδιωκτικά σε βάρος του λαού της Ουκρανίας και όλης της ανθρωπότητας προκειμένου να ασκήσει πίεση στα δυτικά αφεντικά του, στην κατεύθυνση μεγαλύτερης εμπλοκής τους. Σ' αυτήν την κατεύθυνση άλλωστε το Κίεβο έχει εντείνει πολύ τελευταία τις πιέσεις για ένταξη στο ΝΑΤΟ κατά τη Σύνοδο Κορυφής της δολοφονικής αυτής συμμαχίας τον προσεχή Ιούλιο.

Οι εξελίξεις παίρνουν ακόμα πιο επικίνδυνη τροχιά και μαυρίζουν τον ορίζοντα, εάν ισχύει η εκδοχή της έγκρισης από την Ουάσιγκτον. Εάν δηλαδή οι ΗΠΑ ή τέλος πάντων η διοίκηση Μπάιντεν ως η κυρίαρχη τάση στο πλαίσιο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού προμοδότησε έναν τυχοδιωκτισμό τέτοιας κλίμακας, ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα στη φρίκη μιας απότομης κλιμάκωσης των πολεμικών μέσων και στόχων. Θα ισχυριζόταν κανείς ότι ήδη υπάρχουν δείγματα γραφής μεγάλων τυχοδιωκτισμών από την πλευρά των ΗΠΑ, όπως το σαμποτάζ των αγωγών και η συμβολή τους

στο χτύπημα στη ναυτική βάση της Σεβαστούπολης, όμως φανερά αυτή η κίνηση υπερβαίνει κατά πολύ ό,τι έχει συμβεί μέχρι τώρα.

«Τέλος», δεν μπορεί να αποκλειστεί τελείως η πιθανότητα να υπήρξε κίνηση από την πλευρά της Ρωσίας για να νομιμοποιηθεί έτσι μια κλιμάκωση των πολεμικών ενεργειών της, προβαίνοντας σε σκληρά αντίποινα και ακυρώνοντας την «ουκρανική αντεπίθεση», χρησιμοποιώντας ακόμα πιο βαριά όπλα. Ο σύμβουλος μάλιστα του Ζελένσκι, Μιχαήλο Ποντολιάκ, δήλωσε ότι το Κίεβο δεν έχει καμία σχέση με την επίθεση αυτή, εξηγώντας ότι μια τέτοια κίνηση όχι μόνο δεν θα άλλαζε τίποτα στο πεδίο της μάχης αλλά επιπλέον θα «προκαλούσε τη Ρωσία ώστε να προχωρήσει σε πιο ριζοσπαστικές ενέργειες».

Όπως και αν έχει, τα προηγούμενα επιβεβαιώνουν δυστυχώς για τους λαούς πως η σύγκρουση αυτή, όπου οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ πολεμούν διαμέσου του αντιπροσώπου τους, δηλαδή του αντιδραστικού καθεστώτος του Κιέβου, που όμως το έχουν μετατρέψει σε δικό τους άβαταρ, και η Ρωσία απευθείας, έχει διακυβεύματα που εκτείνονται σε πλάτος και βάθος πολύ πέραν της έτσι κι αλλιώς σημαντικής στρατηγικής Ουκρανίας.

Οι ΗΠΑ πιέζονται και πιέζουν αφόρητα γιατί αυτός ο πόλεμος συνδέεται άρρηκτα με τη διαιώνιση της δυτικής κυριαρχίας επί του πλανήτη και της δικής τους στόχευσης να αντιστρέψουν μια πορεία σχετικής αποδυνάμωσης. Επείγονται διπλά διότι γνωρίζουν ότι η κοινή δυτική στάση όχι μόνο δεν είναι δεδομένη αλλά στο παρασκήνιο εμφιλοχωρούν οι διαφορετικές έως και αντιθετικές φιλοδοξίες και στοχεύσεις των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών

της Γερμανίας και της Γαλλίας. Επείγονται τριπλά διότι από τη μια μεγαλώνει η αναγκαιότητα να αντιμετωπίσουν την κινεζική ιμπεριαλιστική ανάδυση και από την άλλη θέλουν να αποτρέψουν τη δημιουργία μιας στρατηγικής συμμαχίας Ρωσίας - Κίνας.

Η Ρωσία δεν διανοείται ότι θα χάσει «στο γήπεδό της», ενώ ταυτόχρονα ξέρει ότι κάτι τέτοιο δεν θα αποτελεί μια τακτική ήττα, αλλά ήττα που συνδέεται άρρηκτα με τη δική της υπόσταση ως ιμπεριαλιστική χώρα. Γι' αυτό και οι πυρηνικές απειλές που έχει διαρκώς στο τραπέζι δεν είναι μπλόφα, αλλά ένα πραγματικό όπλο που κραδαίνει στον αντίπαλο ιμπεριαλιστή των ΗΠΑ.

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο και με την «ουκρανική αντεπίθεση», σύμφωνα με ορισμένους αναλυτές, να μετράει αντίστροφα (ανακοινώθηκε απαγόρευση κυκλοφορίας στη Χερσόνα από το απόγευμα της Πέμπτης 5 Μαΐου ως το πρωί της Δευτέρας 8 Μαΐου), οι εκτιμήσεις για το «αύριο» είναι άσχημες έως πολύ άσχημες.

Διόρθωση στο άρθρο του προηγούμενου φύλλου της ΠΣ

Στο άρθρο του προηγούμενου φύλλου της ΠΣ για την Ουκρανία, με τίτλο: «Ουκρανία: Διαρροές, αδιέξοδα και κλιμάκωση της σύγκρουσης», χτύπησε ο γνωστός δαίμων του τυπογραφείου.

Στη δεύτερη παράγραφο από το τέλος του μέρους που έχει τίτλο «Ποιος και γιατί;», η πρόταση «Ποια τακτική τους βοηθά να αποτρέψουν τη μετατροπή της «στρατηγικής συνεργασίας» Ρωσίας και Κίνας;» πρέπει να συμπληρωθεί ως εξής:

«Ποια τακτική τους βοηθά να αποτρέψουν τη μετατροπή της «στρατηγικής συνεργασίας» Ρωσίας και Κίνας σε στρατηγική συμμαχία;».

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Τραπεζική κρίση

Η First Republic δεν μπορεί να σερβίρει πια... καφέδες και νόστιμα brunch;

Η δεύτερη μεγαλύτερη στην πρόσφατη ιστορία των ΗΠΑ τραπεζική χρεοκοπία αποφεύχθηκε (;) με τη συγκώνευση -ουσιαστικά απορρόφηση!- της τράπεζας First Republic από την JP Morgan.

Απεδείχθη ότι το μέτωπο των επτά μεγαλύτερων τραπεζών που συνασπίστηκε πριν από ένα μήνα -είχε να συμβεί από το 1907 κάτι ανάλογο- δίνοντας κεφάλαια 30 δισ. εκατομμυρίων δολαρίων για τη διάσωση της FR ήταν πολύ αδύναμο για να συγκρατήσει την ακατάσχετη τάση των καταθετών (100 δισ. δολάρια αναλήψεις!) να εγκαταλείψουν την τράπεζα των πλουσίων. Όπως έγινε γνωστή...

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ, αφού πίεσε τη διοίκηση της Τράπεζας να βρει μια δική της λύση για να προσελκύσει κεφάλαια ή αγοραστές, αναγκάστηκε να δώσει το πράσινο φως στη συγκώνευσή της με τη γνωστή και μη εξαιρετέα JP Morgan.

Το ζήτημα βέβαια δεν είναι ότι με αυτόν τον τρόπο η απάντηση (;) στην εξελισσόμενη τραπεζική κρίση είναι η γιγάντωση μιας ήδη μεγάλης τράπεζας. Είναι και αυτή μια ακόμη διάσταση του μεγάλου προβλήματος. Το «ζόρι» είναι όμως μεγαλύτερο.

Η FR ονομαζόταν και τράπεζα των πλουσίων γιατί παρείχε τα λεγόμενα jumbo στεγαστικά δάνεια, δάνεια που δεν ήταν υποχρεωμένα να περάσουν από τις γνωστές κατά την κρίση του 2008 τράπεζες που τα παρείχαν και είχαν κυβερνητική «κάλυψη». Η μόνη εξασφάλιση για τα δάνεια αυτά ήταν η περιουσιακή κατάσταση αυτών που τα έπαιρναν. Μάλιστα πολλές φορές έπρεπε να προκαταβάλλουν έως και το 15% του δανείου. Ως αντάλλαγμα οι χρήστες των δανείων πλήρωναν πολύ μικρά επιτόκια. Γι' αυτό και η FR ονομάστηκε και τράπεζα των πλουσίων της άνω μεσαίας αστικής τάξης και βάλει... Ήταν δε γνωστή για τις υπηρεσίες που παρείχε στους πελάτες της κατά την αναμονή: ακριβούς καφέδες και νόστιμα brunch.

Μάλλον αυτά τα καλούδια... στάθηκαν στο λαϊκό των δανειοληπτών και καταθετών αφού και κατά τη διάρκεια της πανδημίας αρκετοί εύποροι Αμερικάνοι είδαν τα jumbo δάνεια ως μία επενδυτική ευκαιρία. Στο διάστημα αυτό η τράπεζα τετραπλασίασε τα περιουσιακά της στοιχεία. Επίσης είχε σημαντική εμπλοκή στη δανειοδότηση start up / νεοφυών επιχειρήσεων και η ωρολογιακή βόμβα που ενεργοποιήθηκε από τις δύο αμερικάνικες τράπεζες που χρεοκόπησαν πρόσφατα αφορούσε και την ίδια την FR.

Με την άνοδο των επιτοκίων αυτό το απόθεμα 137 δισ. δολαρίων άρχισε να απειλείται. Στις αρχές του χρόνου υπολογιζόταν πως αν πουλιόνταν εκείνη τη στιγμή τα δάνεια θα ήταν μειωμένα κατά 19 δισ. δολάρια!

Η ουσία βέβαια του ζητήματος είναι ότι πρόκειται για μια κρίση σε εξέλιξη, που ξεκίνησε από τις ΗΠΑ αλλά καθόλου δεν περιορίζεται εκεί. Στις ΗΠΑ αναμένουν πτωχεύσεις άλλων τουλάχιστον δέκα περιφερειακών τραπεζών μικρότερου μεγέθους.

Όσο για την ΕΕ, αυξημένη προστασία των καταθετών και «κάψιμο» των ομολογιούχων σε τράπεζες της Ευρώπης που καταρρέουν προβλέπει το νέο σχέδιο της Κομισιόν για τη διαχείριση κρίσεων στις τράπεζες, όπως υπογραμμίζει ο οίκος Moody's σε ειδική ανάλυση των προτάσεων της Επιτροπής, που κατατέθηκαν στις 18 Απριλίου.

Ύστερα από τους πειραματισμούς με το bail-in των καταθετών, που αποδείχθηκε ότι είναι πολύ δύσκολο να εφαρμοσθεί στην πράξη (η Ιταλία διέθεσε δισεκατομμύρια ευρώ για να διασώσει την προβληματική Monte dei Paschi di Siena και να αποφευχθεί κούρεμα των καταθετών), η Ευρώπη προσανατολίζεται σε ένα νέο πλαίσιο που θα προστατεύει περισσότερο τους καταθέτες, αλλά θα είναι δυσμενές για όσους αγοράζουν τραπεζικά ομόλογα.

Όσον αφορά τη σειρά κατάταξης των πιστωτών μιας τράπεζας, η Moody's τονίζει ότι οι προτάσεις της Κομισιόν είναι πιστωτικά θετικές για τους καταθέτες, αλλά αρνητικές για τους ομολογιούχους υψηλής εξοφλητικής προτεραιότητας. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή πρότεινε μια γενική προτίμηση των καταθετών, τονίζει ο οίκος: όλες οι καταθέσεις, συμπεριλαμβανομένων των καταθέσεων χονδρικής (σ.σ.: από εταιρείες), θα κατατάσσονται υψηλότερα από τους πισωτές υψηλής εξοφλητικής προτεραιότητας.

Αυτή θα είναι μια πολύ σημαντική αλλαγή, δεδομένου ότι σήμερα οι τραπεζικές καταθέσεις και οι πιστωτές υψηλής εξοφλητικής προτεραιότητας κατατάσσονται επί ίσοις όροις στην ΕΕ. Με άλλα λόγια, καταθέτες και ομολογιούχοι διατρέχουν τον ίδιο κίνδυνο να χάσουν τα κεφάλαιά τους εάν καταρρεύσει μια τράπεζα. Αυτό θα τείνει να αλλάξει στα επόμενα χρόνια. Θα είναι όμως αρκετό;

Για τις μικρότερες τράπεζες που δεν διαθέτουν ομολογιούχους για να... κουρευτούν αλλά μια πλατιά λαϊκή βάση καταθετών προτείνεται μία «χαλάρωση του συστήματος εγγύησης καταθέσεων». Τι σημαίνει ακριβώς αυτό;

Ο Ελί Εριάν, γνωστός Αμερικάνος χρηματιστής και οικονομικός αναλυτής, θεωρεί ότι σιγά σιγά δημιουργούνται νέες προϋποθέσεις για τράπεζες που είναι «πολύ μεγάλες για να αποτύχουν, πολύ μεγάλες για να τις διαχειριστούν», πως τίθεται εν αμφιβόλω το σύστημα εγγύησης καταθέσεων και φυσικά οι πιστώσεις προς την οικονομία!

Να μην ξεχνάμε ότι η εξελισσόμενη τραπεζική κρίση αποτελεί μια διάσταση της γενικότερης κρίσης που εκδηλώνεται σε ένα διεθνές περιβάλλον όπου, παρά τη μείωση της παραγωγής πετρελαίου από τον ΟΠΕΚ, η τιμή του τελευταίου πέφτει γιατί οι χρηματιστές των συμβολαίων αργού «βλέπουν» τη ζήτηση να μειώνεται ενόψει ύφεσης. Οι περισσότερες χώρες, δε, έχουν προβεί σε ένα σαφές αγοράς χρυσού καθώς οι νομισματικές αναταραχές είναι το... συνοδό σύμπτωμα της κρίσης. Και αναμένεται και η ουκρανική αντεπίθεση...

Πρόταση για αναθεώρηση του Συμφώνου Σταθερότητας από την Κομισιόν

Οι ισορροπίες αναζητούνται, η λιτότητα αδιαπραγμάτευτη

Την περασμένη εβδομάδα η Κομισιόν ανακοίνωσε τις προτάσεις της για την αναθεώρηση του Συμφώνου Σταθερότητας. Ο βασικός στόχος της αναθεώρησης είναι, όπως ανακοινώθηκε, «η ενίσχυση της βιωσιμότητας του δημόσιου χρέους και η προώθηση της βιώσιμης και χωρίς αποκλεισμούς ανάπτυξης σε όλα τα κράτη μέλη μέσω μεταρρυθμίσεων και επενδύσεων».

Η νέα πρόταση διατηρεί δυο βασικούς δημοσιονομικούς στόχους για όλα τα κράτη-μέλη, δηλαδή το έλλειμμα μέχρι 3% του ΑΕΠ και το δημόσιο χρέος μέχρι 60% του ΑΕΠ. Ωστόσο, τα κράτη-μέλη θα πρέπει να καταθέτουν τα πλάνα τους με τους δημοσιονομικούς στόχους, τα μέτρα για την αντιμετώπιση των μακροοικονομικών ανισορροπιών, τις μεταρρυθμίσεις και τις επενδύσεις τουλάχιστον για τέσσερα χρόνια. Τα πλάνα αυτά θα αξιολογούνται και θα εγκρίνονται από την Κομισιόν.

Σε περίπτωση που οι στόχοι δεν επιτυγχάνονται, η Κομισιόν θα εκδίδει τη λεγόμενη «τεχνική τροχιά» για τη χώρα, ουσιαστικά με μέτρα για την επαναφορά της εντός των καθορισμένων ορίων. Αλλά και αν επιτυγχάνονται, η Κομισιόν θα παρέχει τεχνικές πληροφορίες ώστε να μην υπάρξει...εκτροχιασμός.

Το καθεστώς επιβολής των μέτρων προτείνεται να γίνει πιο αυστηρό. Ενώ σε περιπτώσεις μεγάλων αποκλίσεων στο χρέος η χώρα ενδέχεται να οδηγηθεί στη διαδικασία υπερβολικού ελλείματος.

Όλα αυτά η Κομισιόν προτείνει να επικυρωθούν νομοθετικά μέσα στο 2023.

Ήδη υπάρχουν αντιδράσεις στις προτάσεις αυτές από τις χώρες του Νότου και κυρίως την Ιταλία, της οποίας το χρέος έχει φτάσει το 150% του ΑΕΠ. Οι Ιταλοί θεωρούν πολύ αυστηρά τα όρια που τίθενται, επισημαίνοντας ότι περιορίζονται έτσι οι δημόσιες επενδύσεις, οι οποίες θα έπρεπε να απελευθερωθούν.

Κι όμως, υπάρχουν και οι αντίθετες αντιδράσεις, από τις χώρες του Βορρά -Βασικά τη Γερμανία- οι οποίες φοβούνται πιθανούς συμβιβασμούς της Κομισιόν και επιμένουν πως το πλαίσιο πρέπει να παραμείνει αυστηρό.

Στην πραγματικότητα, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αναζητούν τις νέες οικονομικές -και όχι μόνο- ισορροπίες τους στην εποχή μετά την πανδημία και με τον πόλεμο στην Ουκρανία να συνεχίζεται με πολύ σοβαρές συνέπειες στην Ευρώπη.

Έτσι, ενώ μπορεί κανείς να αναγνωρίσει απόψεις, συμμαχίες και συμφέροντα που υπήρχαν και την προηγούμενη δεκαετία, όταν το ζήτημα του υπερβολικού χρέους εμφανίστηκε για πρώτη φορά στην ΕΕ και αντιμετωπίστηκε σε Ελλάδα, Ιρλανδία και Πορτογαλία με τον γνωστό τρόπο των μνημονίων, ούτε η Ευρώπη, ούτε ο κόσμος είναι πια ο ίδιος.

Μόνο ένα παραμένει το ίδιο: Η επίθεση ενάντια στα δικαιώματα των λαών και των εργαζόμενων. Οι νέες προτάσεις της Κομισιόν παραμένουν στη γραμμή της δημοσιονομικής πειθαρχίας και της άγριας λιτότητας που αυτή συνεπάγεται, παρά τις αντιφάσεις που παράγει. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ΕΕ, κύρια τη Γερμανία και τη Γαλλία, θα καθορίσουν τους όποιους συμβιβασμούς, όμως το μόνο βέβαιο είναι η συμφωνία τους ότι οι λαοί της Ευρώπης θα πληρώσουν το μάρμαρο.

Σε αυτήν την κατεύθυνση θα παραμείνουν, με την ίδια αποφασιστικότητα που δείχνει ο Μακρόν ενάντια στον γαλλικό λαό για να υλοποιήσει την αντιστασιατική του μεταρρύθμιση.

Αν, όμως, η στάση της γαλλικής αστικής τάξης αποδεικνύει τις προθέσεις όλων των αστικών τάξεων της ΕΕ, η αγωνιστική στάση του γαλλικού λαού, η επιμονή και η μαζικότητα των κινητοποιήσεων του δείχνουν τον δρόμο σε όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς για να αντιμετωπίσουν τα νέα κύματα επίθεσης που προετοιμάζονται.

Το σύστημα σε σήψη ξερνάει πόλεμο και φτώχεια

Τα δυο αστικά κόμματα εξουσίας, ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, παίζουν τα ρέστα τους σε μια στημένη αντιπαράθεση με επίκεντρο το «μίγμα της πολιτικής», ώστε την επόμενη των εκλογών «να γίνουμε Ευρώπη», την ίδια στιγμή που οι λαοί της Ευρώπης εξεγείρονται.

Τα στοιχεία της έκθεσης που δημοσίευσε το Διεθνές Ινστιτούτο Έρευνας για την Ειρήνη της Στοκχόλμης (SIPRI) αποκαλύπτουν έναν κόσμο που στρατιωτικοποιείται, με τις στρατιωτικές δαπάνες σε όλες τις ηπείρους μαζί να αυξάνονται για όγδοη συνεχή χρονιά, φτάνοντας το 2022 τα 2,24 τρισεκατομμύρια δολάρια ή στο 2,2% του παγκόσμιου ΑΕΠ.

Οι στρατιωτικές δαπάνες στην Ευρώπη το 2022 έφτασαν τα 480 δισ. δολάρια, ξεπερνώντας το επίπεδο όπου βρισκόταν στο τέλος του Ψυχρού Πολέμου. Την ίδια στιγμή, ο Μακρόν δήλωνε ότι «οι μέρες της αφθονίας τελείωσαν για τη Γαλλία (και την Ευρώπη)», ο Σολτς ανακοίνωνε ταμείο 100 δισ. ευρώ για γερμανικούς εξοπλισμούς, ενώ ο Σόιμπλε μας συμβούλευε να φοράμε δυο πουλόβερ για να βγάλουμε τον χειμώνα.

Σύμφωνα με την ίδια έκθεση, οι ΗΠΑ αντιπροσωπεύσαν το 39% των παγκόσμιων στρατιωτικών δαπανών, ενώ η Κίνα βρίσκεται στη δεύτερη θέση, αντιπροσωπεύοντας το 13%. Στην τρίτη θέση βρίσκεται η Ρωσία, που αύξησε τις στρατιωτικές δαπάνες κατά 9,2%. Στην έκτη θέση η Βρετανία (3,1% των παγκόσμιων δαπανών), ενώ ακολουθούν η Γερμανία (2,5%) και η Γαλλία (2,4%).

Ενώ τρισεκατομμύρια ευρώ και δολάρια εισρέουν στα ταμεία της βιομηχανίας όπλων και ενέργειας, καθώς και στα χρηματοκιβώτια των τραπεζών, το Παγκό-

σμιο Δίκτυο κατά των επισιτιστικών κρίσεων ανακοίνωσε ότι η παγκόσμια πείνα αυξήθηκε για τέταρτη συνεχή χρονιά, υπερδιπλασιασμένη μάλιστα κατ' αυτό το διάστημα. Περίπου 258 εκατομμύρια άνθρωποι σε 58 χώρες ή εδάφη βρέθηκαν σε κατάσταση επισιτιστικής ανασφάλειας αρκετά οξείας, ώστε να απειληθεί η ζωή ή τα μέσα διαβίωσής τους το 2022, λόγω του πολέμου στην Ουκρανία, των αναταραχών στις αλυσίδες ανεφοδιασμού και του πληθωρισμού.

Η Παγκόσμια Τράπεζα, ένας ιμπεριαλιστικός μηχανισμός που δημιουργεί την παγκόσμια φτώχεια, έρχεται υποκριτικά να διαπιστώσει με δική της μελέτη ότι «ο κόσμος είναι απίθανο να επιτύχει τον στόχο τερματισμού της ακραίας φτώχειας έως το 2030, αν δεν υπάρξουν αξιοσημείωτοι ρυθμοί οικονομικής ανάπτυξης στο υπόλοιπο αυτής της δεκαετίας». Υπολογίζει δε ότι η πανδημία, δηλαδή η πολιτική διαχείρισή της από το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, ώθησε 70 εκατομμύρια ανθρώπους στην ακραία φτώχεια το 2020. Ως αποτέλεσμα, εκτιμάται ότι 719 εκατομμύρια άνθρωποι ζούσαν με λιγότερα από 2,15 δολάρια την ημέρα μέχρι το τέλος του 2020.

Ταυτόχρονα, σύμφωνα με τη νέα Έκθεση Παγκόσμιας Ανισότητας του World Inequality Lab (Δεκέμβρης του 2021), το φτωχότερο μισό του παγκόσμιου πληθυσμού καρπώνεται μόλις το 2%

του παγκόσμιου πλούτου, ενώ αντίθετα, το πλουσιότερο 10% του παγκόσμιου πληθυσμού απολαμβάνει το 76% του συνόλου του πλούτου του πλανήτη.

Αλλιώς, σύμφωνα με την έκθεση της χρεωκοπημένης Credit Suisse για τον παγκόσμιο πλούτο (Global Wealth Report 2022) το πλουσιότερο 1,2% του ενήλικου πληθυσμού της υφής κατείχαν το 47,8% του παγκόσμιου πλούτου, ενώ το 53,2% της ενήλικης ανθρωπότητας που έχουν ατομική περιουσία μικρότερη των 10.000 δολαρίων έκαστος, κατείχαν συνολικά μόλις 5 τρις. δολάρια ή το... 1,1% του παγκόσμιου πλούτου.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η χώρα μας συμμετέχει στο ΝΑΤΟ, με το μερίδιό της να ανέρχεται το 2022 στο 3,76% του ΑΕΠ, ξεπερνώντας ακόμη και το αντίστοιχο των ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, ο Μητσοτάκης καλεί τον λαό να επωμιστεί το βάρος των 15 δισ. για τα εξοπλιστικά προγράμματα ως θυσία για τη θέση της χώρας, την ίδια στιγμή που η αντιλαϊκή πολιτική ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ έχει οδηγήσει σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ (2021) το 28,3% του πληθυσμού να αντιμετωπίζει κίνδυνο φτώχειας και αποκλεισμού. Και ενώ χρηματοδοτούνται τα κέρδη των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων όπλων, των παραγωγών και εμπόρων ενέργειας και η ακρίβεια μεταφράζεται σε υπερκέρδη για τα μεγάλα σουπερ μάρκετ γονατίζοντας τα λαϊκά νοικοκυριά, η κυβέρνηση μοιράζει ψιχουλα-pass και μας συμβουλεύει να κλείνουμε τον θερμοσίφωνα και τα φώτα.

Το παγκόσμιο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα βρίσκεται σε δομική και αθεράπευτη κρίση. Χρεωκοπημένο, σε βαθιά σήψη, ξερνάει πόλεμο και φτώχεια για τους λαούς και την εργατική τάξη. Οι πολιτικοί διαχειριστές του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού, την επόμενη των εκλογών θα βγάλουν από τα συρτάρια τους τις επιταγές του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, κλιμακώνοντας την αντιλαϊκή επίθεση και εμπλέκοντας βαθύτερα τον λαό στους πολεμικούς κινδύνους. Να τους μαυρίσουμε στην κάλπη, να τους σταματήσουμε στον δρόμο!

Λεφτά υπάρχουν, αλλά όχι για τον λαό!

Αν κάποιος που δεν γνωρίζει την ελληνική πραγματικότητα διάβαζε τις οικονομικές ειδήσεις των τελευταίων ημερών θα σχημάτιζε την εντύπωση ότι η ελληνική οικονομία διανύει μια περίοδο ανάκαμψης και ανάπτυξης, με συγκεκριμένα θετικά αποτελέσματα και σημαντικές προοπτικές για το άμεσο μέλλον.

Αλλά την ίδια στιγμή η ακρίβεια τσακίζει κόκαλα και οι λαϊκές οικογένειες με το ζόρι βγάζουν το μήνα. Κι όμως, οι αριθμοί και τα στοιχεία που δημοσιεύονται δεν είναι ψεύτικα. Απλά πρέπει να διαβαστούν σωστά, για να φανεί ότι τα καλά νέα αφορούν το κεφάλαιο και όχι τον λαό. Δυο βασικά ζητήματα αποδεικνύουν του λόγου το αληθές: Το πρωτογενές πλεόνασμα και το Ταμείο Ανάκαμψης.

Η ΕΛΣΤΑΤ ανακοίνωσε τα οριστικά αποτελέσματα του προϋπολογισμού του 2022, σύμφωνα με τα οποία επιτεύχθηκε οριακό πρωτογενές πλεόνασμα 0,1% του ΑΕΠ (273 εκατ. ευρώ), ενώ ο στόχος ήταν πρωτογενές έλλειμμα 1,6% του ΑΕΠ.

Επίσης, το υπουργείο Οικονομικών ανακοίνωσε τα αποτελέσματα της εκτέλεσης του προϋπολογισμού για το πρώτο τρίμηνο του 2023, στο οποίο παρου-

σιάζεται πρωτογενές πλεόνασμα πάνω από 3 δισ. ευρώ, αντί για μόλις 28 εκατ. που προέβλεπε ο προϋπολογισμός. Ο βασικός λόγος για αυτό το αποτέλεσμα είναι τα έσοδα, που είναι αυξημένα κατά περίπου 2,6 δισ. ευρώ σε σχέση με την πρόβλεψη (αύξηση 16,6%).

Το μεγαλύτερο μέρος αυτών των επιπλέον εσόδων προέρχονται από φόρους: 488 εκατ. από τον φόρο εισοδήματος, 417 εκατ. από τον ΦΠΑ και 470 εκατ. από τα τέλη κυκλοφορίας, τα οποία είχαν προϋπολογιστεί στο 2022, αλλά με τη δήμενη παράταση που δόθηκε εισπράχθηκαν μέχρι τέλος Φεβρουαρίου του 2023.

Όταν οι τιμές παίρνουν την ανηφόρα, όπως συμβαίνει με ξέφρενο ρυθμό εδώ και πολλούς μήνες, είναι φυσικό τα έσοδα του κράτους από έμμεσους φόρους να αυξάνονται.

Τα ίδια τα στοιχεία, λοιπόν, αποδεικνύουν αφενός ότι την ευημερία των πλεονασμάτων την πληρώνει ο λαός από τα εισοδήματα που δε φτάνουν για να βγει ο μήνας και, αφετέρου, ότι η φορολογία, ειδικά η έμμεση, έχει σημαντική συμβολή συνολικά στην ακρίβεια.

Όσο για το Ταμείο Ανάκαμψης, στις συζητήσεις του 8ο Οικονομικού Φό-

ρουμ των Δελφών, που έγινε από τις 26 ως τις 29 Απριλίου, περιγράφηκε μια εικόνα κάτι παραπάνω από αισιόδοξη. Οι τομείς των ακινήτων, των εξαγορών γης, της ενέργειας και της πράσινης μετάβασης παρουσιάστηκαν να έχουν εξαιρετικές ευκαιρίες και προοπτικές, τέτοιες που οι υπεύθυνοι του Ταμείου Ανάκαμψης δεν ξέρουν πού να πρωτοεπενδύσουν! Αν και οι συμμετέχοντες επισήμαναν ορισμένα προβλήματα, για παράδειγμα τα εμπόδια στις αδειοδοτήσεις για λόγους περιβαλλοντικούς και χρήσης γης και τις τοπικές κοινωνίες που αντιδρούν στις επενδύσεις γιατί δεν καταλαβαίνουν το συμφέρον τους!

Παράλληλα, η ΕΕ, στο πλαίσιο του προγράμματος REPower EU, για την ενεργειακή αυτονομία της Ευρώπης, αύξησε τον προϋπολογισμό των δανείων του Ταμείου κατά 40%, οπότε δόθηκε η δυνατότητα στις χώρες-μέλη να αιτηθούν νέα δάνεια. Η Ελλάδα ζήτησε επιπλέον 5 δισ. ευρώ, ανεβάζοντας το συνολικό ποσό των δανείων από το Ταμείο Ανάκαμψης στα 17,7 δισ. ευρώ και, μαζί με τις επιχορηγήσεις, τους συνολικούς πόρους από το Ταμείο στα 36,2 δισ. ευρώ.

Η ΝΔ φυσικά τα χρησιμοποιεί όλα

αυτά για τους προεκλογικούς της στόχους. Καταλαβαίνει ότι το πιο κρίσιμο ζήτημα που απασχολεί τον λαό είναι η ακρίβεια και η ανέχεια και έχει αποφασίσει ότι δεν πρόκειται να κάνει τίποτε γι' αυτό, παρά μόνο να το εντείνει! Πρέπει, όμως, να παρουσιαστεί ως η υπεύθυνη εκείνη δύναμη που μπορεί να διαχειριστεί τα οικονομικά της χώρας, ως η μόνη ελπίδα του λαού για καλύτερες μέρες.

Ταυτόχρονα, οφείλει να δώσει και τα διαπιστευτήριά της στα κέντρα εξουσίας μέσα και έξω από τη χώρα και να πείσει ότι, με την ίδια στην κυβέρνηση, η Ελλάδα είναι μια χώρα στην οποία αξίζει να επενδυθεί μέρος των ευρωπαϊκών κονδυλίων που διατίθενται.

Τα λεφτά, λοιπόν, υπάρχουν, όμως ακόμα και να έρθουν και να ανοίξουν δουλειές, η κατάσταση του λαού δεν θα βελτιωθεί. Γιατί τα κέρδη από αυτές τις δουλειές δεν θα μοιραστούν στον λαό, θα τα κρατήσουν για λογαριασμό τους αυτοί που τον καταπιέζουν και τον εκμεταλλεύονται.

Εκτός κι αν τα διεκδικήσει με την πάλη του, αν τους υποχρεώσει να του παραχωρήσουν ένα κομμάτι τους για να μην χάσουν πολύ περισσότερα...

Το ΚΚΕ(μ-λ) στη μάχη των εκλογών σε όλη την Ελλάδα

Όσο πλησιάζουμε προς τις εκλογές εντείνεται η προεκλογική κίνηση του ΚΚΕ(μ-λ) σε όλη τη χώρα.

Δίνουμε τη μάχη με την αφίσα, το πανό, την προκήρυξη, όχι μόνο γιατί δεν έχουμε άλλους τρόπους να φτάσει η άποψή μας στον λαό, με δεδομένο τον αποκλεισμό μας από τα ΜΜΕ, αλλά και γιατί επιδιώκουμε τη ζωντανή επαφή με τον κόσμο, για να μας δοθεί η ευκαιρία να συζητήσουμε μαζί του, να αναπτύξουμε τις θέσεις μας, αλλά και να τον ακούσουμε. Γιατί αυτή η διαδικασία όχι μόνο μας ενισχύει, αλλά είναι και η καλύτερη παρακαταθήκη και το μεγαλύτερο κέρδος για τη δύσκολη συνέχεια μετά τις εκλογές.

Έτσι, οι παρεμβάσεις μας γίνονται σε πλατείες, σε δρόμα, σε λιμάνια, σε σταθμούς του μετρό, σε λαϊκές αγορές, σε εργασιακούς χώρους, στα Πανεπιστήμια, όπου ζει και εργάζεται ο λαός και η νεολαία, όπου μπορεί να μας δοθεί η δυνατότητα να μοιράσουμε πλατιά το υλικό μας και να συζητήσουμε για τα τεράστια λαϊκά προβλήματα, την ακρίβεια, την ανεργία, τον πόλεμο, το χτύπημα των δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον δείχνουν οι άνθρωποι της Μειονότητας στη Θράκη, εξαιτίας και της προκήρυξης στα Τούρκια που τους μοιράζουμε.

Εξορμήσεις γίνονται και στα χωριά της επαρχίας, πολλά από τα οποία είναι πια ερημωμένα, ως αποτέλεσμα της αντιλαϊκής πολιτικής που ακολουθείται εδώ και χρόνια και του ξεκληρίσματος της φτωχομεσαίας αγροτιάς.

Τα ψηφοδέλτιά μας παρουσιάζονται

σε τοπικά ΜΜΕ, αλλά και σε ανοιχτές εκδηλώσεις, όπως έγινε στη Σάμο και τα Χανιά. Αντίστοιχες εκδηλώσεις προγραμματίζονται και για τις επόμενες ημέρες σε διάφορες πόλεις και γειτονιές.

Πάντως, η εικόνα που διαπιστώνουμε από την κίνησή μας μέχρι τώρα είναι ότι ακόμα δεν υπάρχει προεκλογικό κλίμα και ο κόσμος φαίνεται κάπως μουδιασμένος απέναντι στις 21 Μάη. Προφανώς τον απασχολούν περισσότερο τα ασφυκτικά του προβλήματα και η φτώχεια του και είναι σαν να θεωρεί πως οι εκλογές δεν έχουν σχέση με αυτά!

Δεν λείπουν, βέβαια, και τα προβλήματα με την αστυνομία, η οποία, με την αιτιολογία της παράνομης αφισκοκλήσης και ανάρτησης πανό, εκφοβίζει συντρόφους και συναγωνιστές, όπως έγινε στη Θεσσαλονίκη, το Κιλκίς και τα Γρεβενά, με αποκορύφωμα την προσαγωγή δύο συντρόφων στη Σίνδο της Θεσσαλονίκης.

Αλλά και οι Δήμοι βρίσκονται απέναντί μας, γιατί, στο όνομα της καθαριότητας, κατεβάζουν προεκλογικές αφίσες, χαρτόνια και πανό. Τέλος, στα Γιάννενα είχαμε και περιστατικά με το ΚΚΕ, το οποίο καταστρέφει ή καλύπτει αφίσες και πανό της οργάνωσης.

Στις δυο εβδομάδες που απομένουν ως τις εκλογές η οργάνωση θα δώσει όλες τις δυνάμεις για να έρθει σε επαφή με όσο περισσότερο κόσμο γίνεται και να ζητήσει την στήριξη και την ψήφο του σε μια άποψη που δεν τα ακουμπά σε κανέναν είδους σωτήρες, αλλά καλεί τον λαό και τη νεολαία να αγωνιστεί για να ζήσει!

Νέο Ηράκλειο

Πετυχημένη αντιφασιστική διαδήλωση

Πάνω από 200 άτομα συμμετείχαν στην αντιφασιστική διαδήλωση στο Νέο Ηράκλειο και τη Νέα Ιωνία την Πέμπτη 27 Απριλίου, η οποία καλέστηκε από την Πρωτοβουλία Οργανώσεων Αντικαπιταλιστικής-Αντιιμπεριαλιστικής-Ριζοσπαστικής Αριστεράς, στην οποία συμμετείχε και το ΚΚΕ(μ-λ).

Η αφορμή για τη διαδήλωση ήταν η αυξημένη δράση φασιστικών-ναζιστικών ομάδων στις γειτονιές της περιοχής (Νέο Ηράκλειο, Νέα Ιωνία, Νέα Φιλαδέλφεια) το τελευταίο διάστημα. Οι ομάδες αυτές έγραψαν συνθήματα, πέταξαν τρικάκια, κατέβασαν πανό και έσκισαν αφίσες αριστερών οργανώσεων και συλλογικότητων, τρομοκρατώντας σε πολλές περιπτώσεις τους περαστικούς.

Είναι θετικό το γεγονός ότι υπάρχει επικοινωνία και συνεννόηση ανάμεσα σε αριστερές οργανώσεις και συλλογικότητες που παρεμβαίνουν σε αυτές τις γειτονιές. Αποτέλεμά της δεν ήταν μόνο αυτή η κινητοποίηση, αλλά και μια άλλη, επίσης πετυχημένη, πριν λίγες εβδομάδες, για την ακρίβεια.

Τέτοιες πρωτοβουλίες είναι σημαντικό να συνεχιστούν, ώστε να δίνουν την ευκαιρία στον λαό των λαϊκών αυτών περιοχών να διαδηλώνει και να εκφράζει την αντίθεσή του τόσο στην κυβερνητική πολιτική, όσο και στις φασιστικές προκλήσεις που συμπληρώνουν το κλίμα της φασιστικοποίησης που επιβάλλεται για να αντιμετωπίσει τον εχθρό λαό.

Ραφήνα

Μαζική πορεία ενάντια στα έργα στο Μεγάλο Ρέμα

Πραγματοποιήθηκε με επιτυχία το Σάββατο 29 Απριλίου η κινητοποίηση των κατοίκων της Ραφήνας ενάντια στην τιμεντοποίηση του Μεγάλου Ρέματος, που διοργάνωσε η «Κίνηση για την προστασία και την ανάδειξη του Μεγάλου Ρέματος Ραφήνας».

Το ευρύτερο σχέδιο για την μεταφορά του τουριστικού λιμανιού από τον Πειραιά στη Ραφήνα, κυρίως, αλλά και το Λαύριο δεν είναι καινούριο. Πρόκειται για ένα τεράστιο έργο, που θα αλλάξει εντελώς την όψη της Ραφήνας, η οποία θα μετατραπεί σε μια πόλη φτιαγμένη για να εξυπηρετεί τους επιβάτες του λιμανιού και όχι τους κατοίκους της...

Το σχέδιο αυτό προϋποθέτει τεράστιες επενδύσεις σε έργα υποδομής, ανάμεσα σε αυτά και αντιπλημμυρικά. Ως τέτοιο έργο χαρακτηρίζεται η τιμεντοποίηση του Μεγάλου Ρέματος Ραφήνας, που είναι το δεύτερο μεγαλύτερο ποτάμι της Αττικής. Πέρα από την καταστροφή του βιοτόπου που αυτό συνεπάγεται, τα μπάζωμένα ποτάμια και ρέματα της Αττικής, που έφεραν και την

καταστροφή της Μάνδρας, υποδεικνύουν τους κινδύνους που φέρνει στην πόλη και τους κατοίκους της και αυτό το έργο.

Οι κάτοικοι της Ραφήνας επέλεξαν τον δρόμο της μαζικής κινητοποίησης ενάντια στα σχέδια αυτά και εδώ και αρκετές μέρες κάνουν βάρδιες στο παράνομο εργοτάξιο της εταιρίας ΙΝΤΡΑΚΑΤ, για να μην επιτρέψουν στις μπουλντόζες να πιάσουν δουλειά. Στο πλευρό της εταιρίας βρίσκεται, φυσικά, ο Δήμος Ραφήνας-Πικερμίου, ο οποίος επιμένει ότι μόνο μια μειοψηφία αντιδρά.

Όμως η κινητοποίηση του περασμένου Σαββάτου, με τη μαζικότητα και τον αγωνιστικό της παλμό, αποδεικνύει το αντίθετο. Αυτή η αγωνιστική κατεύθυνση είναι η μόνη που μπορεί να οδηγήσει στη νίκη, δηλαδή στο σταμάτημα των έργων.

Το ΚΚΕ(μ-λ) παρακολουθεί την Επιτροπή και συμμετείχε στην κινητοποίηση. Και θα συνεχίσει να στηρίζει, με όσες δυνάμεις έχει, τον δίκαιο αγώνα των κατοίκων της Ραφήνας.

Harry Belafonte

Τραγουδιστής / ηθοποιός αλλά και αγωνιστής μέχρι το τέλος

Στις 25 Απριλίου 2023 πέθανε ο θρυλικός τραγουδιστής Χάρι Μπελαφόντε σε ηλικία 96 ετών. Με τη μαγευτική φωνή και την εντυπωσιακή παρουσία του, ο Χάρι Μπελαφόντε ήταν ένας από τους πρώτους μαύρους καλλιτέχνες που απέκτησαν ευρεία δημοφιλία, πουλώντας εκατομμύρια δίσκους και συμμετέχοντας σε μερικές πολύ επιτυχημένες ταινίες. Ο Μπελαφόντε πέρασε ένα κομμάτι της παιδικής του ηλικίας στην Καραϊβική και κατέληξε στη Νέα Υόρκη. Υπηρέτησε στον στρατό κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και στη συνέχεια μπήκε στον χώρο των τεχνών και του κινηματογράφου. Ήταν ήδη μεγάλο αστέρι από τη δεκαετία του 1950, ενώ κέρδισε το βραβείο Tony το 1954 και το 1959 έγινε ο πρώτος μαύρος καλλιτέχνης που κέρδισε βραβείο Emmy. Το 1956 το album του "Calypso" ήταν το πρώτο που ξεπέρασε το ένα εκατομμύριο πωλήσεις από solo καλλιτέχνη και προκάλεσε εθνική «ψύχωση» με τη μουσική και τους ρυθμούς της Καραϊβικής. Ανάμεσα στους θαυμαστές του ήταν κι ένας νεαρός Bob Dylan, ο οποίος είχε κάνει το ντεμπούτο του σε ηχογραφήσεις παίζοντας φουσαρμόνικα στο "Midnight Special" του Χάρι Μπελαφόντε.

Στην Τζαμάικα όπου έζησε κάποια παιδικά του χρόνια ο Μπελαφόντε, έζησε από κοντά τις τεράστιες εταιρείες μπανάνας (σ.σ. πρόκειται για τις δύο πιο γνωστές εταιρείες μπανάνας παγκοσμίως έως σήμερα) που είχαν πλουτίσει χρησιμοποιώντας τους ντόπιους ως εργαζόμενους σκλάβους, πολλοί από τους οποίους είχαν φτάσει εκεί ως κανονικοί σκλάβοι από την Αφρική και δούλευαν με υποτυπώδη μισθό και κανένα δικαίωμα. Δεν είναι τυχαίο πως ένα από τα πιο γνωστά τραγούδια του Μπελαφόντε είναι το "Banana boat song (Day-O)", το οποίο ο ίδιος έπλεξε να ηχογραφήσει το 1955 για το άλμπουμ "Calypso", παρότι είχε ηχογραφηθεί ήδη από τον Έντρικ Κόννορ. Πολλοί δεν γνωρίζουν ίσως πως οι στίχοι του είναι πλήρως πολιτικοί: πρόκειται για ένα πα-

ραδοσιακό, λαϊκό τζαμαϊκανό άσμα, που το έλεγαν οι εργάτες της μπανάνας, τραγουδώντας τις συνθήκες της εργασιακής δουλειάς τους.

Πέρα από τις ερμηνευτικές του ικανότητες, ο Χάρι Μπελαφόντε υπήρξε ένας πολιτικός μαχητής που δεν δίστασε να αντιπαρατεθεί με το ίδιο το αμερικανικό κράτος και τους εκπροσώπους του. Είχε διδαχθεί πώς να το κάνει από τους κορυφαίους μαύρους αγωνιστές των ΗΠΑ. Λέγεται, μάλιστα, ότι αν δεν είχε απορρίψει για πολιτικούς λόγους αρκετούς από τους ρόλους που του πρότειναν, θα μπορούσε να συναγωνίζεται στην υποκριτική τον Σίντνεϊ Πουατιέ. Από τη δεκαετία του 1960 και μετά, ο Μπελαφόντε χρησιμοποίησε τη φήμη του και τις ανοιχτές πόρτες που έβρισκε προκειμένου να προωθήσει τα αιτήματα της μαύρης κοινότητας και αναδείχθηκε σε σημαντική μορφή του κινήματος για ισότητα και πολιτικές ελευθερίες. Συμμετείχε σε πολλές πορείες και συναυλίες διαμαρτυρίας, ενώ βοήθησε στην οργάνωση και τη δημοσιοποίηση πολλών από αυτές.

Ο Χάρι Μπελαφόντε έμαθε από τον Malcolm X για τους «νέγρους του σπιτιού» και τους «νέγρους του χωραφιού» και αποφάσισε να τους αναζητήσει στην εποχή μας. Πριν από δύο δεκαετίες, δήλωσε δημόσια πως ο τότε υπουργός Εξωτερικών Colin Powell και η σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας Condoleezza Rice ήταν «νέγροι του σπιτιού», επειδή πρόδωσαν λέει τις ρίζες τους κι έγιναν τα πιο πιστά σκυλιά των αφεντικών τους. Το ενδιαφέρον για τη συγκεκριμένη δήλωση προς τον Powell είναι πως δεν χτυπούσε μόνο τους συντηρητικούς του Bush για την εισβολή στο Ιράκ, αλλά και τους φιλελεύθερους δημοκρατικούς, τους ανθρώπους που πίστευαν πως μπορείς να αντιμετωπίσεις τον δομικό ρατσισμό στις ΗΠΑ αν βάλεις μερικούς μαύρους πολίτες σε θέσεις κλειδιά του κρατικού μηχανισμού. Ο Μπελαφόντε είχε ευκαιρίες να γίνει «νέγρος του σπιτιού», αλλά έμεινε

συνειδητά σε όλη του τη ζωή ένας «νέγρος του χωραφιού». Για να ακολουθήσει αυτόν τον δύσκολο δρόμο, χρειαζόταν βαριά ιδεολογικά εφόδια, τα οποία του έδωσαν δύο μέντορες του, ο Paul Robeson και ο Martin Luther King. Το σημαντικότερο μάθημα που έδωσε ο κομμουνιστής Robeson στον νεαρό Μπελαφόντε (του οποίου καθόρισε τη σκέψη και την πολιτική του δράση) ήταν πώς να βγάξει τη γλώσσα στον καφκικό αυταρχισμό του αμερικανικού κράτους.

Ο Μπελαφόντε θα αναζητήσει τις τελευταίες δεκαετίες ανάλογες διεξόδους σε χώρες που αμφισβητούσαν το κυρίαρχο καπιταλιστικό μοντέλο. Θα συναντήσει τον Ούγκο Τσάβες στη Βενεζουέλα και θα είναι δίπλα του όταν ο ηγέτης της μολιβαριανής επανάστασης επισκέπτεται τις ΗΠΑ για να προσφέρει φτηνό πετρέλαιο θέρμανσης σε φτωχογειτονιές αμερικανι-

κών πόλεων. «Ό,τι και αν σας πει ο μεγαλύτερος τύραννος και ο μεγαλύτερος τρομοκράτης του κόσμου, δηλαδή ο Τζορτζ Μπους, να ξέρετε ότι εκατομμύρια Αμερικανοί στηρίζουμε την επανάστασή σας», είχε πει ο Μπελαφόντε στον Τσάβες. Ο Μπελαφόντε έμεινε επίσης μέχρι και την τελευταία στιγμή αμετακίνητος στην υποστήριξη που παρείχε και στον Φιντέλ Κάστρο, ζητώντας διαρκώς τον τερματισμό του δολοφονικού αποκλεισμού από τις ΗΠΑ.

Ο Χάρι Μπελαφόντε δεν έμεινε σιωπηλός ούτε όταν τα χρόνια πέρασαν και φρόντισε αρκετές φορές να εργαστεί ως μέντορας για μαύρους καλλιτέχνες, όπως οι Usher, Common, Danny Glover, αλλά και να ασκήσει κριτική σε ονόματα όπως οι Jay Z και Beyonce, επειδή παραμελούσαν τα «κοινωνικά τους καθήκοντα».

Θεσσαλονίκη, υπόθεση Χρυσοχόου

Η ιστορική μνήμη του λαού μας στο εδώλιο!

Την Τετάρτη 26 Απριλίου έγινε η εκδίκηση στο Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης της αγωγής των απογόνων του Αθ. Χρυσοχόου - φρουράρχου Θεσσαλονίκης και Γενικού Διοικητή Μακεδονίας επί ναζιστικής Κατοχής - κατά του μέλους του Δ.Σ. του Συνδέσμου Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων Αντιστασιακών 1967-1974 (ΣΦΕΑ) Τριαντάφυλλου Μηταφίδη, για «προσβολή μνήμης νεκρού από δημοσιεύματα και ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές». Ήταν συνέχεια άλλων αγωγών σε βάρος πολιτών-αγωνιστών της αριστεράς το προηγούμενο διάστημα. Η υπόθεση με την οδό Χρυσοχόου κρατά καιρό και υπήρξε ιδιαίτερα αποκαλυπτική.

Με πρόσφατη απόφασή του σχετικά με την ονοματοδοσία της πρώην οδού Στρ. Αθανασίου Χρυσοχόου σε οδό Αλμπέρτου Ναρ, το Διοικητικό Εφετείο Θεσσαλονίκης υποβάθμισε την εγκληματική εμπλοκή του στρατηγού Χρυσοχόου, γενικού Επιθεωρητού Νομαρχιών Κεντρικής και Δυτικής Μακεδονίας κατά την Κατοχή, στη ζοφερή κατάσταση διαβίωσης και τον τελικό εξανδραποδισμό των Εβραίων της Θεσσαλονίκης. Σύμφωνα με

την απόφαση, οι ελληνικοί δρόμοι μπορούν να φέρουν την ονομασία υψηλόβαθμων εκπροσώπων της θεσμικής συνεργασίας με τους Γερμανούς κατά την Κατοχή, αν το ιστορικό βιογραφικό των εν λόγω προσώπων έχει πτυχές που μπορούν να κριθούν θετικές. Ακόμα κι αν με τις πράξεις ή τις παραλείψεις τους συνέβαλαν στην εφαρμογή της «τελικής λύσης» στη Θεσσαλονίκη, όπου, σημειωτέον, εξοντώθηκε το 99,9% των Εβραίων της πόλης. Με την απόφασή του το Εφετείο ζύγισε την αντισημιτική δράση του Χρυσοχόου και την βρήκε ελλιπή μπροστά στο θετικό έργο της καταστολής της ΕΑΜικής Αντίστασης και καλεί για την επαναφορά του ονόματος του επίμαχου δρόμου!

Ο Αθ. Χρυσοχόου υπήρξε ο μοναδικός μάρτυρας στην πολύκροτη δίκη του Μαξ Μέρτεν, του «δήμιου της Θεσσαλονίκης». Οι απόγονοι του Χρυσοχόου προσέφυγαν στα δικαστήρια ζητώντας την αποκατάσταση του ονόματος του προγόνου τους, την επαναφορά του ονόματος του δρόμου και αποζημίωση 200.000 ευρώ, από τον καθένα, από τους Αλέκο Γρίμπα, Σπύρο Σακέττα και Τριαντάφυλλο Μητα-

φίδη, που με τις ενέργειές τους είχαν καταφέρει να αλλάξει το όνομα της οδού από Χρυσοχόου σε οδό Αλμπέρτου Ναρ, ενός άξιου τέκνου της Θεσσαλονίκης, με λαμπρή συνεισφορά στα πολιτιστικά δρώμενά της. Αξίζει να σημειωθεί ότι το Δ.Σ. της Ισραηλιτικής Κοινότητας ζήτησε με ανακοίνωση του να δοθεί το όνομα του Αλμπέρτου Ναρ, σε έναν άλλο δρόμο της πόλης, λες και έτσι θα αντιμετωπιζόταν το πρόβλημα της απαξίωσης του ολοκαυτώματος των Εβραίων της Θεσσαλονίκης και η προσβολή της ιστορικής μνήμης του λαού μας.

Η απόφαση αυτή ήρθε μέσα σ' ένα πολιτικό κλίμα φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής και σκλήρυνσης της στάσης των θεσμικών οργάνων, απέναντι στις λαϊκές διεκδικήσεις. Καμιά απόφαση δεν μπορεί να προσβάλλει το λαϊκό αίσθημα. Καμιά μεθόδευση δεν μπορεί να χειραγωγήσει την ιστορική αντιστασιακή μνήμη του λαού μας. Καμιά καταδικαστική πράξη δεν μπορεί να τιθασεύσει το δικαίωμα του λαού μας να διεκδικεί και να αντιστέκεται. Κι όταν ο λαός μας αγωνίζεται, βγαίνει στο προσκήνιο και γράφει ιστορία.

σχολία

Καραντίνα

1.500 περισσότερους στρατιώτες θα στείλουν οι ΗΠΑ στα σύνορά τους με το Μεξικό, σύμφωνα με εκπρόσωπο του Πενταγώνου, καθώς πλησιάζει η εκπνοή ενός επίμαχου υγειονομικού μέτρου που επιτρέπει την άμεση απέλαση των παράτυπων μεταναστών που διασχίζουν τα χερσαία σύνορα των ΗΠΑ. Μπορεί να μολύνουν την οικονομία που νοσηλεύεται.

Ποινή

Η Βρετανίδα αναπληρώτρια υπουργός Άμυνας, Άνναμπελ Γκόλντι, δήλωσε ότι μαζί με τα άρματα μάχης Challenger 2, το Λονδίνο θα δώσει στο Κίεβο και πυρομαχικά, συμπεριλαμβανομένων διατρητικών βλημάτων με απεμπλουτισμένο ουράνιο. Ουκρανία.

Γνωστοί

Με διάταγμα που υπέγραψε ο πρόεδρος της Ρωσίας Βλαντίμιρ Πούτιν, η ανώτατη προβλεπόμενη ποινή για την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας αυξάνεται σε ισόβια κάθειρξη. Μέχρι σήμερα, ο Ποινικός Κώδικας προέβλεπε ποινές φυλάκισης από 12 έως 20 έτη. Ισόβια στρατιωτική επιχείρηση.

Μουσεία I

Στην ίδρυση μουσείων σχετικών με την «ειδική στρατιωτική επιχείρηση» προχωρά η κυβέρνηση της Ρωσίας μετά την εντολή του προέδρου Βλαντίμιρ Πούτιν, αφιερωμένων στα γεγονότα και τα κατορθώματα των συμμετεχόντων σε αυτήν. Ειδική πολιτιστική επιχείρηση.

Δικηϊδες

«Δικηϊδες ασφαλείας υπήρχαν ως ένα σημαντικό βαθμό, αλλά στο δυστύχημα των Τεμπών δεν τηρήθηκε το πρωτόκολλο ασφαλείας που όριζαν οι κανονισμοί λειτουργίας των σιδηροδρόμων», είπε ο υπουργός Επικρατείας και Μεταφορών Γιώργος Γεραπετρίτης. Το να μη λειτουργεί καθόλου.

Μουσεία II

Συνολικά 230 άρματα μάχης και 1.550 τεθωρακισμένα οχήματα προμήθευσαν στην Ουκρανία οι σύμμαχοι του NATO και οι εταίροι τους για να τη βοηθήσουν να αντιμετωπίσει τη ρωσική επίθεση και να ανακτήσει τα εδάφη της, ανακοίνωσε ο Γενικός Γραμματέας του NATO Γενς Στόλτενμπεργκ. Εξαγωγή πολιτισμού.

Μουσεία III

«Οι Ουκρανοί διαθέτουν συνεπώς δυνατότητες για να ανακαταλάβουν περισσότερα εδάφη», υπογράμμισε ο επικεφαλής της Ατλαντικής συμμαχίας στη διάρκεια συνέντευξης Τύπου με τον πρωθυπουργό του Λουξεμβούργου Ξαβιέ Μπετέλ. Οι προθήκες των μουσείων πρέπει να γεμίσουν.

Δουλειές I

«Ξέρετε, σε μία ελεύθερη οικονομία κάποιοι χάνουν τις δουλειές τους και κάποιοι περισσότεροι αποκτούν νέες δουλειές. Έτσι δουλεύει η ελεύθερη οικονομία», απάντησε ο πρωθυπουργός στους απολυμένους του εργοστασίου λιπασμάτων κατά την επίσκεψή του στην Καβάλα. Άλλη μια θυσία.

Δουλειές II

Η Ελλάδα θα είναι ανάμεσα στις ευρωπαϊκές χώρες που θα αναβιώσουν την αμυντική τους βιομηχανία, προκειμένου η Ε.Ε. να παραδώσει πυρομαχικά στην Ουκρανία. Αυτό ανακοίνωσε η Κομισιόν, που ενέκρινε νόμο για την ενίσχυση της παραγωγικής ικανότητας της Ευρώπης εξαιτίας του ρωσικού πολέμου στην Ουκρανία. Πολεμική οικονομία.

Η διεθνής βοήθεια και το «ξέπλυμα» του πολέμου στο Σουδάν

Υπάρχουν τα γεγονότα και η ερμηνεία των γεγονότων που υποκαθιστά, πολλές φορές, το ίδιο το γεγονός. Το 2019 στο Σουδάν μια λαϊκή εξέγερση ανατρέπει την 30χρονη δικτατορία του Ομάρ αλ-Μπασίρ. Δύο χρόνια μετά, δυο πρώην στρατηγοί του δικτάτορα, ο στρατηγός Μπουκράν και ο αρχηγός των παραστρατιωτικών Χεμέντι, μοιράζονται την εξουσία μετά από πραξικόπημα στις 25 Οκτωβρίου 2021. Σήμερα, οι δυο στρατηγοί ανταγωνίζονται για την εξουσία ρίχνοντας το Σουδάν σε έναν αιματηρό πόλεμο.

Η ερμηνεία των γεγονότων θα μπορούσε να ενταχθεί στο γνωστό αφήγημα για τη «μοιραία κατάληξη» που έχουν οι λαϊκές εξεγέρσεις και επαναστάσεις, ιδιαίτερα δημοφιλές στους κάθε είδους αντιδραστικούς και φανατικούς εχθρούς κάθε λαϊκής εξέγερσης και επανάστασης. Έτσι, η Γαλλική Επανάσταση έφερε την γκιλοτίνα του Ροβεσπιέρου, η Οκτωβριανή Επανάσταση έφερε τα γκούλαγκ του Στάλιν, ενώ το Πολυτεχνεία αντικατέστησε την «μαλακή» δικτατορία του Παπαδόπουλου με την «σκληρή» δικτατορία του Ιωαννίδη κ.λπ. κ.λπ.

Εξίσου, αν όχι περισσότερο, δημοφιλές είναι το αφήγημα της «αμέτοχης Δύσης», που παρεμβαίνει για την αποκατάσταση της δημοκρατίας, για τον τερματισμό των συγκρούσεων και της βίας, για τον εκσυγχρονισμό και εκδημοκρατισμό του κράτους. Τώρα, η «αμέτοχη Δύση» απομακρύνει άρον άρον τους υπηκόους της από το φλεγόμενο Σουδάν, αδυνατώντας να «εκπολιτίσει» τους «απολίτιστους» και αφήνοντας τους Σουδανούς να σφάζονται μεταξύ τους. Είναι ένα αφήγημα που, ενίοτε, μολύνει και την «κοσμοπολιτική», τη «ριζοσπαστική» αριστερά, καθώς ερμηνεύει τα πάντα με εσωτερικούς ή «ενδοκαπιταλιστικούς» όρους, υποτιμώντας ή και αγνοώντας πλήρως τον ρόλο του ιμπεριαλισμού.

Πρώην και νυν αναλυτές και απεσταλμένοι της CIA, των ΗΠΑ, της ΕΕ, της Μ. Βρετανίας, του ΔΝΤ με... ειδικέυση στην Αφρική, όλοι όσοι εμπλέκονταν στις διαπραγματεύσεις για την «ομαλή πολιτική και οικονομική μετάβαση» στο Σουδάν, ισχυρίζονται τώρα ότι είχαν κάνει σοβαρό λάθος υπολογισμό πιστεύοντας τους δυο

στρατηγούς. Τώρα, οι εκ των υστέρων (;) προφήτες του ιμπεριαλισμού δεν εκπλήσσονται με τη βίαιη κατάληξη των «από τα έξω» προσπαθειών τους. Πίστευαν ότι θα πετύχουν! Είχαν, άλλωστε, μακρά ιστορία στις διαπραγματεύσεις με πρώην ή νυν δικτάτορες και στρατηγούς. Γνώριζαν, όπως ισχυρίζονται, ότι οι δυο στρατηγοί είχαν μεγάλο παρελθόν να λένε το ένα και να κάνουν το άλλο. Είχαν, βέβαια, και μεγάλο παρελθόν σε μαζικές σφαγές, εκτελέσεις, βασανιστήρια, δολοφονίες και βιασμούς, σύμφωνα με το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Με εκατομμύρια εκτοπισμένους και περισσότερους από 300.000 νεκρούς κατά την καταστολή των εξεγέρσεων στην περιοχή του Νταρφούρ και αλλού, ως χασάπηδες του δικτάτορα Μπασίρ.

Ωστόσο, οι μετρ της εξαπάτησης ιμπεριαλιστές εξαπατήθηκαν! «Δυστυχώς, η διεθνής κοινότητα και οι περιφερειακοί παράγοντες έπεσαν θύματα, και πάλι, της εμπιστοσύνης στους στρατηγούς της χούντας, όταν είπαν ότι θα έδιναν της εξουσία σε πολιτικούς», οδύρεται ο κορυφαίος Αμερικανός γεροισιαστής εξωτερικών υποθέσεων Τζιμ Ρις. Τις ίδιες αυταπάτες, φαίνεται, ότι είχαν και για την 30χρονη χούντα του Μπασίρ. Αφού άρχισαν να ανησυχούν για την «ομαλή δημοκρατική μετάβαση» του Σουδάν μετά την ανατροπή του από τον λαό, που εξεγέρθηκε με συνθήματα «οι στρατιώτες στους στρατώνες» και «η εξουσία στον λαό» και καλούσαν στη συνέχιση της αντίστασης. Ε, τους χρειαζόταν ένα πραξικόπημα, μια χούντα, ένας πόλεμος, ένας εμφύλιος. Όπως, ακριβώς, «χρειαζόμασταν» και εδώ στην Ελλάδα έναν εμφύλιο και μια χούντα, αφού σε αυτά οφείλουμε τον «εκσυγχρονισμό» και τον «εκδημοκρατισμό» της χώρας, σύμφωνα με τους εδώ λακέδες του ιμπεριαλισμού «ειδικούς» (Καλύβας, Μαρατζίδης κ.λπ.). Και το έγκλημα στα Τέμπη... βοήθησε, σύμφωνα με τον Πορτοσάλτε.

Στην πραγματικότητα, βέβαια, τόσο ο εμφύλιος όσο και η αμερικανοκίνητη χούντα στην Ελλάδα επιβλήθηκαν για να μη αναδειχθούν και επικρατήσουν οι λαϊκές δυνάμεις και η θέληση του λαού. Όπως συμβαίνει στο Σουδάν των τριών εμφυλίων πολέμων στο διάστημα μεταξύ

1955-2015.

Αντίθετα, ο «καλός» έκπτωτος πρωθυπουργός Αμπντάλα Χάμντοκ ευελπιστούσε σε μια κυβέρνηση τεχνοκρατών σε συμφωνία με τον στρατό και τους στρατηγούς. Τώρα επισημαίνει ότι «η διεθνής κοινότητα βοήθησε στη δημιουργία της τρέχουσας κατάστασης πιέζοντας για σχηματισμό κυβέρνησης με κάθε κόστος και νομιμοποιώντας τους Χεμέντι και Μπουκράν». Προφανώς, δυσανεκτήθηκε που δεν νομιμοποίησαν τον ίδιο.

Αγανακτούν οι Ευρωπαίοι με τη βία (sic) στο Σουδάν. Αγανακτεί και ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Μπλίνκεν και προειδοποιεί ότι η Ουάσινγκτον θα λάβει μέτρα εναντίον «όλων όσοι επιδιώκουν να εμποδίσουν τους Σουδανούς να συνεχίσουν την πορεία τους για να αποκτήσουν πολιτική και δημοκρατική κυβέρνηση». Εννοεί, προφανώς, όσους εξεγείρονται. Η διεθνής κοινότητα ζητάει να ξαναρχίσει ο διάλογος... μεταξύ πραξικοπηματιών και στρατηγών, πριν εξεταστεί η επανέναρχη της διεθνούς βοήθειας σε μια από τις φτωχότερες χώρες στον κόσμο. Βοήθεια που ανεστάλη μετά το πραξικόπημα του Οκτωβρίου το 2021. Είναι φανερό ότι τόσο η «διεθνής βοήθεια» όσο και η αναστολή της στρέφεται κατά του σουδανικού λαού. Γιατί και η λιμοκτονία είναι όπλο προώθησης των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων.

Αλήθεια, τι είναι πιο εξοργιστικό; Ο κυνισμός και τα ψέματα των ιμπεριαλιστών ή η αδιάσπαστη αναπαραγωγή τους από το σύνολο σχεδόν των μέσων «ενημέρωσης» κάθε απόχρωσης; Εντάξει, έκανε λάθος υπολογισμό η «δυτική κοινότητα» των ιμπεριαλιστών. Άνθρωποι είναι και κάνουν λάθη. Μικρό το κακό. Θα προσπαθήσουν ξανά για... τέτοια λάθη. Για τον λαό του Σουδάν, ωστόσο, που σφαγιάζεται, που βιάζεται, που παγιδεύεται στα σπίτια χωρίς ρεύμα, τροφή και νερό, που αναζητά απελπισμένα τρόπο διαφυγής από τον πόλεμο και την καταστροφή, το «αφήγημα» είναι τραγικά διαφορετικό.

Μετά από όλα αυτά είναι φανερό ότι... δεν μπορούμε χωρίς προστάτες.

ΠΡΟΣΟΧΗ